

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/36 • 17 Eylül 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Referandum aldatmacası
sona erdi...**

**Devrimci
sınıf mücadelesini
büyütelim!**

İÇİNDEKİLER

Referandum sonrası yeni dönem.....	3
Referandum aldatmacası sona erdi, sınıf mücadelesi sürüyor! !	4
Baskı ve tehditlere rağmen Kürdistan'da boykot kazandı....	5
Komünistlerin devrimci boykot çalışması.....	6-7
HPG gerillalarının katledilmesi protesto edildi.	8
Anadilde eğitim için kampanya	9
Şerzan Kurt cinayetinde polisten sahte tutanak	10
KPSS rezaletinin faturası emekçiye kesildi!	11
UPS direnişinin kazanması için... ..	12
UPS direnişi dayanışmayla büyüyor... ..	13
İşçi ve emekçi hareketinden.... ..	14
Tuzla'da umutları diriltiren direniş:	
BETESAN.....	15
Zorlu mücadele süreci ve görevler 16-17	
MİB'den MESS önünde	
TİS eylemi!	18
İş kazaları ve cinayetleri durmuyor.....	19
Kapitalizm geleceksizlik üretiyor.....	20
Filistin-İsrail temsilcileri doğrudan görüşmelere başladı.....	21
Fransa'da işçi ve emekçiler ayakta....	22
Foxconn patronu konuştu:İnsan öğüten fabrikalarda "insan sevgisi"!	23
Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri ...	24
Köln'de 12 Eylül sempozyumu ve Yılmaz Güney anması.....	25
Kadın sözkonusu olunca sermaye devleti 3 maymunu oynuyor....	26
Referandum sonuçları üzerine...-M. Can Yüce.....	27
Tutsak BDSP'lilerden mektup....	28
Tekirdağ F Tipi'nde hak ihlalleri sürüyor.....	29
Allianoi: Bir varmış, bir yokmuş.....	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Gerici iktidar mücadelesinin sahnesi olan referandum perdesi kapandı. Bu süreç boyunca yalanlar havada uçuşurken kazanmak uğruna her türlü dalavere çevrildi. Düzen güçleri bu bakımdan tüm yeteneklerini sergilediler. Böylelikle toplumsal-siyasal yaşama büyük ölçüde hakim oldular.

İşsizlik, açlık, yoksulluk ve sefaletle yüz yüze olan milyonlar, bu gerici kavgaya taraf edilip sersemletildi. Ancak referandum sona erince kendi acımasız gerçekleriyle başbaşa bırakıldılar.

Hala da ülkede kapitalistlerin sömürü ve yağma özgürlüğünden daha büyük bir özgürlük yok. Anayasa değişikliği bu özgürlüğe zerrece dokunmuyor. Aksine pekiştiriyor.

Bu nedenle referandum gürültüsü altında sınıf mücadelesi hızından hiçbir şey kaybetmedi. Referandumdan sonra da devam ediyor. İşte birçok yerde işçiler, hakları uğruna mücadeleyi sürdürüyorlar. Birçok fabrika ve işyerinin önünde direnişlere, hergün yenileri ekleniyor.

Devletin kolluk güçleri ise her durumda cop ve bombayla sokakları doldurmaya devam ediyor. Daha referandumun yalanları tazeliğini koruyorken aralıksız baskı, gözaltı ve tutuklama haberi geliyordu. Tayyip Erdoğan'ın itiraf ettiği gibi, sermaye iktidarının demokrasisi daha modern(!) zindanlar, her sokağa kurulmuş gözetleme kuleleri, profesyonel cinayet şebekeleri demektir!

Bu tabloda, işçi ve emekçilerin, Kürt emekçi halkının önünde tek gerçek seçeneğin kurulu düzene ve sınıf iktidarına karşı mücadele etmek olduğu daha net biçimde görülüyor. Bunun için ilerici ve devrimci güçlerin önündeki en temel gündem, sınıf mücadelesini yükseltmek, bu alanda birikmiş ağır görevlerin altına büyük bir enerjiyle girmektir.

Önümüzdeki günlerde Ulucanlar katliamının 11. yıldönümünü karşılayacağız. Başkent'in göbeğinde, devletin zirvelerinde planlanıp hayata geçirilen bu devrimci katliamının sorumluları elleri kolları serbest

dolaşıyor. Bu düzenin yargısı kararı veren gerçek sorumlulara hiç dokunmadı. Katliamda kullanılan katil sürüsünü de göstermelik bir yargılamadan sonra beraat ettirdi. Yani ne 12 Eylül darbeci generallerden ibaret, ne de 12 Eylül rejimi geçmişte kalmış bir anıdır. 12 Eylül düzeni ve politikaları sermaye devletinin ve tüm düzen gericiliğinin mayasında vardır. Bu düzen ve devlet sivil ve askeriyle bir kan deryasının içinde yüzmektedir.

Ulucanlar katliamının yıldönümünde, bu vahşi katliam karşısında destansı bir direniş sergileyen devrimcilerin mücadele ruhunu kuşanmalı, katliamcılardan hesap sormalıyız.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirilmeleri-3

Parti değerlendirilmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/36 * 17 Eylül 2010
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Referandum sonrası yeni dönem

Referandum süreci sona erse de tartışmaları sürüyor. Referandumun kazananı olan AKP ve yandaşları sonuçtan dolayı bayram yapıyor ve bunu “demokrasi bayramı” olarak lanse etmeye çalışıyorlar. Ancak ortada demokratik hak ve özgürlükler adına herhangi bir ilerleme olmadığı, ileri gibi görünen bir kısım değişikliklerin göstermelik olduğu biliniyor.

Elbette AKP'nin bayram yapması için fazlasıyla nedeni var. Bu nedenlerin başında gericici iktidar mücadelesinde kazanılan yeni mevziler gelmektedir. Bu bakımdan istediğini elde eden AKP'nin kazandığı mevzilerle yetinmeyeceği de açıktır. Referandumun hemen ardından yapılan açıklamaların gösterdiği gibi, sırada “başkanlık sistemi” gibi uygulamalar bulunmaktadır. AKP, iktidarını daha da sağlamlaştırmak ve devlet aygıtına tümüyle hakim olmak için yeni dayanaklar elde etme çabasını sürdürecektir.

AKP cephesinin bayram yapma nedenlerinden bir diğeri ise, kendisine karşı alternatif olarak gösterilenlerin yeterli güçten yoksun olduklarının ortaya çıkmasıdır. Kılıçdaroğlu rüzgarıyla yelkenleri şişirilmeye çalışılan CHP belli bir başarı gösterse de MHP tam bir hezimet yaşamıştır. AKP, referandum ön sürecinde oyların birbirine yakın olduğu ihtimali güç kazandığında telaşa kapılmış, iktidar olma imkanlarını sonuna kadar zorlayarak “evet” oylarını arttırmaya çalışmıştır. Bu amaçla medyanın etkili bir propaganda makinası olarak kullanılmasının yanı sıra sistematik bir baskı ve zor da uygulanmıştır. Özellikle Kürt halkının seçim sandığına gitmesini sağlamak için baskı, tehdit ve şantaj gibi yöntemler yoğun biçimde kullanılmıştır. Referandumun kazanılması böyle yoğun ve çok yönlü bir çabanın sonucunda mümkün olmuştur.

Öte yandan, AKP'nin iktidarını pekiştirmesine karşın rakiplerinin dirençlerinin kırıldığı söylenemez. Referandum düzen güçlerinin iktidar mücadelesinde yeni bir aşamadır ve bu mücadele yeni biçimlerde sürecektir. Ancak açıktır ki, AKP ve temsil ettiği güçler bu mücadelede bugün için üstünlük kurmuş durumdadır.

AKP'nin bu başarısı onu siyasal bakımdan güçlendirmiştir. Bu demektir ki, AKP sadece temsil ettiği burjuva kesimleri için değil, bir bütün olarak tekelci burjuvazi açısından da en uygun seçenek durumundadır. Çünkü AKP'yi en azından dengelemek için hazırlanmaya çalışılan düzen muhalefetinin yakın dönemde bu rolü oynaması güç görünmektedir. Eğer AKP, referandum yoluyla elde ettiği üstünlüğü iyi değerlendirebilirse, 2011 seçimlerinde de tek başına hükümet kurabilecek bir çoğunluğu elde edebilecektir.

AKP'nin siyasal gücü onu emperyalistler için de en uygun seçenek yapmaktadır. Nitekim ABD ve AB cephesinden yapılan açıklamalarda sonuçtan dolayı büyük bir memnuniyet duyulduğu ifade edilmekte ve ileriye yönelik beklentiler dillendirilmektedir. Geleceğinden emin bir AKP hükümeti emperyalizmin bölge politikaları konusunda çok daha tereddütsüz davranacaktır.

Böyle bir tabloda referandumun işçi ve emekçiler cephesinde yaratacağı sonuçları tahmin etmek zor değildir. Kendinden emin bir AKP, tekelci burjuvazinin sosyal yıkım politikalarını uygulamakta her zamankinden daha pervasız olacaktır. Örneğin tekelci burjuvazinin en büyük beklentilerinden birisi “ulusal istihdam stratejisi” adı altında hazırlanan yıkım paketinin yürürlüğe sokulmasıdır. Bu, bugüne kadar dokunulmaya cesaret edilmeyen sosyal hakların gaspı demektir. Erdoğan'ın referandum sürecinde söylediği üzere, tekelci burjuvazi ekonomik konularda kendileriyle gayet iyi anlaşmaktadır. Yeni dönemde bu anlaşma yeni boyutlar kazanacaktır. Zira, sosyal yıkım politikaları tekelci burjuvazinin en temel ihtiyacıdır. Buna emperyalist stratejiler doğrultusunda daha büyük bir pervasızlıkla davranacağını da eklersek, ortaya koyu bir gericilik tablosu çıkacak, demokratik hak ve özgürlüklerin alanı daha fazla daraltılacaktır.

Bu durum Kürt sorunu cephesinden de geçerlidir. Referandumda baskı ve şantaja rağmen boykota yüksek oranlarda katılım, Kürt halkının ulusal hak mücadelesindeki kararlılığını göstermiştir.

Referandum sonrasında AKP hükümeti Kürt sorununda tam bir açmazla yüzyüze kalmıştır. PKK'nin ateşkesinin sona ereceği 20 Eylül tarihine kadar adım atılması yönünde belirgin bir baskı oluşmuş durumdadır. Ancak AKP'nin Kürt halkının taleplerini asgari düzeyde tatmin edebilecek manevralar yapması bugün için mümkün görünmemektedir. “Demokratik özerklik”, “genel af” gibi talepleri karşılayamayacağı için, bugün için en uygun manevra, referandum öncesinde olduğu gibi Öcalan ile görüşmek ve ileriye yönelik vaatlerde bulunmak olabilir. Zira düzen içi çözüm konusundaki beklentileri diri tutmak zorundadır. Aksi halde Kürt halkı içerisindeki mücadele dinamiklerinin kontrol edilmesi zordur.

Bugün işçi ve emekçiler ile Kürt emekçi halkı açısından en önemli sorun, burjuva siyasetin toplumsal-siyasal yaşama egemen olmasıdır. Referandum emekçilerin politikleşmesine zemin hazırlamış ancak bu politikleşme düzen kurumları ve politikaları çerçevesinde olmuştur. Referandumun arkasından genel seçim süreci başlayacaktır. Düzen güçlerinin iktidar mücadelesi ve bu mücadelenin cilalı söylemlerle parlamenter zeminlere taşınması bu etkiyi güçlendirmektedir. Reformizmin burada oynadığı rol de önemlidir. Zira reformistler seçim sandıklarına ve anayasal hayallere duydukları zaafiyeti sınıf ve kitle hareketinin en ileri unsurlarına da taşımakta, onun geri eğilimlerini beslemektedir.

Bu tablodan çıkarılacak en dolaysız sonuç düzenin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki etkinliğini kırabilmesidir. Bu, her türden burjuva gericiliğinin gerçek yüzünü ortaya koymak, burjuva siyaset zeminlerine ve kurumlarına yönelik hayallere karşı mücadeleyi yoğunlaştırmak, beraberinde reformizmin sınıf ve kitle hareketi içerisindeki etkinliğini kırmak demektir. Bunun yolu ise, sınıf mücadelesini büyütmekten ve düzene karşı devrim bayrağını yükseltmekten geçmektedir. Bunun için işçi sınıfı ve emekçiler içerisindeki devrimci çalışmayı her zamankinden daha güçlü ve yoğun biçimde örgütlemek durumundayız.

Referandum aldatmacası sona erdi, sınıf mücadelesi sürüyor!

Gerici düzen güçlerinin kapıştığı referandum sahnesinde kazanan AKP oldu. AKP ve yandaşları bu sonucu “demokrasinin zaferi” olarak gösteriyorlar. Ancak demokratik hak ve özgürlükler adına ciddiye alınabilecek bir sonuç yoktur ortada. Gerçekte olan, AKP’nin iktidar gücünü pekiştirmek ve yeni mevziler kazanmak uğruna yaptığı anayasa değişikliği hamlesinin başarıya ulaşmasıdır. Artık AKP ve gerisindeki burjuva gerici güçler, iktidar dümenini çok daha sağlam biçimde tutmaktadır. Elde edilen bu yeni mevzilere dayanarak önümüzdeki dönemde yeni bazı hamlelerin yapılması da kesin gibidir. Bugünden ilk işaretleri verildiği üzere “başkanlık sistemi” gibi kimi söylemler esas olarak bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Bu sonuç gerici iktidar mücadelesinde AKP’nin belirgin bir üstünlük kazanması demektir. Ancak diğer yandan ise bu sonuç rakip güçlerin direncinin tümüyle kırıldığı anlamına gelmemektedir. Önümüzdeki dönemde karşılıklı hamlelerle birlikte rejim krizi varlığını sürdürecektir.

Diğer taraftan AKP bu referandum galibiyetiyle aynı zamanda CHP ve MHP’de temsil edilen düzen partileri karşısında önemli bir siyasal ve moral üstünlük kazanmıştır. Böylelikle Kılıçdaroğlu rüzgarıyla yelkenleri şişirilen CHP’nin henüz AKP’ye rakip olabilecek durumda olmadığı görülmüştür. Faşist parti MHP ise burjuva siyasetindeki kutuplaşma karşısında tabanına hükmetmekte zorlanmıştır. Bu sonuç doğal olarak bir türlü dikiş tutmayan düzen muhalefetini yeni bir bunalımla yüz yüze bırakmıştır.

Tüm bunlar bir arada emperyalizm ve tekeli burjuvazi için tüm kusurlarına karşın AKP’den başka bir hükümet seçeneği olmadığını göstermektedir. Bu nedenle bu güçler cephesinden yapılan ilk açıklamalar büyük ölçüde AKP’ye sahip çıkar niteliktedir. Bu, AKP’nin gerisindeki bir kısım burjuva ile birlikte bir bütün olarak emperyalizmin ve burjuvazinin hizmetinde çok daha kararlı ve saldırgan bir politika izleyeceği anlamına gelmektedir. Elbette 2011 seçimleri eşliğini atlatana kadar belli bir temkinlilik içerisinde olmaları da muhtemeldir. Ancak bu kadarı işin özünü değiştirmemektedir. Referandum sonuçları demokratik hak ve özgürlükler alanını genişletmeyeceği gibi işçi ve emekçiler üzerindeki saldırılar katmerlenecektir.

Referandumun en önemli sonuçlarından biri de kuşkusuz ki Kürt hareketinin boykot başarısıdır. Referandumda kapışan düzen güçleri boykot karşısında birleştiler. Seçim günü ise Kürt illerinde yoğun bir baskı ve terör uygulandı. Tüm bunlara karşın Kürt halkı bir kez daha kimliğine sahip çıkarak hak taleplerinde ısrar etmiştir. Bu sonuç Kürt sorununun düzenin başını ağrıtmaya devam edeceğini göstermektedir. Ancak boykot yoluyla gösterilen iradeye ve referandumun ardından yaratılmaya çalışılan beklentilere karşın devletin Kürt halkının taleplerini karşılama gücü yoktur. AKP hükümeti de zaten genel seçimlere kadar Kürt hareketinin beklediği türden adımları atmayacağını duyurmak yoluyla Kürt halkını aldatmaya çalışmaktadır. Belirtmek gerekir ki, referandum sonuçları, Kürt halkının ulusal özgürlüklerini ancak kurulu düzeni karşısına alan kararlı bir mücadeleyle elde edebileceğini, aynı zamanda böyle bir mücadeleyi

omuzlayabilecek güce sahip olduğunun yeni bir kanıtı olmuştur.

İşçi sınıfı ve emekçiler referandum sonuçları itibariyle de görüleceği üzere ana gövdesiyle referandum oyununda önüne sunulan seçeneklerden birinden yana tercihte bulunmuştur. Fakat bu durum işçi ve emekçilerin burjuva düzen partilerine ve politikalarına tümenden onay verdikleri anlamına gelmemektedir. Kaynağında kurulu düzenin olduğu ağır siyasal ve sosyal sorunlar karşısında birikmiş toplumsal tepki düzen partileri tarafından istismar edilmiştir. Ayrıca burjuva düzen partilerinin şovenizmi de kullanarak sandığa çağrı yapmalarına karşın önemli bir oranda sandığa gidilmemiş olması, işçi ve emekçilerin düzen partilerine yönelik tepkisinin ve beklentiden yoksunluğunun göstergesidir. Diğer taraftan ise, sınıf mücadelesinin zayıf ve işçi sınıfının en azından öncülerini şahsında bağımsız bir politik nitelikten oldukça uzak olduğu şartlarda bu sonuç anlaşılmalıdır. Zira kendi sınıf davası uğruna birleşme ve mücadele etme gücünü gösteremeyen işçi ve emekçiler, şu ya da bu nedenle burjuva gericiliğinin peşinden sürüklenmiştir.

Reformist sol da bu doğrultuda işçi ve emekçilerin en ileri bölüklerinin yanıtılması ve burjuva siyasetinin kirli sularında tutulması konusunda önemli

bir işlev görmüş, kafa karışıklığı yaratmıştır. Sonuçta bu süreçte ne yaptılarsa burjuva düzen güçlerinin ana kutuplarından birinin içinde kaybolmuş gitmiştir.

Komünistler bu dönemde, işçi sınıfı ve emekçileri burjuva aldatmacalar ve anayasal hayaller karşısında uyarmak, aydınlatmak ve kendi sınıf davaları uğruna devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek üzere boykot çağrısında bulundular, düzene karşı devrim ve sosyalizm bayrağını yükselttiler. Bu doğrultuda kararlı bir çalışma yürüttüler. Bu çalışmanın referandum sonuçları üzerinde yarattığı etkiler bir yana, bugün için asıl önemli olan bağımsız devrimci sınıf tutumunun kararlılıkla ve toklukla konulması ve savunulmasıdır.

Son olarak referandum aldatmacası ve gürültüsü geride kalırken komünistler ve devrimci güçler tüm güç ve olanaklarını devrimci sınıf mücadelesini büyütme üzere seferber etmelidirler. Bunun dışında kurulu düzenin kurumları ve siyasal zeminleri içerisinde kalınarak hiçbir sözde manevranın bir başarı şansı ve geleceği bulunmamaktadır. Komünistler tüm güç ve imkanlarıyla bu görevi yerine getirmek üzere kararlılıkla çalışmaya devam edeceklerdir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
14.09.10

İşte referandum aldatmacası!

Düzen güçleri boykotu görmezden geliyor, hesap dışı tutuyor. Boykot hesaplama dışı tutulunca Evet ve Hayır oyları da kendiliğinden yükseliyor. Böylelikle referandumun meşruluğuna gölge düşürecek sonucu yok sayarak durumdan sıyrılmaya çalışıyor.

Oysa sandığa gitmeyenleri hesaplamaya dahil ettiğimizde çıkan sonuç şöyle:

Yüksek Seçim Kurulu’nun bildirdiğine göre, 12 Eylül 2010 tarihi itibariyle toplam **52 milyon 51 bin** kayıtlı seçmen bulunmaktadır.

Yüksek Seçim Kurulu’nun bildirdiği sonuçlara göre “Evet” oylarının sayısı **21 milyon 788 bindir**. Bu sayı, toplam 52 milyon 51 bin kayıtlı seçmene bölünürse, “Evet” cephesinin oy oranı **yüzde 42** olarak çıkar.

Yine Yüksek Seçim Kurulu’nun bildirdiği sonuçlara göre, “Hayır” oylarının sayısı **15 milyon 854 bindir**. Bu sayı, toplam kayıtlı seçmen sayısına bölünürse, “Hayır” cephesinin oy oranı **yüzde 30** olarak bulunur.

Evet ve Hayır oylarından geriye kalan seçmen sayısı ise, **14 milyon 408 bindir**. Bunların **725 bin** tanesi sandığa giderek geçersiz oy kullanmıştır. Geriye kalan **13 milyon 683 bin** seçmen ise sandığa gitmemiş veya referanduma katılmamıştır. Bu sayı, toplam kayıtlı seçmen sayısına bölünürse, oranı **yüzde 28** olarak bulunur.

Hükümeti, muhalefeti, medyası ile tüm düzen güçleri, milyonlarca insanın iradesini bir kalemde silmiştir. Sözde “demokrasi bayramı”nı bu yalan üstüne kurmuş, böyle göstermiş, herkesi buna inandırmışlardır.

İşte burjuva demokrasininin gerçek yüzü! İşte referandum aldatmacası!

Baskı ve tehditlere rağmen Kürdistan'da boykot kazandı...

Boykot çıkışı devrimci mücadelede ısrarla birleştirilmelidir!

Referandum sonuçları bakımından en çok konuşulan konulardan biri de Kürt hareketinin boykot başarısıydı. Kürt hareketinin, “demokratik özerklik” çerçevesinde anayasal taleplerinin karşılanması için bir pazarlık olanağı haline getirdiği boykot taktiği Kürdistan'da belli bir başarı sağladı.

Demagoji, yalan ve aldatıcı yönlendirmeler

Referandum oyunuyla düzen güçleri Kürt halkını kısıpalarak onun mücadele gücünü kırmayı hedeflediler. Kürt illeri fiili OHAL'e maruz bırakılarak boykot etkisizleştirilmeye çalışıldı. Kürt hareketinin boykot taktiğini kırarak “evet” oylarını arttırma hesapları yapan AKP, bu amaca ulaşmak için bir dizi işbirlikçi kesimi devreye soktu. Kürt burjuvazisinin temsilcilerine “evet” çağrısı yaptırıp, “aydın” kisvesine bürünen Kürt liberallerini harekete geçirdi. Burjuva medya eliyle de sistematik bilgi kirliliğinin yapıldığı referandum sürecinde, PKK ve BDP'nin boykot etmeyenleri tehdit ettiği yönünde yalan haberlerin ardı arkası kesilmedi.

Ancak Kürt halkı bu kapsamlı ve sistematik karşı propagandaya anlamlı bir yanıt verdi. Hakkari'de yüzde 93, Batman'da yüzde 60, Mardin'de yüzde 57 olan boykot oranı, toplam 10 Kürt ilinde yüzde 40'ı aştı. 15 ilde ise Kürt halkının yüzde 30'u referandumu boykot etti. BDP'nin 29 Mart 2009'da yapılan yerel seçimlerde ilk ya da ikinci sırada yer aldığı illerin tamamına yakınında ise katılım oranı yüzde 50'nin altında kaldı.

“Demokrasi bayramı”ndan yansıyanlar: Operasyon, gözaltı, tutuklama...

Erdoğan'ın “Türkiye Ramazan Bayramı'nın ardından demokrasi bayramından da yüzünün akıyla çıkmıştır” biçiminde ikiyüzlüce sözlerine konu olan referandum sürecinde, Kürdistan'da birçok operasyon, gözaltı ve tutuklama yaşandı.

KCK'nın 20 Eylül'e dek ilan ettiği eylemsizlik kararına operasyonlarla karşılık veren sermaye devleti, 6 Eylül günü Van-Hakkari kırsallarına operasyon düzenleyerek 9 HPG gerillasını katletti. Gerillaları sahiplenen Kürt halkına saldıran polis, onlarca kişiyi yaraladı, birçok kişiyi gözaltına aldı.

Kürt halkına dönük saldırganlık referandum sürecinde başka örneklerle de kendini gösterdi. Referandumdan birkaç gün önce, İstanbul, Van, Hakkari gibi birçok yerde polis operasyonları gerçekleştirildi. Gözaltına alınanların “referandumu provoke edecekleri” ve “halkı boykota zorlayacakları” gerekçe gösterildi.

“Demokrasi şöleni” referandum günü de sürdü. 12 Eylül günü, İstanbul ve Tekirdağ'dan Mardin'e, Mersin'den Batman, Şırnak ve Van'a birçok yerde, ağırlığını BDP'li sandık görevlilerinin oluşturduğu yüzlerce kişi gözaltına alındı. “Şüpheli” olduğu gerekçesiyle gözaltına alınan BDP'lilere uygulanan terör, Batman, Mardin, Şırnak'ta polisin eylemlere azgın saldırısıyla birleşti. 12 Eylül günü Kürdistan'ın birçok yerinde polis ve asker tarafından “mutlaka oy

kullanın” anonsları yapıldı.

Referandum sonrasında da devlet terörü hız kesmedi. Van ve Hakkari'de 50'ye yakın BDP'li “terör örgütüne üye oldukları” gerekçesiyle gözaltına alındı, 32'si tutuklandı.

Kürt hareketinin “uzlaşma” ısrarı

Yoğun baskı ve teröre rağmen Kürdistan'da anlamlı bir boykot başarısı yakalayan Kürt hareketi, referandum sonrası yapılan açıklamalarla bu kazanımı siyasal bir manevraya dönüştürmek niyetinde olduğunu gösterdi. Boykot zaferinin altının çizildiği KCK ve BDP açıklamalarında, bunu ortaya koydu.

KCK Yürütme Konseyi tarafından yapılan değerlendirmede, Kürtlerin referandumda anayasayı değil demokratik özerkliği onayladığının altı çizildi. Ardından İspanya'nın El Mundo gazetesine açıklama yapan KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan, yerel hükümetlerin kendi polis gücü ve parlamentosuna sahip olarak merkezi hükümetle uyum içinde olduğu bir ülkenin takip edilecek model olduğunu söyledi. Katalonya'nın benzer bir statü tanındığı takdirde silahlı mücadeleden vazgeçip silahlarını BM'ye teslim edeceklerini vurguladı.

BDP cephesinde ise, “demokratik çözüm”e ek olarak “yeni Anayasa çalışmalarına başlama” talebi öne çıktı. BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Kürt halkının boykot ile demokrasi dersi verdiğini söyleyerek, yeni bir Anayasa çalışmasının başlatılması gerektiğini belirtti. Yeni bir anayasanın barışçıl ve demokratik yöntemlerle Kürt sorununun çözümüne katkı sunacağını ifade eden BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak ise, boykotun diyalog ve müzakereye vesile olmasını umduklarını söyledi.

Kürt halkı gerçek özgürlük için tercihini devrimden yana kullanmalıdır

Referandum süreci, sermaye devletinin imha ve inkar politikasında öze ilişkin bir değişiklik olmayacağını göstermiştir. Kürt hareketinin anayasal haklar derekesine indirgelediği taleplerini dahi büyük bir saldırganlıkla karşılayan sermaye devletinin, biçimsel de olsa düzen sınırlarını zorlayan boykot çıkışına yanıtı da benzer bir saldırganlık olmuştur.

Öte yandan, boykot taktiği Kürdistan'da anlamlı bir başarı kazansa da, boykot tutumunu düzen güçleriyle pazarlık aracına dönüştüren Kürt hareketinin temsilcileri, sonuçların ardından yaptıkları açıklamalarda bu politikada ısrarcı olacaklarını göstermişlerdir.

AKP hükümeti, Kürt hareketinin yeni anayasa çağrısı karşısında topu genel seçim sonrasına atmaktadır. Erdoğan'ın 2011 seçimleriyle birlikte yeni anayasayı tartışma iddiasını AKP kurmaylarının benzer açıklamaları tamamlamaktadır. 20 Eylül'de eylemsizlik kararının sona erecek olması, AKP cephesinin yeni oyalama taktiklerini devreye sokmasını da beraberinde getirecektir.

Önümüzdeki süreçte düzen cephesi, özü değişmeyen yeni açılım oyunlarını devreye sokmaya ve yeni anayasa tartışmaları üzerinden Kürt halkını sahte umutlarla oyalamaya çalışacaktır.

Ulusal özgürlük ve eşitlik istemi devlet terörüyle boğulan, haklı ve meşru talepleri kırıntılarla yanıtlanmaya çalışılan Kürt halkı önümüzdeki dönemde yeni sınavlarla karşıya karşıya kalacaktır. Böylesi bir süreçte Kürt işçi ve emekçilerini gerçek özgürlüğe taşıyacak yol, düzen içi dayanaksız hayallerle oyalanmaktan değil, devrim mücadelesinde ısrar etmekten geçmektedir.

Komünistlerin devrimci boykot çalışması

Egemen güçler arasındaki iktidar ve rant kavgasının ürünü olarak gündeme getirilen referandum oyunu, siyasal güçlerin düzen karşısındaki konumlanışlarına bir kez daha ışık tuttu.

Burjuva güçler arasındaki çatışma “evet/hayır” ikilemi üzerinden belirginleşirken, işçi sınıfı ve emekçiler adına hareket eden ilerici ve devrimci güçler ise farklı tutumlar sergilediler. Dinci gericiğin peşine takılan sol liberalleri bir kenara bırakırsak, genelde sol güçlerin tutumu; düzen içi çatışmada “hayırcı” kanada eklemleme, BDP gerekçeli (anayasa değişikliği Kürt sorununun çözümünü dışlıyor) boykot ile sermaye iktidarının referandum oyununu boykot şeklinde özetlenebilir.

Reformist sol cephenin temel güçleri bir kez daha düzen içi çatışmada taraf oldular. Burjuvazinin “hayır”cı cenahı ile “AKP karşıtlığı” noktasında buluşan bu güçler kurulu düzeni karşılarına alan bir duruş sergilemekten uzak durdular.

Kürt sorununa düzen içi çözüm bulmaya endekslili BDP çizgisinin boykotuna destek veren diğer sol güçlerin izlediği politika ise fiilen “daha demokratik bir anayasa” talebine daralmış oldu. Zira Kürt sorununa düzen içi çözüm platformunun sermaye sınıfının egemenliğine herhangi bir itirazı yoktur.

Referandum oyununu boykot eden bazı devrimci güçler ise, AKP karşıtlığına daralmayan, düzen karşıtı bir taktik izleyeceklerini ilan ettiler. Sermaye iktidarı karşısında ileri bir tutum alan bu güçler, yazık ki bu taktiği hissedilebilir bir devrimci siyasal faaliyete konu edemediler. Süreci pasifçe izlemekle yetindiler.

Etkin boykot taktiği

Referandum oyununun gündeme getirilmesiyle birlikte net bir tutum ortaya koyan sınıf devrimcileri, egemenler arası çatışmada taraf olmayı mahkum etmekle kalmadılar, referandum sürecini kokuşmuş kapitalist düzenin teşhiri, devrim ve sosyalizm propagandasının işçi sınıfı ve emekçilere taşınacağı bir süreç olarak planladılar.

“Ajitasyon/propaganda-örgütlenme-eylem” bütünlüğü içinde planlanan bir boykot çalışması yürüten sınıf devrimcileri, süreç boyunca çeşitli araçlar kullandılar. Merkezi afiş ve bildirimleri yaygın olarak kullanmanın yanısıra toplantılar, seminerler, basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirdiler. İşçi ve emekçileri egemenler arası çatışmada taraf olmamaları konusunda uyardılar. Acil demokratik taleplerin kazanılması uğruna ve sermayenin sömürü ve kölelik üzerine kurulu düzenine karşı meşru militan mücadele çağrısını yükselttiler.

Amerikancı sermaye iktidarının azgın saldırılarının püskürtebilmenin yegane yolunun devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek olduğunu savunan komünistler, bu perspektife uygun bir faaliyet yürütmek için çaba sarf ettiler. Boykot çalışmasını sanayi havzaları, organize sanayi bölgeleri, işçilerin kullandıkları güzergahlar, emekçi semtleri ve kent merkezlerinde yürüttüler. İşçi ve emekçilerle referandum oyununa dair konuşup tartışma olanağı yakaladılar.

Faaliyet yürüttükleri tüm kentlerde, düzen güçlerinin peşinden sürüklenmeye mahkum olmadıklarını işçi ve emekçilere hatırlatarak, gerici burjuva güçlerin demagojilerine kanmamaları konusunda uyarıcı bir çalışma yürüttüler.

Anlamli bir boykot çalışması

Bazı alanlarda aksaklıklar ve kitle çalışması ayağında zayıflıklar olmakla birlikte, komünistlerin yürüttüğü devrimci boykot çalışması asgari bir başarıyla tamamlandı. Bazı çalışma alanlarında görülen zayıflıklardan bir diğeri, faaliyetin komünist basına yeterince yansıtılmaması oldu.

Toplam faaliyetin görece sınırlılığı ve kolluk kuvvetlerinin yanısıra diğer gerici güçlerin materyallerimize karşı sergilediği tahammülsüzlük, çalışmamızın etkisini sınırlayan bir rol oynadı. Sınıf hareketinin zayıf, sınıfın öncülerinin bile henüz bağımsız bir politik duruştan yoksun olması, bundan dolayı sermayenin iki kampından birinin peşine

takılması ise, faaliyetin etkisini sınırlayan temel faktördür.

İşçi sınıfı saflarında etkili bir devrimci siyasal faaliyet yürütmek, öncelikle öncü kuşağının sermaye güçlerinin etkisinden kurtulmasını hızlandırmak, günün acil ihtiyacıdır. İşçi ve emekçilerin referandum oyununda düzen güçlerinin peşinden sürüklenmiş olmaları, bu ihtiyaca bir kez daha işaret etmiştir.

Elbette verili koşullarda devrimci boykot taktiğinin önemi buradan ölçülemez. Faaliyetin etkisinden bağımsız olarak, Amerikancı rejim karşısında ilkesel politik bir duruş sergilemenin, bunu devrimci taktikle ete-kemiğe büründürmenin önemi yeterince açıktır.

Devrimci sınıf hareketini geliştirmenin önemi

Sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan fütursuz saldırıları referandum oyunundan bağımsızdır. Zira bu icraatlarda sadece AKP'nin değil, tüm düzen partilerinin rolü var. AKP'den önce olduğu gibi, ondan sonra kurulacak hükümetler de (eğer güçlü bir sınıf hareketi buna engel olmazsa) benzer icraatlara devam edeceklerdir. Kapitalizmin aşılmasını küresel krizi ve bu kokuşmuş sistemin yapısal sorunları, işçi ve emekçileri hedef alan saldırıların esas nedenidir. Bu olgu, kapitalizm yıkılıp sosyalizm kurulmadıkça, saldırıların son bulmasının mümkün olmadığını göstermektedir.

İşçilerin, emekçilerin ve toplumun diğer ezilen kesimlerinin maruz kaldıkları saldırıların sermaye iktidarından kaynaklanması, Amerikancı AKP hükümetinin “günahları”nı zerre kadar azaltmaz. Dahası, referandumdan aldığı güce yaslanarak dinci gerici daha da saldırganlaşacaktır. Yapılması gereken, AKP ile temsil ettiği Amerikancı rejime karşı işçi ve emekçileri harekete geçirmeyi hedefleyen etkili bir sınıf çalışmasını örgütlemektir. Devrimci sınıf hareketinin önünü açmanın yegane yolu budur.

Burjuva medya aldatmaya devam etti!

Burjuva medya göre referandum öncesindeki yanıltıcı yayın çizgisini referandum sonuçları üzerinden yaptığı yorumlarla da sürdürdü.

Referandum süresince “12 Eylül Anayasası’ndan kurtuluyoruz” argümanı çerçevesinde yayın yapan AKP yandaş medya, referandum sonuçlarını “demokrasi bayramı” olarak sundu. Hemen tümü “demokratikleşiyoruz”, “statükoyu yıkıyoruz”, “sivil anayasa” ve “demokratik bir dönem için” gibi başlıklarla sonucu duyurdular. Böylelikle demokratik hak ve özgürlüklerin önünde yeni bir sayfa açıldığı yanlışlığı yaratılmaya çalışıldı.

Yine gazetelerin birinci sayfalarında boykotla ilgili yanıltıcı haberler dikkat çekti. BDP’lilerin, oy kullanmaya gidenleri yuhalandığı, müdahale ettiği söylenirken polisle yaşanan çatışmalar da bu argüman üzerinden gerekçelendirildi. Referandum boyunca Kürdistan’da görülen baskı ve terör ise gazetelerin sayfalarında yer almadı.

Gazetelerin referandum sonuçlarına ilişkin yayını özetle şöyle:

Star: “Halk yönetime el koydu” gibi iddialı bir manşet kullanan Star boykot konusunda ise, boykotun

sadece Hakkari ve Şırnak’ta etkili olduğunu iddia etti. Dahası boykot başarısını baskının ürünü olduğu iddiasıyla küçümsemeye çalıştı.

Akşam: Demokrasi havarisi kesilen Akşam, “12

Eylül’ün galibi demokrasi” manşetiyle çıktı.

Yeni Şafak: Yeni Şafak, manşetinde “Hayırlı olsun” başlığını kullandı. “Millet kararını verdi... Daha ileri demokrasi için sandıktan yüzde 58 evet çıktı. 12 Eylül’ün darbe anayasası ve üstünlerin hukuku tarihe gömüldü. Referandumu güven oylamasına dönüştüren hayır cephesi ise yüzde 42 oyla hezimeteye uğradı” diyerek referandum sonuçlarını yorumladı.

Zaman: “Demokrasinin zaferi” manşetine birinci sayfadan yer veren Zaman, referandum sonucunun daha özgür ve demokratik bir dönemin kapısını açtığını iddia etti.

Zaman, boykot üzerinden yaptığı haberde ise her zamanki gibi tahribata başvurdu. “Boykot sınırlı kaldı” başlığına yer veren Zaman, “Doğu’da rekor oranla evet çıktı” dedi ve BDP’nin halka baskı yaptığını iddia etti.

Sabah: Sabah ise, “Türkiye darbe aybını temizledi %58 evet” manşetiyle Türk halkının daha fazla demokrasiye evet dediğini öne sürdü.

Milli Gazete: “Milletimizin kararı şimdi yeni Anayasa” manşetiyle Milli Gazete de, sayfalarında “demokrasi” aldatmacasına katkı sundu.

Bugün: “Milletin darbesi” başlığını manşete taşırken şu ifadelerle yer verdi: “Türkiye tarihi kararını verdi. Halk askeri vesayete karşı demokratik darbe yaptı. İhtilal kanunları yerine daha demokratik ve özgürlükçü yasaları onayladı.”

Takvim: “İşte son söz” manşetiyle çıkan Takvim, “Millet kararını verdi. Darbe anayasasını 21. 8 milyon oyla 12 Eylül’ün 30. yıldönümünde çöpe attı” dedi.

Taraf: “Halk yönetime el koydu” manşetiyle AKP şakşakçılığı yapan Taraf, “12 Eylül’ün 30. yıl dönümünde, Türkiye seçmeni vesayete en büyük darbeyi sandıkta indirdi” ifadelerini kullandı.

Türkiye: “Sandıktan değişim çıktı - Türkiye evet dedi - Hayırlı olsun!” manşetiyle Türkiye, sivil Anayasa’nın önünün açıldığını iddia etti.

Hürriyet: Hürriyet, Erdoğan’ın referandum sonrası yaptığı konuşmaya yer vererek Erdoğan’ın ılımlı bir üslup kullandığını belirtti.

Milliyet: “6 milyon oy farkla evet” manşetine yer veren Milliyet, BDP’nin boykot çağrısının karşılık bulduğunu küçük bir sütun üzerinden birinci sayfasına taşıdı. Milliyet habere “BDP’den 10 ilde etkili boykot” başlığını kullandı.

Radikal: “‘Evet’ ama yetmez!” manşetiyle somut tabloyu sunan Radikal, Erdoğan’ın ve TÜSİAD’ın taleplerine değindi. “BDP boykotu etkiliydi” başlığıyla da boykot tutumuna değindi.

Vatan: Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanı olduğu dönemden bu yana gösterdiği “başarı”ya vurgu yapan Vatan, “BDP boykotla gücünü gösterdi.” başlığı ile boykot tutumunu birinci sayfasına taşıdı. BDP’nin seçmenini sandıktan uzak tuttuğunu belirtti.

Posta: “Türkiye değişecek” başlığını manşetine çıkararak yandaş medya saflarındaki yerini pekiştiren Posta, boykot oranlarını görmezden gelen diğer bir gazete oldu. Posta, oy kullananlara baskı uygulandığı iddiasında bulunmaktan da kaçınmadı.

Haber Türk: Haber Türk boykot taktiğinin “sadece 6 ilde” etkili olduğunu belirtirken boykotun başarısını küçümsemeye çalıştı.

Adana’daki referandum süreci üzerine...

Boykot çağrısını işçi ve emekçilere taşıdık!

İki ayrı gerici burjuva odağın yarıştığı referandum aldatmacısı sona erdi. “Evet-Hayır” tercihi zorlanan, yer yer fiili, yer yer psikolojik baskı altına alınan on milyonların umudu böylece referandum sandığı ile mevcut düzene bağlanmaya çalışıldı. Emekçiler için tek gerçek seçim “düzen mi, devrim mi” biçimindeyken yaratılmak istenen anayasal hayallerle, bu düzende yaşamının mümkün olduğu yönünde kirli ve sinsi bir propaganda yürütüldü. Haftalarca süren bu propagandaya büyük ölçüde hayır kampında toplanan reformistler de taze kan taşıdılar. “Boykot” tutumunun altını dolduramayan diğer bir kesimse, Kürt hareketinin gölgesinde kaldı.

Adana’da süreç bu çizgilerin saflaştığı bir havada geçti. Sandıktan “hayır” çıkması ise şaşırtıcı olmadı. Çevre ilçeler “evet” derken, yoğun göç alan ve nüfus yoğunluğu yüksek olan merkez ilçelerde “hayır” oyları yüksek çıktı.

CHP tarafından düzenlenen “hayır” mitingine (yaklaşık 25 bin) ilgi fazlaydı. Hatta reformist sol partilerin tabanından da katılım olduğunu belirtmek gerekir. Düzenin sözcülüğünü üstlenen sermaye partilerinin Adana’da yürüttüğü referandum çalışması da diğer illerdeki gibiydi. Mitingler, billboard afişleri, bildiriler bilinen imkanların sadece bir kısmını oluşturmaktaydı.

Bunların dışında reformist soldan “hayır” kampına destek verenlerin çalışması Eylül ayının başında düzenlenen mitingle kendini hissettirmeye başladı. Bu mitinge yaklaşık 1000 kişi katılırken, mitingin örgütleyicisi KESK, DİSK ve bazı kitle örgütleriydi. Bu mitingin dışında Halkevleri, TKP, EMEP ve ÖDP’nin bildiri dağıtımları oldu. Bu cepheden yaygın afiş çalışması ise EMEP tarafından yapıldı.

“Boykot” cephesinden en etkili çalışma BDP tarafından yürütüldü. BDP tarafından düzenlenen mitingte katılım ise imkanları düşünüldüğünde düşük bir katılımı geçti. Kürt emekçilerinin oturduğu mahallelerde BDP’nin belirgin etkisi vardı. Referanduma bir-iki gün kala bu mahallelerde başlayan eylemler referandum günü de devam etti. Kürt emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı mahalleler göz önüne alındığında, BDP’nin boykot tutumunun sandığa yansdığı da görülmektedir. Sandığa gitme oranı %72 civarında kalmıştır.

Sınıf devrimcileri olarak bu süreci, tek gerçek çözümün devrimde, kurtuluşun da ancak sosyalizmde olabileceğini işçi ve emekçilere, Kürt halkına anlatabilecekleri uygun bir fırsat olarak değerlendirmeye çalıştık. Tüm imkanlarımızı kullanarak, anayasal hayallerle ufku daraltılmak istenen işçi ve emekçileri bu kirli propagandadan bir nebze de olsa koruyabilmek, sömürü düzeni karşısında alternatifsiz olmadıklarını gösterebilmek için çalıştık.

Çalışmalarımızı bir toplantıyla başlattık. Boykot taktiğinin kendi cephemizden bir kez daha ele alındığı bu toplantının ardından bildiri dağıtımlarına geçildi. Emekçi mahallelerinde tek tek kapılar çalınarak önlüklerle yapılan bu dağıtımların verimli geçtiğini söyleyebiliriz. Şakirpaşa, Meydan, Denizli, Yurt, Yeşilova ve Dervişler gibi emekçi mahallelerinde emekçilerle birebir konuşarak dağıtımlar gerçekleştirildi. Sabahları da Yeni Metal Sanayi girişinde, Barkal kavşağında, Taşköprü’de, Saydam Caddesi ve Ovalar Caddesi’nde işçi ve emekçilere ulaşıldı. Binlerce bildiri bu şekilde dağıtıldı.

Referandum gündemli çıkan **Sanayi İşçileri Bülteni** aynı güzergahlarda dağıtıldı. Bildiri dağıtımının bitmesiyle afiş çalışmasına geçildi. BDSP’liler Şakirpaşa, Meydan, Yurt, Dağlıoğlu, Emek, Denizli, Yamaçlı, Anadolu, Dervişler mahalleleri, Baraj Yolu, Çarşı Merkez, E-5 ve Saydam caddelerini afişlerle donattılar. Bu süreçte yüzlerce afiş kullanıldı. Yapılan bu yaygın afişleme il genelinde dikkat çekmekteydi. Çarşı merkezinde yapılan afişlere gösterilen tahammülsüzlük de bu etkiyi göstermekteydi. Bu dönem içerisinde ayrıca emekçi mahallelerinde düzenli gazete satışları yapıldı.

Referandum çalışmalarımızın son ayağı ise eylem oldu. DHF ile ortak bir eylem yapma kararı aldık. 11 Eylül günü yaptığımız bu eylem teknik eksiklikler nedeniyle istediğimiz gibi geçme de anlamlıydı.

Boykot çağrısını en geniş kitlelere götürmek ve çözümün nerede olduğunu göstermek için yürüttüğümüz bu çalışmalar pratik faaliyet açısından başarılı geçti. Çalışmamızın zayıf kalan yanı ise referandum ile ilgili toplantılara yeterli katılımı sağlayamamak oldu. Bu temel zayıflığın üstesinden gelmek için çalışmalarımızı yoğunlaştıracağız.

Adana BDSP

HPG gerillalarının katledilmesi protesto edildi

Türk ordusunun 6 Eylül günü Hakkari kırsalında 9 gerillayı katletmesi başta Kürdistan'daki il ve ilçelerde olmak üzere batı illerinde de protesto edildi. Kürdistan'da gerçekleştirilen gösterilerde polis terör estirdi.

Taksim

Barış İçin Demokratik Çözüm Platformu'nun çağrısıyla Taksim Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen binlerce kişi "Eylemsizlik kararına yanıt provokasyon / Yine operasyon, katliam soykırım. Hükümetten acil açıklama bekliyoruz" pankartı arkasında sloganlar ve zılgıtlarla yürüdü.

Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasını okuyan BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Mustafa Avcı, hükümetin attığı nutuklara rağmen toplumu aldatarak hiçbir soruna çözüm üretmediğini belirtti.

Hükümetten olumlu ya da olumsuz bir açıklama beklediklerini ifade eden Avcı, zaman geçirilmeden somut adımlar atılması gerektiğini belirtti.

Açıklamanın ardından dağılan kitle, Tarlabası Bulvarı üzerinden BDP İl binasına doğru trafiği kapatarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında kitle içinden çıkan maskeli bir grup Bağcılar-Taksim hattında çalışan bir özel otobüsü taşıdı. Polis gaz bombalarıyla kitleye saldırması üzerine çıkan kısa süreli arbedenin ardından kitle Tarlabası'nın ara sokaklarına dağıldı.

Nusaybin

Nusaybin'de 11 Eylül günü binlerce kişi, 9 HPG gerillasının katledilmesini protesto etmek için kent merkezinde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından polisin kitleye müdahale etmesi ile çatışma yaşanırken, kitle polise molotof kokteyli ve taşlarla karşılık verdi. Polisin attığı gaz bombasından kaynaklı ise bir evde yangın çıktı.

Polisin bir genci tartaklayarak gözaltına alması ise tepkinin artmasına neden oldu. Gencin tartaklandığını gören yüzlerce kişi sağlık kontrolü için götürüldüğü Nusaybin Devlet Hastanesi önünde toplandı. Burada bekleyenleri silahla tehdit eden polisler gerçek mermi kullandı. Ardından da hastane önünde bekleyen aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu kitleye silah kabzası ve coplarla müdahale edildi. Ayrıca polis, yakın mesafeden kitlenin üzerine gaz bombası attı. Gazdan hastane içindeki hastalar da etkilendi. Polislerle yaşanan çatışma uzun süre devam etti.

Gerillayı onbinler uğurladı!

Yaşamını yitiren 9 HPG gerillasından Beytullah Özkan (Cesur Colemerg), Hakkari'de onbinlerce kişinin katıldığı törenle 14 Eylül günü toprağa verildi.

Özkan'ın cenazesi, sabah saatlerinde morgdan alınarak, kitlesel olarak Serê Sola Mezarlığı'na götürüldü. Kepenklerini açmayan Hakkari'liler, hastanenin önünden yürüyüşe geçti.

Özkan'ın naaşı güller ve çiçeklerle bezenen tabuttan çıkarılıp defnedildikten sonra kitle bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Ardından konuşan Özkan'ın babası Selam Özkan, Hakkari halkına cenazesine sahip çıktığı için teşekkür etti.

Saldırganın hiç mi suçu yok?

BDP'nin 10 Eylül günü Bursa'da düzenlediği referandum mitingi alçakça bir saldırıya sahne oldu. Akın Birdal, Bilgehan Şimşek isimli biri tarafından saldırıya uğradı. Burjuva medya Kürt halkına yönelik saldırıları yansıtırken izlediği tutumu bu olayda da gösterdi. Medya, Akın Birdal'a yapılan alçakça saldırıyı bir ayrıntı olarak mecburen vermek zorunda kalırken, saldırganın linç edilmeye çalışıldığını ön plana çıkarmaya çalıştı.

Birçok haberde Şimşek'in görüntülerine yer verilirken, Birdal'a yapılan saldırı sıradan bir olaymış gibi ele alındı. Bu noktada da "linç girişimi" argümanı sıkça vurgulandı. Polisin kitleye biber gazı sıkarak Şimşek'i kurtardığı, Şimşek'in kaldırıldığı hastanede ameliyat sonrası hayatı tehlikeyi atlattığı vb. gelişmelerle saldırgan mağdur rolüne büründürüldü.

Bununla beraber Şimşek'in "milliyetçi hassasiyetlere" sahip "masum" bir saldırgan olmadığı da yansıyan bilgilerden anlaşılıyor. Bu saldırının kendinden menkul olmadığı, açık bir provokasyon girişimi olduğu görülüyor. Telefon konuşmaları incelenen saldırganın, 2 Eylül günü Batman'da bir otelde kaldığı kayıtlardan tespit edildi. Şimşek'in Batman'dan sonra Diyarbakır'a da gittiği ve daha sonra İstanbul'a döndüğü öğrenildi.

Birdal'a saldırı Bursa'da protesto edildi

Bursa'da, 11 Eylül günü gerçekleştirilen eylemle BDP Diyarbakır Milletvekili Akın Birdal'a yapılan saldırı ve provokasyon protesto edildi.

BDP Bursa İl Binası önünde basın açıklamasını yapan BDP Bursa İl Eş Başkanı Ayla Yıldırım Akın, Birdal'a yapılan saldırının sorumlusunun AKP ve onun İçişleri Bakanı olduğunu söyledi.

Saldırının özellikle Bursa'daki Kürtleri hedef aldığını belirten Yıldırım, mitingde yaşananlara dair bir açıklama yaptı. Polisin arama bahanesiyle, kitleyle birlikte mitingin güvenlik sorumlularını ve BDP yöneticilerini de alandan çıkarttığını, böylelikle mitingin güvenlik görevlilerinin aldığı önlemlerde zaafiyet yaratıldığını ifade etti. Yıldırım, bu boşluktan yararlanan saldırganın kürsüye güvenlik görevlisi intibasıyla sızdığı bilgisini verdi.

Yıldırım konuyla ilgili olarak açıklama yapan Bursa Valisi'ni ve olayı çarpıtan haberlerle gündeme taşıyan burjuva medyayı da kınadı.

Anadilde eğitim için kampanya

Kürt Dili ve Eğitimi Hareketi'nin (TZPKurdî), anadilde eğitim ve resmi dil hakkı talepleriyle gerçekleştireceği kampanya 19 Eylül günü başlayacak.

TZPKurdî'nin Kürtçe'nin Anayasa'da resmi dil olarak yer alması ve anadilde eğitim hakkının tanınması talepleriyle gerçekleştireceği kampanya 19 Eylül'de kitlesel yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla hayata geçecek.

Kampanya kapsamında okulların açıldığı ilk hafta Türkiye ve Kürdistan'da dersler boykot edilecek. Bir ay sürecek kampanyada çeşitli merkezlerde kitlesel yürüyüşler düzenlenecek. Bu yürüyüşlerde anadilde eğitim talebini içeren dilekçeler İl Milli Eğitim Müdürlükleri'ne verilecek. Bunun yanısıra kampanyanın hedeflerinden biri de Kürtçe'nin resmi dil olması talepli yüzbinlerce dilekçenin toplanması.

Kampanyayla ilgili açıklama yapan Xece Şen, anadilde eğitim hakkını yaşamın her alanında doğal bir talep olarak herkesin gündemine getirmeyi amaçladıklarını ifade etti. Kürtlere çağrı yapan Şen, anadilde eğitim hakları yok sayılan çocukların okula gönderilmemesini istedi.

TZPKurdî 2006 ve 2009 yıllarında da anadilde eğitim talebiyle kampanyalar yürütmüş, fakat sermaye devleti kampanya kapsamında yer alan taleplere herhangi bir cevap verilmemişti.

BDP'den boykot çağrısına destek

BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş TZPKurdî'nin anadilde eğitim talebi ekseninde gerçekleştireceği boykota tam destek verdiklerini açıkladı. Demirtaş şunları söyledi: "Okulların açıldığı ilk 5 gün anadilde eğitim isteyenlerin çocuklarını okullara göndermeyerek sivil bir itaatsizlik örneği sergilemeleri anlamlıdır. Çocuklar eğer kendi anadilinde eğitim almak istiyorsa ve veliler de anadilde eğitim istiyorsa bu çok anlamlı bir kampanya için BDP olarak biz de çağrı yapacağız. Ben de kendi çocuğumu okula göndermeyeceğim 5 gün. Çünkü çocuğumun anadilde eğitim almasını istiyorum."

BDP'den boykot değerlendirmesi

Referandumun ardından ortaya çıkan sonuçları BDP Diyarbakır İl binasından takip eden BDP Eşbaşkanları Selahattin Demirtaş ve Gülten Kışanak 12 Eylül günü parti binasında basın toplantısı düzenledi.

BDP'den referandum değerlendirmesi

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Türkiye'de boykot tavrının etkili olduğunu ve bunu bugüne kadar görmezden gelinenlerin, Türkiye'de kardeşçe, eşitçe yaşamak isteyenlerin ortak tavrı olduğunu söyledi.

Demirtaş şöyle konuştu: "Türkiye'de yeni bir anayasa isteyenler referandumun sonucunda kazanmışlardır. Bu saatten sonra bizim beklentimiz çok zaman geçirmeden artık, bir anayasa platformunun oluşturulmasıdır. Siyasi partilerin ve sivil toplum kuruluşlarının katılımı ile yeni bir anayasanın oluşturulması gereklilik haline gelmiştir. Çıkan sonuçtan özerklik isteyenler, anadilde eğitim isteyenlerin talebi doğru okunmalıdır "

'Boykot' başarısı ile Kürt halkında gelişmiş olan yenilmezlik duygusunun ülkenin her tarafını sardığının bir kez daha görüldüğünü ifade eden Demirtaş, boykotun Kürt halkı için tarihi bir zafer olduğunu, 29 Mart yerel seçimleriyle beraber değerlendirildiğinde Kürt halkının artık siyasi irade olduğunu vurguladı.

Hiç kimsenin tahmin etmediği bir boykot gücünün ortaya çıktığını da vurgulayan Demirtaş, 'Boykot Kürt halkına ihanettir', 'Kürt halkı başka düşünüyor' ve 'Kürt halkı bu defa evet cevabı verecek' diyen kesimlerin Kürt halkına özür borcu olduğunu dile getirdi. "Hayırcıların işi bitmiştir evet diyenlerin işi bitmiştir ama boykot diyenlerin işi bitmemiştir" diye konuştu.

Kışanak: Büyük ve güçlü bir halk desteği var

BDP Eşbaşkanı Gülten Kışanak ise Diyarbakır'ın, demokrasinin ve halkın özgür iradesi olduğunu belirtti. Referandum sürecinde 3 cephenin olduğunu hatırlatan Kışanak, boykot tavrının "Demokratik Özerklik" ve anadilde eğitimi isteyenlerin ortak tavrı olduğunu ifade etti.

"Bu taleplerin arkasında büyük ve güçlü bir halk desteği var. Artık bunu herkes görmelidir" diyen Kışanak, boykot tavrının Türkiye'de yeni ve eşitlikçi bir anayasa yapma sürecini başlattığını sözlerine ekledi.

Yıldız: Oylarımızı arttırdık

BDP Grup Başkan Vekili ve Batman Milletvekili Bengi Yıldız da, referandum seçimlerinden bekledikleri sonucu aldıklarını belirterek, Kürtlerin sandık başına gitmeyerek AKP'ye de sisteme de itirazını duyurduğunu ve bu mesajın alınması gerektiğini söyledi.

BDP'nin oylarını arttırdığını belirten Yıldız şöyle konuştu: "Referandumda beklediğimiz sonuçla karşılaştık. Çalışma tarzımıza göre alınan bir sonuçtu. Seçimden önce yüzde 35- 65 arasında katılım bekliyorduk. Çıkan sonuç umduğumuzun üzerinde oldu. Ramazan bayramı nedeniyle insanların çoğu bir aradaydı. 2007 yılındaki seçmenin çoğu ise çalışmak için farklı kentlerdeydi. Ancak bayram bu kez seçmenleri bir arada topladı. Bayram tatiline denk düşen referandum AKP'nin işine yaradı. Oylarımızı arttırdığımıza inanıyorum. Çünkü kamuoyunun kafası çok karıştıktı, AKP'nin inanılmaz baskısı yine de tabanımızı kararından caydırmadı."

Şerzan Kurt cinayetinde polisten sahte tutanak

Şerzan Kurt cinayeti ile ilgili yürütülen soruşturmada polislin dört gün içinde birbiriyle çelişen iki evraka imza atarak 'sahte evrak' düzenlediği açığa çıktı. Polisin "Şerzan vurulduğunda polis olay yerinde yoktu" şeklindeki olay yeri tutanağının aksine, savcılığın incelediği kamera kayıtları bunun aksini söylüyor.

Şerzan Kurt cinayetiyle ilgili hazırlanan savcılık iddianamesinde Muğla Emniyeti'nin Şerzan Kurt'un ölümüne yol açan kurşunun polislin silahından çıktığını gizlemeye çalıştığı görülüyor. Dosyaya giren 12 Mayıs tarihli olay yeri tutanağında, Şerzan Kurt'un vurulduğu noktada hiç bir polis bulunmadığı iddia ediliyor. Dahası, tutanağı imzalayanlar arasında Kurt'u katleden polis Gültekin Şahin de bulunuyor.

Fakat savcılık soruşturmasında, bu tutanaktaki bilgiler ile olaydan dört gün sonra Terörle Mücadele Şube Müdürü Deniz Alemdar tarafından savcılığa gönderilen polis fezlekesindeki bilgilerin çeliştiği görülüyor. Fezlekedeki polis, kendi tutanağının aksine polislerin o noktada bulunduğunu kabulleniyor. Daha önemlisi Muğla Cumhuriyet Başsavcılığı'nın iddianamesinde bir pastaneye ait kameranın saat 02.44'teki kaydına göre Şerzan Kurt'un vurulma anı şöyle gerçekleşiyor:

"Şüpheli Gültekin Şahin'in göstericilere doğru koştuğu, silahını göstericilere doğrultarak ateş ettiği silahın namlusundan çıkan duman ve ateşten görülmüştür... Bir müddet sonra polislerin görüntüye girmeyen bir noktaya doğru yöneldikleri, bu esnada Şahin'in silahını beline takarak uzaklaştığı görülmüş..."

PKK değil polis vurdu!

HPG gerillaları tarafından 5 Ağustos günü Diyarbakır'ın Dicle İlçesi'nde özel hareket polislerinin bulunduğu nokta ile Dicle İlçe Jandarma Komutanlığı'na gerçekleştirilen saldırıda öldürülen Cemal Yalın adlı sivil kıyafetli askerlin, polis tarafından vurulduğu açığa çıktı.

Diyarbakır Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı ile Dicle Savcılığı'nın hazırladığı soruşturma dosyasında şu ifadeler yer verildi: "Çatışmayla birlikte kendilerini kurtarmak isteyen Yalın'ın arkadaşları olan askerler geldikleri sivil araçla, ilçe emniyet binasına doğru hareket etti. Yalın da yaya olarak aracın arkasından emniyet müdürlüğüne koşturmayı başlandı. Ancak mevzideki polisler onlara doğru ateş açtı. Tahminen, polisler sivil aracı 'Bomba yüklü araç', Cemal Yalın'ı da 'Canlı bomba' zannetti. Araç delik deşik oldu ancak içindeki askerler yara almadan kurtuldu. Er Yalın ise koştuğu polis binasının yönünden gelen kurşunla göğsünden vuruldu."

Otopsi raporu ve görgü tanıklarının gayet açık ifadelerine rağmen şimdiye kadar tutuklanan hatta açığa alınan hiçbir polislin bulunmaması ise dikkat çekti.

Sömürgeci sermaye devleti bu olayda da askerlin ölümünü PKK'nin üstüne yıkarak bir yandan kendini aklamak, bir yandan da bunu şovenizmi tırmandırmanın malzemesine dönüştürmek istedi.

Kimlik sorana işkence

PVSK ve TMY ile yetkileri genişletilen polis, bu yetkilerini pervasızca kullanıyor. Sokak ortasında infazlara kadar varan polis terörüyle emekçiler günlük hayatta çok rahatından karşı karşıya gelebiliyorlar. Polislerin sermaye devleti tarafından korunması, yargıya intikal eden birçok davanın cezasızlıkla ödüllendirilmesi ise polis terörünün boyutlanmasını koşulluyor.

İstanbul'da bir sivil polis kendisine kimlik soran mühendisi darp ederek gözaltına aldı. Mühendise yönelik işkence, arabada ve Yabancılar Şube Müdürlüğü'nde de devam etti.

İnşaat teknikeri Ali Çulha, 26 Ağustos günü saat 23.00 sıralarında Çemberlitaş'ta çalıştığı okul inşaatının işleriyle uğraşırken polis terörüne maruz kaldı. Çulha yaşananları şöyle anlattı: "Bu kapsamda beton mikserinin bulunduğu araçlar 26 Ağustos günü akşam saat 23.00 sıralarında güvenli bir şekilde tramvay yolundan çıkışını sağlamaya çalışıyorduk. Beton mikseri tramvay yolundan çıkarken, o sırada bir minibüs geçiyordu. Elimle minibüse bir kaza olmasın diye durmasını işaret ettim. Üzerime gelince de kenara çekildim ve arkasından 'dursana' diye bağırdım. Minibüs 5-10 metre ileride durdu ve aşağı inen sivil giyimli 25 yaşlarında, kısa boylu ve esmer biri, 'Siren çaldım. Duymadın mı?' diye sordu. Duymadığımı söyleyince bana polis olduklarını söyledi"

Sivil polise kimliğini gösteren Çulha, polisten de kimliğini göstermesini isteyince polislin kendisine saldırdığını ve kendisinin yardımı gelen diğer sivil polislin yardımıyla arabaya bindirildiğini belirtti. "Hareket eden minibüste 8-9 kişi vardı. Kimliğini sorduğum polis bana sürekli vuruyordu. 15 dakika sonra Kumkapı'daki Yabancılar Şube Müdürlüğü'nün misafirhanesine getirdiler. Tartaklayarak lavobaya götürdüler. Bu sırada yere düşünce aynı polis mideme tekmeler attı ve başıma su döktü. Yüzüm gözüm kanlar içersinde kalmıştı" diyen Çulha yaklaşık 15 dakika süren kaba dayak işkencesinden sonra hiç bir işlem yapılmadan serbest bıraktığını ifade etti.

Buradan Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi Acil Servisi'ne giden Çulha tedavi edildikten sonra rapor aldı. Ardından Beyazıt Polis Merkezi'ne giderek suç duyurusunda bulundu.

Polis himayesinde çeteci cinayeti

17 Ağustos akşamı evine 100 metre mesafede 9 kişinin saldırısına uğrayan İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi 2'nci Sınıf Öğrencisi Aykut Alıcı, gözleri lensli ve saçları uzun olduğu için öldürülmüştü. Alıcı'nın annesinin yaptığı açıklamaya göre Aykut oraya polis tarafından bırakılmıştı.

Çocuğunun polis aracından indirildikten 2 dakika sonra öldürüldüğünü söyleyen anne Songül Alıcı şunları söylüyor:

"Bu çete daha önce de sık sık oğlumun önünü kesiyordu. Cinayetten 5 gün önce de oğlumun önünü kesmişler ve 'Saçını erkek gibi kestirsene, gözündeki lensleri de çıkar. Erkek ol' diye kendisini tehdit etmişlerdi. O zaman oğlum karakola kaçarak canını kurtarmıştı. Ancak öldürüldüğü gün sığındığı karakolun polisleri tarafından katillere yem edildi. O gün yine oğlumun önünü kesmişler. Mahalle sakinleri korkup hemen polisi aramış. Gelen polisler, kavga eden 9 kişiyi ve oğlumun karakola götürmüş. Orada katiller, polislerin önünde oğlumun 'Seni öldüreceğiz' diye tehdit etmiş. Polis bir süre sonra önce 9 kişiyi bırakmış. Bir saat sonra da oğlumun polis aracına alarak 'Seni eve bırakacağız' demişler. Ve tehdit alan oğlumun, eve 100 metre uzakta bırakmışlar. Pusu kuran katiller de polisler gider gitmez çocuğumun önünü kesip bıçaklamışlar. Oğlumun polis arabasından indirildikten sonra öldürüldüğünü gören, mahalle sakinleri var."

KPSS rezaletinin faturası emekçiye kesildi!

Referandum sürecinde KPSS sınavında yaşanan kopya olayı nedeniyle öğretmen atamalarının yapılmamasını sıklıkla eleştiren Erdoğan, referandumun ardından sorunun bir çözüme kavuşturulacağını, öğretmenlerin mağdur edilmeyeceğini dile getirmişti. Referandumdan sonra ise YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'la görüştü. Görüşmenin ardından savcılık soruşturmasının sonrasına bırakılmasının doğru olacağı gerekçesiyle öğretmen atamaları belirsiz bir tarihe ertelendi.

ÖSYM Başkanı'nı günah keçisi yaptılar

KPSS ile ilgili kopya iddiaları ile ilgili olarak Ankara Cumhuriyet Savcılığı'nın harekete geçmesi sonrasında atama bekleyen öğretmen ve memur adaylarının dikkati incelemeye çıkacak sonuca odaklanmıştı. Bu arada ÖSYM Başkanı kopya iddialarını doğrulayacak bir sonuca varamadıklarını dile getirdi. Ayrıca kopya çekilmediğini teyit etmekten kaçınarak "bundan sonrası savcılara kalmış" dedi.

ÖSYM Başkanı'nın KPSS kopya skandalı sonrası, "Şevkim kırıldı. Bu işin hesabını vereceğim. Sonra da görevi bırakacağım" demesi, yaşanan skandalın faturasının kendisine kesildiğini gösteriyordu. Onun bu açıklamasının ardından YÖK Denetleme Kurulu sınav sorularının sızdırılmış olabileceğini belirtti. Bu kurul da adres olarak ÖSYM'yi gösterdi. YÖK Başkanı'nın inceleme yapmaktan kaçınması ve büründüğü derin sessizlik de, ÖSYM Başkanı'nı suçlama senaryosunun bir parçasıdır. Tüm hepsi ise özde AKP hükümetini, genelde sermaye devletini aklama hedefine hizmet etmektedir.

KPSS rezaletinden öğretmen adayları da payını aldı

KPSS skandalı atama bekleyen on binlerce öğretmen adayını vurdu. Yüksek puan alan öğretmen adaylarının atanıp atanmayacakları konusundaki belirsizlik sürüyor. KPSS skandalının failleri olarak öğretmen adayları olan birkaç kişinin gösterilmesi yaşanan rezaletin faturasının öğretmen adaylarına kesilmeye çalışılması, sermaye devletinin öğretmen adaylarına bakışını tüm açıklığı ile göstermektedir.

Milli Eğitim Bakanlığı ise KPSS skandalı nedeniyle ortaya çıkan belirsizlikten yararlanmak için adımlar atmaya başladı. Öğretmen ihtiyacının karşılanması için Milli Eğitim Bakanlığı ücretli öğretmen alacağını ilan etti. Milli Eğitim Bakanlığı güvencesiz ek ders ücreti karşılığında çalıştıracığı öğretmen alımı ile bir taşla iki kuş vurmaya planlanmaktadır. Bu planın birinci boyutu kadrolu-sözleşmeli öğretmen maaşlarına göre ücretli öğretmenliğin ücretinin çok daha düşük olması nedeniyle maliyetin düşecek olmasıdır. Bu planın ikinci boyutu ise güvencesiz çalışmanın yaygınlaşması nedeniyle kadrolu öğretmenlerin üzerindeki baskının artması, hak ve özgürlükleri için yürüttükleri mücadelenin zayıflatılması ve haline şükretme anlayışının geniş öğretmen kitlesi içinde yaygınlaşmasıdır.

KPSS sisteminin sonuçları...

Öğretmen adayları dokuz yıldır yeterlilik

sınavlarının kıskacındalar. 2001 yılında Kurumlar İçin Merkezi Eleme Sınavı'na girdiler. 2002-2003 yılında sınav uygulaması KPSS sınavı ile devam etti. İki oturumlu bu sınav sistemi ile eğitim fakültelerinden mezun olmuş, öğretmenlik diploması almış eğitim emekçileri yeterlilik sınavından geçirildiler.

KPSS öğretmenleri niteliksel değil niceliksel kriterlere göre test etmektedir. Belirli bir kadro kontenjanı içinde yer almak isteyen öğretmen adayları en yüksek puandan başlanarak, alınacak öğretmen sayısına göre sıralanmaktadır. Örneğin 2005 yılında ikinci atama döneminde 26689 sınıf öğretmeni 1638 kişilik öğretmen atama kontenjanı için sınava sokulmuşlardır. Öğretmen olarak atanma baraj puanı olarak, 83 puan belirlenmiştir. Bu puanın altında puanı olan öğretmen adaylarının ataması yapılmamıştır.

KPSS sistemi öğretmen adaylarının psiko-sosyal durumlarını da etkilemektedir. Sınav kıskacındaki adaylar düzenin başarısızlığı kaçınılmaz kılan yaklaşımı nedeniyle hızla bunalıma sürüklenmektedir. KPSS stresi daha eğitim fakültesi üçüncü sınıfta başlamakta, öğrenciler üçüncü sınıftan itibaren KPSS'ye hazırlanmaya başlamaktadır. Öğrencilerin bir kısmı KPSS'yi ölüm kalım sınavı olarak görmekte ve depresyona girmektedirler. Atama süreci uzadıkça öğretmen adayları içinde intihar eğilimi de

büyümektedir.

Ayrıca KPSS'ye hazırlık nedeniyle sermayeye yeni rant kapıları açıldı. Hazırlık kursları, kitaplar, dergi vb. materyaller sermaye için yeni kazanç yollarının zeminini düzledi. Yaklaşık 60 milyon dolarlık bir pazar oluştu. Bu sınav pazarı her geçen gün daha da büyümektedir.

Öğretmen adayları, eğitim fakültesinde verilen eğitimin içeriği ile KPSS'de çıkan soruların farklılığı nedeniyle mezun olduktan sonra hızla dersanelere, KPSS hazırlık kitap ve testlerine, özel derslere yöneliyorlar. Bu nedenle dersaneler, KPSS hazırlık kitapları ve testleri pıtrak gibi çoğalıyor.

Sonuç olarak...

Son yaşanan KPSS skandalı sermaye düzeninin çürümüşlüğüne açık göstergesidir. Bir kez daha bozuk düzende sağlam çark olmayacağı ortaya çıkmıştır. KPSS skandalı ÖSYM'si, YÖK'ü, Milli Eğitim Bakanlığı vb. tüm düzen kurumlarının yaşanan rezaletin parçası olduğunu en açık kanıtıdır.

Gençlerin eğitim hakkını elinden alan, milyonlarca emekçi genci işsiz bırakan, milyonlarcasını da güvencesiz ve ağır koşullarda çalışmaya mahkum eden kapitalist sömürü düzeni yaşanan skandalın failidir.

AYÖP'ten KPSS protestoları

Kayseri

Kayseri AYÖP, 1 Eylül gecesi saat 24.00'te Kayseri Cumhuriyet Meydanı'nda "Karanlığa küfretme bir mum da sen yak, KPSS'de karanlık tek bir nokta kalmayın" eylemi yaptı. "KPSS mezara öğretmenler kadroya" pankartının taşındığı eylemde basın açıklamasını okuyan AYÖP üyesi Müjde Ünsal, günlerdir tartışılan KPSS'nin, kepezelik sınavına dönüştüğünü söyledi.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirilirken "Direne direne kazanacağız!", "Atama yoksa isyan var!", "KPSS çetesi istifa!", "Diplomalı işsiz olmayacağız!" sloganları sıkça atıldı. Eyleme Eğitim-Sen, Türk Eğitim-Sen, CHP, SES, BES, Eğit-Der ve BDSP destek verdi.

İzmir

İzmir Konak'ta Eski Sümerbank önünde gerçekleştirilen açıklamada 800 bin kişinin hayatını zindana çeviren sınavın şimdi de kopya skandalına dönüştüğü anlatıldı. Sınava hazırlanan binlerce kişinin emek ve hayallerinin çalındığından söz edilerek bu konu hakkında bakanların günlerce sessizliğini korumaları da kınandı. ÖSYM Başkanının kopya olayı ile ilgili yaptığı açıklamaların ibretlik olduğuna değinilen açıklamada bu sınava hazırlananların haklarının verilmesi talep edildi.

İğdır

İğdir AYÖP ise Zübeyde Hanım Bulvarı'nda basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını okuyan AYÖP Basın Sözcüsü Aydın Kayıcı, KPSS gibi bir sınavın kamu personeli alımı için uygun bir sistem olmadığını belirtti. Basın açıklamasının ardından bir şişe suyun içine mürekkep damlatan AYÖP üyeleri, KPSS'nin de böyle bulandığını ifade ettiler.

UPS direnişinin kazanması için...

130'lu günlere ulaşmış bulunan UPS Kargo direnişi İstanbul'da iki aktarma merkezinde, İzmir'de bir noktada ve Balıkesir'de sürüyor. Geline yerde, UPS patronu, gösterilen kararlılık karşısında geri adım atmak zorunda kalmış, daha düne kadar "üç-beş çapulcu" diye nitelendirdiği UPS işçileri ve TÜMTİS yönetimiyle görüşmeye başlamıştır.

Direnişin başından bugüne kadar geçen süreçte ileriye yönelik belli adımlar atılmış olsa da -şimdiye kadar çeşitli vesilelerle değindiğimiz olumlu yanları saklı tutulmak kaydıyla- bir dizi eksiklik ve zaafıtan da söz etmek gerekir. Öyle ki, bir dizi etkenin ürünü olarak eylemli sürecin yarattığı ilk dönemki atmosfer, dayanışma gecesinde ardından yitirilmiş, direniş alanında da gözle görülür bir "zayıflık" ortaya çıkmıştır. Direniş, sınıfsal-toplumsal destek imkanlarının arttığı bir evrede giderek içe kapanmakta ve mücadele gücü de azalmaktadır.

Örgütlülüğü her yönden güçlendirmek...

Sendikal hak ve özgürlükleri için mücadele eden UPS işçilerinin ve TÜMTİS'in karşısında bir dünya devi bulunuyor. Dolayısıyla bu ölçüde de iç örgütlülüğe bir kat daha fazla önem verilmesi gerekmektedir. Fakat ihtiyaç bu denli büyük olmakla birlikte direnişin en büyük yetersizliği de bu alandır.

Genel olarak herhangi bir örgütlenmenin en temel güvencesi, bileşenleri sahiplenilmesidir. Sahiplenmeden kasıt, sadece kuru bir 'bizim' vurgusu değil, ortaya çıkan sonucun tek tek bütün bileşenlerin emeklerinin toplamı olduğunu bilince çıkartabilmektir. Direniş özelinde ifade edersek, işçinin "ben bu direniş için şunu yapıyorum", "bu direnişin şu işi benim sorumluluğumda" diyebilmesidir.

Böyle bir sahiplenmeyi yaratacak olan ise direniş zemininde gerçekleştirilecek etkin bir iş bölümünün yanısıra, işçilerin sınıf bilincini geliştirebilmektir. Bu açıdan UPS direnişinin olumlu bir altyapıya sahip olduğunu ifade etmek gerekir. Ancak yaşanan "dağınıklıklar" ve "gruplaşmalar" da göstermektedir ki, direniş alanını sadece sabah gelip bekleyip arada bir de slogan atılan bir yer olmaktan acilen çıkartmak gerekmektedir. Şimdiye kadar önerdiğimiz komite/komisyon tarzı örgütlenmelerin işlevi ve rolü asıl burada ortaya çıkaracaktır.

İçinden geçilen hassas süreçte örgütlülüğü sağlam bir şekilde hayata geçirebilmek büyük bir önem taşımaktadır. Direniş alanındaki örgütlenmenin yanısıra aktarma merkezlerinin içinde de etkin bir örgütlülük oluşturulabilmesi gerekmektedir.

Örgütlenme çalışması, sadece üye kaydıyla sınırlı algılanmamalıdır. İşçiler ne kadar örgütlenir ve böylelikle inisiyatif almaları sağlanırsa, hedeflerin gerçekleştirilebilmesi de o kadar kolay olacaktır. UPS yönetiminin ve devletin kolluk güçlerinin direnişi kırmaya yönelik saldırılarını da hesaba kattığımızda, bu ihtiyaç özel olarak öne çıkmaktadır. Kısacası işçiler için direniş, bekleme yerinde ayrıldıktan sonra da devam etmelidir.

Dayanışmayı örgütlemek...

Bir diğer temel ihtiyaç ise direnişe yönelik sınıfsal ve toplumsal desteği arttırabilmektir. Bu da direnişi, direniş alanıyla ve direnişçi işçilerle sınırlı algılamamakla ilgili bir sorundur. Burada sendikanın tutumunun belirleyici olduğu açıktır.

Bunun için sürekli bir uğraş verilmelidir. Sınıf hareketinin ve toplumsal muhalefetin mevcut düzeyi de düşünüldüğünde bunu hayata geçirmenin zorlukları ortadadır. Ancak kimse "kaç kere çağırdık gelmediler, peşlerinden mi koşalım" deme lüksüne sahip değildir.

Direnişin arkasında geniş bir toplumsal desteğin örgütlenebilmesi, gerek sendikal cepheden yürütülecek çalışmalarla, gerekse de semt semt, mahalle mahalle yapılacak yaygın ve etkin bir faaliyetle sağlanabilir. 1 ve 15 Eylül eylemleri bu açıdan kaçırılmış fırsatlar olarak görülmelidir. Bundan sonra atılacak adımların bu bakış açısıyla atılması bir zorunluluktur.

Kazanmak için sendikanın ve direnişçi işçilerin enerjisinin yeterli olmayacağı da ortadadır. Geçmişte de önerdiğimiz ancak hala gündemleştirilmeyen, siyasal özneleri de kapsayacak bir koordinasyon önerimizi burada bir kez daha tekrar hatırlatmakla yetineceğiz.

Direnişte altı çizilmesi gereken bir diğer nokta ise, direnişin sınıfın diğer bölüklerine yayılması sorunudur. Örneğin çevrede bulunan fabrikalara seslenebilmek görevi halen acil bir ihtiyaç olarak ortada durmaktadır. Bu açıdan olumlu bir örnek ÇEL-MER direnişinde yaşandı. Kurtköy aktarma merkezindeki UPS direnişçisi işçiler, ÇEL-MER direnişçilerini, tersinden de ÇEL-MER işçileri UPS işçilerini yalnız bırakmadı. Örgütlenen ziyaretlerin yanısıra işgal eylemi başladığı andan itibaren UPS işçileri ÇEL-MER direnişçisi sınıf kardeşlerinin yanbaşılarında yerlerini aldılar. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Diğer taraftan ise konu sendikal zeminlere taşınmalı ve gerekli dayanışmayı örgütlenme görevini yerine getirmeyen sendikal bürokrasiye karşı mücadele yükseltilmelidir.

Direniş alanlarının koordinasyonu

Bu aşamada direnişin iç bütünlükten yoksun bir görüntü çizdiğini belirtmek gerekir. Burada kastedilen elbette tek tip bir çalışma ve davranış tarzı değildir. Eşitsiz bir gelişmenin olması doğaldır. Ancak "günahıyla ve sevabıyla" direnişin merkezileşmemesi, geride bırakılması gereken bir sorun olarak ortada durmaktadır. Farklı alanlarda bulunan direnişçi işçilerin iradelerini ortaklaştırabilecekleri merkezi bir komitenin örgütlenmesi acil bir ihtiyaçtır.

Örnelemek gerekirse Mahmutbey aktarma merkezi şu anda direnişin kalbi konumundadır. Direnişin temel dinamizmini belirleyen bu eylem alanında yaşanan gelişmeler toplam havayı belirlemektedir. Kurtköy'de ise direnişçi ve çalışan işçiler arasında kurulan bağ ön plana çıkmaktadır. İçerideki işçilerin de direnişin sahibi olduğunun vurgulanması, her günün sonunda yaşanan gelişmelerin çalışan işçilerle paylaşılması, içeriye dönük ajitasyonun günlük olarak sürdürülmesi bu sahiplenmeyi de arttırmaktadır. İzmir'de ise sistematik bir şekilde her hafta yapılan eylemler direnişin dinamizmini arttırmaktadır. Toplumsal desteğin geliştirilebilmesi için bu eylemlerin önemi büyüktür.

İşçilerin çeşitli komitelerde örgütlenebilmesi yönünde adımların atılmasının yanısıra eğitim sorununun çözülmesi konusunda da herhangi bir adımın atılmaması önemli bir eksikliklerdir.

Direnişin kazanması için...

Çokuluslu bir kargo devinde yürütülen bu direnişin önemi ortadadır. TÜMTİS yönetimi de bu gerçeği ifade etmekte, hatta UPS direnişinin kazanımla sonuçlanmasının sendika için "varlık-yokluk" sorunu olduğunu belirtmektedir. Bu halde gerekli olan bu iddiaya uygun bir biçimde direnişe yüklenmek, direnişi bugün içine düştüğü sıradanlıktan kurtarmaktır.

Mevcut tabloda temel sıkıntı bir süredir direnişin bir kırılma yaşıyor olmasıdır. Tek tek direnişçiler şahsında şimdilik bir iddia kaybı yaşanmasa da, kolektif ruhun da düne gibi güçlü olmadığı ortadadır. Bugün en öncelikli görev eksiklere hızla müdahale ederek, kangrenleşmesini engellemektir. En başta TÜMTİS yönetimi ve direnişçi işçiler ile, tüm sınıf bilinçli işçiler ve emekten yana olma iddiasındaki tüm ilerici sol güçlerin bu sorumlulukla hareket etmesi gerekmektedir.

Girilen süreçte direniş daha da güçlendirilmeli ve gündeme oturtulmalıdır. Unutulmamalıdır ki bugün için ihtiyaç olan güç uluslararası diplomasiyle değil sınıf mücadelesi büyütülerek ortaya çıkarılabilir. Taban iradesine dayanan bir örgütlülük sağlanmadığı koşullarda sendika da kalıcı olmayacaktır. Dahası UPS'ye "sendika" girse bile bu gerçek bir örgütlülük olmayacaktır.

Küçükçekmece'den sınıf devrimcileri

UPS direnişi dayanışmayla büyüyor...

UPS'de sendikal örgütlenme mücadelesi verdikleri için işten atılan işçilerle dayanışmak amacıyla başlatılan uluslararası eylemin ikinci ayağı 15 Eylül günü gerçekleşti.

İstanbul

İstanbul'da UPS'nin Zeytinburnu'ndaki genel merkezinin yakınında yapılan eylem öncesinde halaylar çekildi. Birçok sendikanın, ilerici ve devrimci kurumun destek verdiği eylemde ITF ve Hollanda'dan FNV sendikası temsilcileri de yer aldı.

Eylemde ilk konuşmayı TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk gerçekleştirdi. Öztürk sendikalaşma mücadelesi verdikleri için işten atılan 160 UPS işçisinin 134 gündür direndiğini ifade ederek UPS işçilerinin mücadelesine dikkat çekti.

Öztürk'ün konuşmasının ardından Türk-İş Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Cemal Bakındı söz aldı. Bakındı, uluslararası desteğe teşekkür etti ve UPS işçisinin mücadelesinin kazanana kadar devam edeceğini söyledi.

Bu konuşmaların ardından, Hollanda'dan gelen FNV temsilcisi ve Deniz Çalışanları Dayanışma Derneği Başkanı Erol Çağrıci destek konuşmaları yaptılar. Eyleme, BDSP, DHF, Kaldıraç ve Mücadele Birliği'nin de aralarında bulunduğu kurumlar da katılım sağladı.

İzmir

UPS Aktarma Merkezi önünde bir araya gelen kitle, eylemi yolu trafiğe kapatarak başlattı. Direnişçi işçilerin ailelerinin de katıldığı basın açıklamasını TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli gerçekleştirdi. Günseli, uluslararası kargo ve nakliye şirketi UPS'nin yüzü aşkın ülkede faaliyet yürüttüğünü ve buralarda sendikaların örgütlü olduğunu belirtti. Türkiye'deki UPS yönetiminin ise sendikaya tahammülü olmadığını ifade eden Günseli, işçileri zorla sendikadan istifa ettirme yönlü saldırıların sürdüğünden bahsetti.

Daha sonra sözü Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi aldı. Konuşmasına, direnişi selamlayarak başlayan Servi, "UPS işvereni sendikal örgütlenmeyi kırmak için çalışıyor. Biz de, DESA'da aynı süreci, işverenin aynı saldırılarını yaşadık" dedi.

Servi'nin ardından DİSK Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Naci Çetin kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Eyleme Türk-İş'e bağlı sendikaların yanısıra BDSP'nin de aralarında bulunduğu ilerici ve devrimci güçler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

UPS işçilerinden direniş mesajları

Uluslararası kargo devi UPS'nin Türkiye'deki aktarma merkezleri ve şubelerinde sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten işçiler duygu ve düşüncelerini gazetemiz aracılığıyla kamuoyuyla paylaşıyorlar. Farklı illerden işçiler örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıyorlar.

"Sendika hakkımız engellenemez!"

İzmir UPS'de 7 yıldır çalışmaktayım ki 7 yıldır gece 9.00'lara-10.00'lara kadar çalıştığımız çok günler olmuştur. Hiçbir zaman amirlerime itiraz etmedim. Görevimizi kusursuz yerine getirmemize rağmen düzmece tutanaklarla işimize son vermişlerdir. Ve hem de 25/H2 gibi bir maddeden. Asıl suçumuz sendikaya üye olmak, işveren bunu böyle kabul etmeyip kalleşçe planlara başvuruyor. Ama bu bize bir ders olmuştur ve sendikalı tekrar çalışmaya başlayana dek direncimizi bin kat artırmıştır. Bizler, çirkinleşmeden, kalleşçe davranışlardan uzak dürüstçe direnişimizi sürdüreceğiz. Bütün direnişçi arkadaşlarımızı ve kamuoyuna mesajım şudur ki; Anayasal hak olan sendikaya herkesin saygı göstermesini ve işçinin alınterinin ne kadar değerli olduğunun bilincine varılmasının gerektiğine inanmalıdır.

Sendika hakkımız engellenemez!

Ahmet Köse

"Örgütlenip mücadele vermeliyiz!"

İşbaşı yapıyoruz. Ve her işbaşında olduğu gibi parmaklarımızın eklem yerleri, kasları ve belimiz ağrılar içinde. Bir gün içerisinde üzerimizden tonlarca ağırlık ve yüzlerce koli geçiyor. Bu ağır çalışma koşullarında "10 dakika ara" diye bir çılglık. Bir de bakıyoruz ki UPS'nin ne kadar büyük bir şirket olduğunu anlatan kısa bir video seyrettiriyorlar. Şirket büyük, maaş küçük. Çalışma saati büyük yemek arası küçük. Hakaret ve aşağılanma büyük, dinlenme molaları yok!

İşte böyle... Dünyanın en büyük kargo şirketi olarak bildiğim UPS'de çalışan bir işçiyim. İşçi sınıfının örgütlenmesinden o kadar çok korkuyorlar ki günümüz üzerimizin aranması ile başlıyor. Düşünün ki oradaki bütün sermaye işçiler sayesinde varoluyor, yani işçinin emeği çalışıyor, ama işe girerken işçinin üzeri aranıyor. Ardından her sabah olduğu gibi parmak izi ve fotoğraf veriyoruz. Acaba neden? İşe başlıyoruz ve sürekli bir baskı, hakaret ve hiçbir canlıya yapılamayacak türden aşağılanma. Ayrıca yalanlarla daha hızlı çalışmamız sağlanmaya çalışılıyor. "Bugün 15 dakika erken çıkabilmeniz için daha hızlı çalışın", "biraz sonra yemek arası vereceğiz, daha hızlı çalışın" Yani aşağılanma dedikse bu sadece küfür hakaret vb. değil. Bizimle resmen dalga geçiliyor. Hemen hemen her gün (bize işe alınırken söylenen 23.30, 24.00 saatlerinden) 1-2 saat geç çıkıyor "ödül" olarak "artık pazartesileri bir saat geç geleceksiniz" denilerek dalga geçmeye bir yenisi daha eklenmiş oluyor. Zaten çalıştığımız yer "biri bizi gözetliyor" evi gibi her yer kamera, her yer sömürü...

Bazen arkadaşlarla konuşuyorum da, bize böyle bir durumda 5 milyar maaş verse ne işe yarar ki. Yemek verilmiyor, günümüzün 12-14 saatini bu işe ayırmışız. Aldığımız parayı yiyebilme olanağımız yok ki. Yani bir nevi makine gibiyiz. Bir işçi arkadaş durumu şöyle özetliyor: "Sahibi bile öküzü bu kadar çalıştırmaz" Tabi bu durumda öküzle aramızdaki farkı düşünmemiz gerekiyor.

Ne yapmalı..?

İlk önce birbirimize isimimizle hitab ederek başlayabiliriz. Yani kendimizin ve karşıımızdaki işçi arkadaşımızın üreten bir insan olduğunu hatırlamamız lazım. Bununla beraber yukarıda basettiğim sorunlar üzerinden bir araya gelip mücadele etmeliyiz. Yeri geldiğinde DUR diyebilmeliyiz. Neden? Çünkü biz dünyayı elleri ile yaratan bir sınıfın, işçi sınıfının bir parçasıyız. Bizim sayemizde var olanlar bizi bu şekilde bir yaşama mahkûm edemezler. Örgütlenip buna karşı aktif bir mücadele vermeliyiz.

Ankara'dan sınıf bilinçli bir UPS işçisi

"Direnmeye devam edeceğiz!"

Ben Metin Aral. UPS'den atılan taşeron işçisiyim. Benim, UPS direnişi başladığından beri TÜMTİS'e üye olduğumu biliyorlardı. Ben, UPS İzmir merkezinde çalışırken, insanları TÜMTİS hakkında bilgilendiriyordum. Çalışma şartlarının ne olduğunu, sendikanın UPS'ye girdiğinde neler olacağını gerektiği gibi anlatmaya çabaladım. İnsanları örgütlemeye çalıştığım için UPS şefleri tarafından tehdit edildim. Ama ben ve arkadaşlarım tehditlere direndik. Çünkü biz onurlu bir yaşam için savaşıyorduk. Bu nedenle hiçbir baskıya, tehdide boyun eğemedik.

Ama bizi bir ayak oyunuyla, sözde polisin görevini yapmasını engellemek ve yasadışı eyleme destek vermek gibi gülünç bir sebeplerle işten çıkarmaya çalıştılar. Ama başaramadılar. Bizim önümüze iki şık koydular. Birincisi onların verdiği bir işte çalışacağız. İkincisi tüm yasal haklarımızı onlara devredeceğim ya da kendim istifa edeceğim. Ben bunu kabul etmedim ve tüm yasal haklarımızı mahkemede arayacağımı söyledim. Bizi böyle onursuzca bir hareketle işten çıkarmaya çalıştılar.

Ama ben ve arkadaşlarım direniyoruz. Ve direnmeye devam edeceğiz. Ta ki UPS sendikal haklarımızı ve şartlarımızı kabul edene kadar. İşçi sınıfı, direnmeye ve sendikal faaliyetlerle sesini duyurmaya çabalıyor. Kamuoyu, halk buna destek vermeye başladı. Sonuç olarak biz UPS işçileri direnmeye, sendikal haklarımızı almak için savaşımaya devam edeceğiz.

İzmir'den direnişçi UPS işçisi Metin Aral

İşçi ve emekçi hareketinden..

Cem Bialetti'de TİS imzalandı

Kocaeli'de kurulu Cem Bialetti fabrikasında devam toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde 1 Eylül 2010 tarihinde anlaşma sağlandı. 26 Mayıs tarihinde başlayan ve 26 Temmuz'da uyuşmazlık zaptının tutulduğu toplu sözleşme görüşme sürecinde yapılan gizli oylamanın ardından işçilerin büyük bir çoğunluğu sözleşmenin imzalanması doğrultusunda oy kullandı.

Anlaşmaya göre; Birleşik Metal-İş üyeleri genel ortalamada birinci altı ay için 0,59 TL/saat ücret zammı alırken bu artış ikramiyelerle birlikte hesaplandığında aylık net 127 TL'lik bir artışa denk geliyor. Mevcut işyeri ücret ortalamasının 4, 49 TL'den 5,08 TL'ye yükseldiği fabrikada çıplak ücretlerde ortalama yüzde 13 oranında bir artış elde edildi.

Ücret zamlarına ek olarak her ay ücretlerle birlikte ödenmek üzere 140 TL brüt sosyal paket adı altında bir ödeme yapılacak.

Tekstilde "saatler kala" klasığı

Tekstil patronları ile tekstil sektöründe örgütlü TEKSİF Sendikası arasında devam eden toplu sözleşme görüşmeleri bir kez daha ihanetle sonuçlandı. 6 ayı aşkın süredir devam eden 22. dönem Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri grev uygulamasının başlamasına saatler kala 31 Ağustos 2010 tarihinde anlaşma ile sonuçlandı.

33 işyeri ve işletmede 11 bin 500 TEKSİF üyesini kapsayan ve 31.03.2010 tarihinden 31.03.2013 tarihine kadar 3 yıl geçerli olacak toplu iş sözleşmesine göre; işçiler yılların ilk 6 aylarında yüzde 4, ikinci 6 aylarında ise yüzde 3 ücret zammı alacaklar. Bu zamlar sosyal haklara da yansıtılacak.

Kipa işçisi eylemdeydi

İngiliz sermayeli Tesco Kipa'da sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten Tez-Koop-İş'in eylemleri devam ediyor. 3 Eylül günü Lüleburgaz Kipa mağazası önünde toplanan işçiler, sendikal haklarına saygı duyulmasını istedikleri.

Türk-İş'e bağlı bazı sendikalardan yöneticilerin ve siyasal partilerin de destek verdiği eylemi çevrede toplanan insanlar da ilgiyle karşıladılar. Tez-Koop-İş Sendikası Edirne Şubesi pankartının ve dövizlerin açıldığı eylemde basın açıklamasını yapan Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru, örgütlenme ve toplu iş sözleşmesi haklarının en temel hakları olduğunu belirtti.

Siegerer'de sendika düşmanlığı

Kocaeli'de kurulu Marmara Siegerer Galvaniz fabrikasında çalışan işçilerin Birleşik Metal-İş'e üye olmaları ve sendikanın yetki tespiti için Çalışma Bakanlığı'na başvuru yapmasının ardından fabrikada sendikadan istifa baskıları yaşanmaya başladı. Birleşik Metal-İş Sendikası, fabrikanın faaliyette olduğu altı yıldan bu yana Marmara Siegerer işçilerinin hiçbir hak tanımaksızın karın tokluğuna çalıştırıldığını belirtti.

Tüm Bel Sen'den sürgün açıklaması

Tüm Bel Sen yaptığı açıklama ile Avcılar Belediyesi'nin sendika düşmanı tutumunu ve kamu

emekçileri üzerinde uyguladığı baskıyı teşhir etti. Avcılar Belediyesi'nde kamu emekçilerine öğle yemeği, arazi tazminatı, giyim yardımı gibi yasal hakların verilmediği belirtilerek, sendika üyelerinin sürdürüldüğü söylendi. Açıklamada, kamu emekçilerinin toplu iş sözleşmesinden doğan haklarının ödenmesi, sürgünlerin geri alınması talep edildi.

Sendikal çalışmalardan rahatsız olan belediye başkanının 31 Ağustos tarihinde, başkanlık katında sendika üyelerine hakaret ettiği, sendika üyelerine cevap hakkı tanımadığı, buna karşın Tüm Bel Sen üyesi kamu emekçilerinin bu tutumu alkışla protesto ederek toplantıyı terk ettiği belirtildi.

Hacettepe işçileri kazandı!

Maaşlarını alamamaları üzerine iki gün süren iş bırakma eylemi örgütleyen Hacettepe Üniversitesi hastanelerinde çalışan taşeron işçiler, eylemlerini kazanımla sonuçlandırdılar. İşçiler toplu olarak Dev Sağlık-İş'te örgütlendiler.

6 Eylül günü iki saatlik iş bırakma eylemiyle başladıkları mücadelelerini 7 ve 8 Eylül günlerinde tam gün iş bırakarak sürdüren Hacettepe işçileri Dev Sağlık-İş ve SES'in çağrısıyla başladıkları mücadelelerini kazanımla sonuçlandırdılar. Rektörlüğün, alacaklarının bir kısmının şimdi, bir

kısımının ise bayramdan sonra ödenmesi önerilerini reddeden ve ücretlerinin tamamını alana kadar mücadelelerine devam edeceklerini duyuran taşeron işçiler, direniş alanında toplu şekilde Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası'na üye oldular. Bir buçuk aylık alacaklarının yatırılması üzerine işçiler eylemlerine son verdiler.

Beyoğlu Belediyesi'nde sürgün

Beyoğlu Belediyesi Ek Hizmet Binası, Plan Proje Amirliği'nde, belediyeye temizlik hizmeti veren bir taşeron şirkette 3 yıldır mimar olarak çalışan Özlem Aydın, belediye çalışanı bir kişinin Kürtlere yönelik ırkçı söylemlerine karşı tepki gösterdiği için sürgün edildi.

Özlem Aydın'ın konuyla ilgili mektubunu yayınlıyoruz:

Merhaba,

Ben Özlem Aydın,

Beyoğlu Belediyesi Ek Hizmet Binası'nda Plan Proje Amirliği'nde, belediyeye temizlik ve güvenlik hizmeti veren Akdeniz Temizlik Tic. Ltd. Şti. bağlı bir MİMAR olarak çalışmaktaydım. 01.09.2010 Tarihinden itibaren Beyoğlu Belediyesin Fen işleri müdiresi tarafından artık benimle çalışılmak istenmediği çok çirkin bir şekilde tarafıma bildirildi. Çalıştığı yılların karşılığı olan tazminat tutarının elden ödeneceği belirtildi. Elden para almayacağımı, işten çıkış belgelerimin gerekçeleriyle sunulmasını talep etmem sonrasında, temizlik şirketinin bir elemanı olarak farklı bir birime temizlikçi olarak gönderileceğim ve binaya ertesi gün giriş yapmama izin vermeyecekleri söylendi. Bunun sonrasında çalışma yaptığım bilgisayarın kisasına el konuldu.

İzninizle size işe başlama ve işin bu notaya gelmesine neden süreci anlatayım.

08.02 2007 Günü biten stajım sonrası, şimdi fen işleri müdürlüğü yapan kişi tarafından Belediyede çalışmam yönünde teklif yapıldı. Bana üç aylık bir deneme süresi sonunda çalışma kararı alınacağını söyleyen kişi bu üç ay sonrasında belediyede sözleşmeli personel açığı olmadığını ve sözleşmeli personel alımını şubat ayında yapıldığı bilgisini verdi. Belirtilen zaman geldiğinde aynı nedenle sözleşme yapılamayacağı ama yakın zamanda bunu çözeceklerini belirtti. Çözüm olarak şahsıma sunulan ise taşeron firma üzerinden sigortanın yapılmasıydı; kendisinin de aynı şekilde personel açığı olmaması nedeniyle bir süre bu şekilde çalıştığını ve bunun geçici bir durum olduğunu belirtti. Geçici olduğunu düşündüğüm bu durumu, iş başvurularımdan istediğim sonucu alamamış olmam nedeniyle kabul etmek zorunda kaldım.

Geçen bu üç yılı aşkın süre zarfında, benden sonra işe alınan mimarların sözleşmeli yapılması ve bunun için şubat ayının beklenmemesi, durumun fen ileri müdiresinin anlattığı şekilde olmadığını gösteriyor. Sürecin işten atılma noktasına gelmesi ise aslında sözleşmemin neden yapılmadığını kanıtlar nitelikte. İşyerinde Kürtlere yönelik ayrımcı bir söyleme gösterdiğim tepki sonrası, ayrımcı söylemde bulunan kişi değil de benim ilk olarak işten çıkarılmam, yapılamayınca temizlikçi olarak belediyeye ait başka bir bina ve birime gönderilmem uygun bulundu. Yapılan bu uygulamalar Kürt kimliğimden dolayı sözleşmem yapılmadığı ve bu rencide eden tutumlara sırf etnik kimliğimden dolayı maruz kaldığımı düşündürüyor.

Bilmenizi isterim ki sorun tazminat sorunu değildir. Asıl sorun bu durumdan insanları haberdar ederek, bir duyarlılığın, bir tepkinin oluşmasını tetiklemek ve bundan sonra benzeri haksızlıkların önüne geçilmesi adına bir adımın atılmasını sağlamaktır.

Sevgiler,

Özlem Aydın
13.09.10

Tuzla'da umutları diriltiren direniş: BETESAN

11 Ağustos günü başlayan BETESAN direnişi 37. gününü geride bıraktı. Tersane işçilerinin yoğun ilgisine konu olan direniş hemen her gün onlarca kişi tarafından ziyaret ediliyor. TİB-DER Başkan Yardımcısı ve direnişi BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan ise direniş günlerini kaleme alıyor.

25. gün

Sokaklar bomboş. Henüz oldukça erken. Birazdan İçmeler, işçilerle dolacak. Günün en erken gelenleri iş bulamayan işçiler oluyor. Belki de bugün şanslılardı. Belki de iş bulacaklardı.

(...) Sabah malzemelerimizi alıp, Tuzla Gemi tersanesine doğru yola çıktık. Köle pazarını, duraklarda servis bekleyen yüzlerce işçiyi ardımızda bırakarak ilerliyoruz. Tuzlanın merkezi burası. Buradan her sabah yüzlerce işçi Gebze, Aydınlı ve Orhanlı'daki fabrikalara buradan servislere biniyorlar.

(...) Tuzla Gemi'ye varıyoruz. Artık ayakta durma dermanı olmayan çadırı binbir güçlüklerle kurmaya çalışıyoruz. "Bu yürek ne güne vurur..." yazılmasının halen duruyor oluşuna da ayrıca seviniyoruz. Çadır kurulumunu tamamlamadan işçiler gelmeye başladı.

(...) Güneş sinir bozucu derecede gözlerimizi rahatsız ediyor. Ama başka çare yok. Orada inadına bekleyeceğiz. Zaten nasıl 25 gün durabildiğimize birçok kişi şaşıyor. Biz de onların şaşırılmalarına şaşıyoruz. 25 gün nedir ki? Ömrünü işçi sınıfı davasına adanmış insanlar var karşılarında.

(...) Bu arada Gebze'den ÇEL-MER işçileri ve direnişte olan Mutaş işçileri uzaktan göründüler. ÇEL-MER ve Mutaş işçileri sloganlarla çadırımıza doğru ilerlediler. Biz onları çadırda bulunan diğer işçi arkadaşlarla birlikte alkışlarla karşıladık.

(...) Günlerimiz oldukça yoğun geçiyor. Çadırımız adım adım tersane işçilerinin sorunlarının çözülebileceği bir merkez haline alıyor. Bundan sonra burada bizi hiç kimse durduramaz. Zaten B. Brecht'in sözüyle "Durumunu kavramış insanı nasıl durdurabilirler ki? ..."

27. gün

Karanlık sokaklar, sokak lambaları hala aydınlatıyor etrafı. Uzak yere giden birkaç işçi elinde poşetleriyle işe yetiştirme telaşıyla yürüyor. Dernekten çadırı alıp aşağıya doğru yürüyoruz.

(...) Tamir gemilerinde çalışanlar, arabaların arkasında üst üste gidiyorlar. Pikapların arkasında tikiş tikiş olmuşlar. Geçerken el sallıyorlar.

(...) BETESAN patronunun gözü sürekli çadırda. Çocuğuyla geçen bir tersane işçisi geldi. Tersane işçisinin ağzı fazlasıyla bozuk. (...)

İki tersane işçisi geldi. Yanlarında da mahalleden iki tane arkadaşları var. Çiçek Tersanesi'nden alacakları varmış, onun için gelmişler. (...)

Anadolu Tersanesi'nde çalışan bir işçi arkadaş geldi. "Kolay gelsin, ne yapıyorsun? Kaç gündür görüyorum seni burada. "Ben de tersanelerde yaşanan hak gasplarına karşı mücadele ettiğimi söyledim. (...)

Mutaş işçileri basın açıklaması yapacakmış. Onlara destek vermemiz lazım. Onlar da sendikaya

üye oldukları için işten atılmışlar. Çadırımızı topladık. Eşyalarımızı derneğe bıraktıktan sonra, Gebze – Harem dolmuşlarına binerek Mutaş işçilerinin yanına gittik.

(...)Kortej oluşturup yürüyüşe başladık. Gebze Çarşı'ya kadar yürüdük. Burada basın açıklaması yapıldı. (...)

28. gün

Gece gündüze dönüşürken yıldızlar hala gökyüzünde. Malzemeleri dernekten alıp yola koyulduk. Omuzda çadır elde çantalarla meydana indik.

(...) Bu köle kampında umutsuzca dolaşan sayısız işçinin mücadele etmekten başkaca seçeneği var mı ki? Ya mücadele ya ölüm... Mücadelenin hamurunda şu veya bu şekilde yoğrulmuş birçok işçi var. Bunların birçoğu da umutsuz. Umutsuz yaşanır mı ki? Umut kimdeydi? İNSANDAYDI...

(...) İki kamu emekçisi direnişimizi ziyarete gelmiş. Hocalarımız atıştırılmalık bir şeyler almışlar. Birlikte çay içtik sohbet ettik. Direnişimizi yalnız bırakmayan Ebru hocamıza teşekkür ederim. (...)

29. gün

Direnışin 29. günü bugün. Her zamanki gibi yoldaşlarla dernekten malzemeleri aldık. Hava güzel bugün, açık bir hava var.

(...) O değil de beni en çok düşündüren işçi çocuklarının bir bayramı daha hüznü geçirmeleri. Ayhan usta bayram gelmiş neyime diyor. Cep harçlığı veriyorlar dalga geçer gibi diyor. Bayramı bayram yapan yine mücadele olacak.

Nurçehre arkadaş geldi. Gerçekten direnişimizi büyütmek için ellerinden geleni yapıyorlar Faik hocamla. Çok güzel kekler ve börekler de yapmış getirdi. Akralar geldiler. Direnişimi duymuşlar daha önce aramışlardı arabaya atlayıp gelmişler.

(...) Nurçehre arkadaş çadırın neşe kaynağı. Biz onu Maksim Gorki'nin Ana romanındaki karaktere benzetiyoruz. Oğlunun kitaplarını görmüş çok korkmuş. Sonra araştırmış aslında iyi bir şey olduğunu anlamış mücadelenin. Ordan başlayan bir serüven diyor. Uzun uzadıya bütün konularda sohbet ediyoruz. (...)

TMMŞP'den yoldaşlarımız geldiler akşama doğru. Mimar arkadaş Özlem taşeronlaştırmanın mağduru olmuş. (...)

34. gün

Yağmur yüklü bulutlar gökyüzünü kaplamış. Hafif bulutların aralanmasıyla güneş kendini gösteriyor. İşçiler bayram rehabetini üzerlerinden atamamış. Biraz da isteksizce adım adım işyerlerine gidiyorlar.

(...) BETESAN'da işten çıkarılan bir işçi geldi. Emekli olduğu için çıkarılmış. BETESAN'a verdiği emeklerden bahsetti. Direnişimizi manevi olarak desteklediğini belirtti. (...)

Enver Usta geldi. Yılların işçisi Enver Usta. 20 yıllık kaynakçı. Biraz deli dolu biridir. Yaman adamdır. Selamlaştık. (...)

RMK Tersanesi'nde çalışan Mustafa Usta geldi. Oturup sohbe başladık. Önceden çok sessiz ve sakindi. Valla görüşmeyeli dili açılmış Mustafa'nın. (...)

35. gün

(...) İnsanlar fena bir şekilde bunalımda. Onları bunalıma sürükleyen toplumsal koşulları irdeleyeceklerine alakasız bir dizi işle uğraşıyorlar. Gerçi Tuzla da daha evvel mücadele vermiş kimi işçilerin taşeron olduğu doğru. (...) Şimdi tersane işçilerinin tarihine bakıyoruz. 1872 yılında ilk grevi tersane işçileri yapmış. 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında ilk grevi tersane işçilerine ait. 89 Bahar eylemlerinde etkin bir güç olarak yine tersane işçileri sahnede. Çadıra gelen arkadaşlara bu olumlu örnekleri de veriyoruz. (...) Bunları anlatıyoruz arkadaşlara. Ne demiş Nazım Usta; Umut insanda.

(...) Bugün biraz çevre düzenlemesi yaptık. Bizim bodur ağacı budadık. Çapa yaptık. Çevre düzenlemesi yaparken bile işçiler geliyordu. Sohbet ediyorduk. (...)

BETESAN Firması hemen karşımda. Patron yalakası Turgay, arada dışarı çıkıp çadıra bakıyor. Biz ona bakınca yüzünü başka yöne çeviriyor. Çadırımızla en çok ilgilenen galiba bu yalaka. Tüm Bel-Sen 3 nolu şube başkanı Hasan Güzel aradı halimi hatırımı, bir isteğim olup olmadığını sordu. Teşekkür ederim onlara da. (...)

50 YIL
FERİKÖY LİSESİ

MESS Grup TİS görüşmeleri başlıyor

Zorlu mücadele

Metal işçileri iki yıllık bir aradan sonra yeni bir toplu sözleşme sürecine girdiler. Hazırlık süreci sendikalar cephesinden büyük bir sessizlikle geçirilen süreç, hazırlanan taslakların Eylül ayı başında MESS'e sunulması ile resmen de başladı.

Birleşik Metal, oluşturduğu TİS kurullarında hazırladığı taslağı kamuoyuyla da paylaşarak MESS'le ilk görüşmesini 14 Eylül tarihinde gerçekleştirdi. Taslakla ilgili görüşmelere ise 5 Ekim tarihinde başlanacak. Türk Metal cephesinden ise ne görüşme sürecine ne de taslağın ayrıntılarına dair en ufak bir bilgi yansımıyor. Bu cepheden halihazırda bilinen tek veri hazırlanan taslak MESS'e sunulduktan sonra bu çetenin yöneticilerinin belli başlı fabrikalara gerçekleştirdikleri ziyaretler oldu. Bu ziyaretlerde hazırladığı taslağı işçilere kabul ettirmeye çalışan Türk Metal yöneticileri özellikle %5+25 kuruşluk zam teklifi konusunda büyük bir tepki ile karşılaştılar. Metal sektöründe sendikal alanın sessiz figüranı durumdaki Çelik-İş yönetimi ise aynı rolü büyük bir sessizlikle oynamaya devam ediyor.

Bu tablo bu dönemin grup toplu sözleşme döneminde de sendikalar cephesinden temelde bir değişiklik olmadığını, metal işçileri inisiyatifi kendi ellerine almadığı koşullarda geçmiş toplu sözleşme dönemlerindeki ihanetlerin bir benzerinin yaşanacağını gösteriyor.

Geçtiğimiz toplu sözleşme döneminin sonuçları

Metal işçilerinin artan hoşnutsuzluklar ve çeşitli beklentilerle girdiği bir önceki toplu sözleşme dönemi kapitalist sistemin dünya ölçeğinde girdiği '08 krizine denk gelmişti. MESS krizi bir fırsata çevirmesini bilmiş ve ondan olabilecek en iyi biçimde yararlanmıştır. İşbirlikçi sendikal anlayışların boyun eğmesi ve işsizlik korkusuyla metal işçileri de büyük oranda eldekini korumak adına geri çekilmeyi tercih ettiler.

Uzun yıllardır devam eden örgütsüzleştirme saldırısı altında metal işçileri payına bu boyun eğiş şaşırtıcı da değildi. Zira bir öncü işçi kuşağından arındırılmış ve ağırlaşan çalışma ve yaşam koşulları altında dağıtılmış metal işçilerinin sendika bürokratlarını açacak bir gücü yoktu. Metal işçilerinde büyüyen mücadele isteği ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarının yarattığı bir tepkiydi. Bu koşullarda mücadeleyi sürükleme görevi büyük oranda sürecin doğrudan aktörleri konumunda olan sendika yöneticilerindeydi. Ancak metal sektöründe bilinen sendikal yapı böyle bir süreci örgütlemeye niyet ve iradesinden yoksundu. Sonuçta 2008-2010 MESS grup TİS'leri tüm ileri beklentilerin aksine bir kez daha ihanet sözleşmelerinin imzalanması ile yeni hak kayıplarına kapı açan bir şekilde sona erdi.

Aldığı sonuçlar MESS'i daha da cesaretlendirdi.

Sermaye sınıfının uzun yıllardır hazırlığını yaptığı saldırıların daha güçlü bir şekilde gündeme getirilmesine yol açtı. Bu açıdan kritik bir eşik, Türk Metal eliyle Erdemir ve İsdemir'de ücretlerin 16 ay boyunca %35 oranında düşürülmesi oldu. Bir diğeri ise Birleşik Metal cephesinde yaşandı. Bugüne kadar Türk Metal ile farkını esnek üretim konusundaki tutumu ile ifade eden Birleşik Metal yöneticileri bu dönemde birçok fabrikada gündeme gelen esnek üretim saldırılarına onay verdiler. Bunlar dışında ise ücret gaspları, sosyal hakların gaspı ve çalışma koşullarının ağırlaştırılması gibi bir çok saldırı yoğunlaşarak devam etti. Sonuç olarak bir önceki TİS sürecinin en belirgin sonucu MESS patronlarının bir kez daha gülmesi oldu.

MESS'in yeni dönem saldırı hazırlıkları

Geçtiğimiz TİS süreci uzun yıllardan sonra ilk defa MESS payına da zorlu bir süreç olarak yaşanmıştı. İşçilerde biriken öfke ve bu öfkenin bir mücadele kanalına akma olasılığı MESS patronlarını fazlasıyla tedirgin ediyordu. Oysa kapitalist sistemin yaşadığı kriz saldırıların daha da yoğunlaştırılmasını, yıllardır dile getirilen esnek üretimin daha yaygın ve derinlemesine bir şekilde hayata geçirilmesini gerektiriyordu. İşçilerde biriken öfkeye karşın MESS, bu emelinden vazgeçme niyetinde de değildi. Bu ortamda ortaya çıkan kriz saldırılar için gerekli siyasal ve psikolojik şartların oluşmasına hizmet etti ve MESS'e rahat bir nefes aldırdı. Belirttiğimiz gibi, MESS hedeflediği sözleşmeye ulaşmasa da amacına sözleşme sonrasında fiili olarak ulaşmış oldu.

İçerisinde bulunduğumuz TİS döneminin temel özelliği de burada ortaya çıkıyor. MESS bir yandan kriz bahanesiyle geçici olduğu iddiasıyla yarattığı ağırlaştırılmış kölelik şartlarını olağanlaştırmaya, diğer yandan da yeni hak gasplarının yolunu açmaya çalışacaktır. Sıfırın altında açıklanan resmi enflasyon rakamlarını gündeme taşıması bu açıdan önemli bir veridir. Oysa MESS kapitalistleri bir süredir devasa kar oranları açıklamada birbirleriyle yarışıyorlardı.

MESS sadece sefalet ücretiyle de yetinmiyor. Tüm cephelerden kapsamlı bir saldırı hazırlığı ile toplu sözleşme sürecine hazırlanıyor. Bu açıdan kendi hazırlıklarının yanı sıra sermaye devletinin gündeminde olan ulusal istihdam stratejisi, bölgesel asgari ücret ve kıdem tazminatı gibi saldırı paketleri de MESS'i cesaretlendiren önemli faktörler olarak yer alıyor. Kriz döneminde herhangi bir ekonomik kayıp yaşamadıkları verilerle ortada olmasına, kendilerinin de krizin etkilerinin geride kaldığını döne döne dile getirmelerine rağmen bu asalakların saldırı hazırlıklarında en ufak bir değişiklik görülüyor.

Tabii ki MESS, bu pervasız saldırı hazırlığında en

e süreci ve görevler

çok metal işçilerinin kriz döneminde yaşanan saldırılara karşı güçlü bir tepki verememesine güveniyor. İçine girilen toplu sözleşme sürecini en ufak bir taviz vermeden istediğini elde edebileceği bir fırsat olarak görüyor.

Türk Metal çetesi bir kez daha ihanete hazırlanıyor

MESS'in bu bakımdan en büyük güvencesi Türk Metal çetesidir. Türk Metal çetesinin yöneticileri şu durumda rahat bir görüntü veriyorlar. Zira bir önceki toplu sözleşme dönemine kıyasla daha rahat bir hazırlık dönemi geçiriyorlar. Bunun nedenlerinden biri kuşkusuz Birleşik Metal'in önceki döneme göre sergilediği iddiasızlık ve özgüven zayıflığıdır.

İki yıl önce, bu sendikal rekabetin ve tabanda biriken öfkenin etkisiyle daha Mayıs ayında bir taslak hazırlayarak işyerlerine gönderen Türk Metal çetesinin yöneticileri böylelikle, işçilerdeki tepkinin düzeyini ölçmeye çalışıyorlardı. Oysa bu dönem bu çeteden taslak tamamlanıp MESS'e sunulana kadar ciddi bir hareketlilik yansımada. Sadece ücret düşüklüğü nedeniyle tepkilerin yoğun olduğu fabrikalarda, temsilciler ve yöneticiler eliyle tatmin edici bir zam sözü veriliyordu. Tabanda ciddi beklentilere yol açan bu durumun gerçeği yansıtmadığı taslağın netleşmesi ile ortaya çıktı. Düşük ücretlerin tabanda yarattığı tüm hoşnutsuzluğa rağmen ihanetçi grup sözleşme taslağına %5+25 kuruş gibi komik bir zam teklifi yazmakta herhangi bir sakınca görmedi. MESS'in temel saldırı hazırlığı olan esnek üretim konusunda ise Türk Metal taslağının içeriğine dair halihazırda bir veri bulunmuyor.

Oysa uzun yıllar Türk Metal'in saltanat koltuğunda oturan Mustafa Özbek'in Ergenekon operasyonları ile tasfiye edilmesinin ardından bu çetenin yeni yöneticileri daha farklı bir görüntü çizmeye özen göstermişlerdi. İşçi haklarından dem vuran bir söylemi ön plana çıkarmaya çalışmışlar ve Özbek'in tahtının sallanmış olmasının da etkisiyle, tabanda belirli bir beklentinin ortaya çıkmasına vesile olmuşlardı. Ancak söz konusu olan MESS'in emirleri olduğunda dildeki değişimin sözde, kalıcı olanın MESS'e uşaklık olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Kendi varlıklarını metal patronlarının sınırsız sömürsü üzerinde inşa eden bu çetecilerin böyleleri kritik bir toplu sözleşme döneminde daha farklı bir tutum alması ise zaten beklenemezdi.

Ancak MESS'in ve işbirlikçisi konumundaki Türk Metal çetesinin hesaplarının tutmasının çok kolay olmadığı hızla açığa çıktı. Her ne kadar kriz döneminde ciddi bir geriye çekiliş yaşansa da metal işçilerindeki hoşnutsuzluk büyüyerek devam etti. Ve krizin etkilerinin geride kaldığı bugünlerde yeniden kendisini

hissettirmeye başladı. Geçtiğimiz toplu sözleşmelerde olduğu gibi sözleşme süreci başlamadan beklentilerin dile getirildiği ve sendikal bürokrasinin zorlandığı bir süreç yaşanmasa da taslakların ortaya çıkması ile birlikte metal işçilerinin sürece ilgisinde ve dinamızında de belirgin bir artış yaşandı. Bu açıdan Türk Metal'in taslağının ortaya çıkması ile Bosch işçilerinin gösterdiği tepki fazlası ile dikkat çekicidir. Bosch işçileri, metal işçilerinin MESS'e ve ihanet şebekesine kolayından boyun eğmeye niyeti olmadığını ve önemli bir patlama dinamiğini biriktirdiğini göstermiştir.

Birleşik Metal'in hazırlıklarından yansıyanlar

Metal TİS'leri söz konusu olduğunda sürecin önemli aktörlerinden birini de Birleşik Metal oluşturuyor. Metal işçilerinin bugünkü tablosu ve Türk Metal ihanet çetesi gerçeği orta yerde duruyorken mücadele anlayışındaki tüm sınırlılıklara rağmen Birleşik Metal'in attığı her adım sürecin gidişatını etkileyecek bir yan taşıyor. Bu açıdan bir önceki toplu sözleşme döneminin dersleri fazlası ile öğreticidir. Öyle ki o dönem, işçilerdeki mücadele isteği ile birlikte Birleşik Metal yönetiminin sözleşme sürecinin ilk evresindeki kararlı tutumu dönemin eylemli ve canlı bir atmosferde geçmesinde önemli bir etkide bulunmuştur. Ancak Birleşik Metal yönetiminin kapitalist sistemi aşamayan ufku krizin gündeme gelmesi ile tersine dönmüş, sendikal önderlik ihtiyacının en yakıcı hissedildiği anda metal işçilerini ortada bırakmıştır.

Geçen iki yılın ardından bu dönem toplu sözleşme hazırlıklarında Birleşik Metal'den yansıyan hava genel o zamandan kalan bozgun havasıdır. Buna ayrıca Türk Metal çetesinin sektörde tek sendika olmak iddiası ile gerçekleştirdiği saldırıların getirdiği işe kapanma sürecini de ekleyebiliriz. Ayrıca metal işçileri krizin yıkıcı etkilerini üzerinden atıkça BMİS'de de bir canlanma yaşandığı görülmektedir. Kriz döneminde işçilerden gelen sınırlı örgütlenme eğilimlerini geri çeviren Birleşik Metal, son birkaç ayda örgütlenme çalışmalarına yeniden hız verirken bu durum yaşanan belirgin ataletin kırılmasında önemli bir rol oynamıştır.

Ancak yine de, metal işçilerinin iki yıldır içinde bulunduğu durgun ruh hali Birleşik Metal'in TİS hazırlıklarına da yansımıştır. Geçtiğimiz dönem TİS görüşmeleri başlamadan aylar önce fiili olarak hazırlıkların başladığı ve örgüt içinde canlı bir TİS atmosferinin yaşandığı Birleşik Metal'de son günlere kadar büyük bir belirsizlik ve daha da ötesinde ruhsuzluk hakimdi. Bu tablo ise metal işçilerinin sürece örgütlü bir hazırlıkla girmesinin önünde temel bir engele dönüştü. Dahası geçtiğimiz TİS sürecinin canlı

geçmesinde önemli bir rolü olan eylemli sürecin bu dönem nasıl işletileceği henüz belli değil. Sürecin yine eylemli bir hatta yürütüleceği ifade edilse de resmi süreç başlamış olmasına karşın bu açıdan herhangi bir hazırlık yansıyanıyor. Geçtiğimiz dönem belli bir vurguyla dile getirilen grev olasılığının ise bu yıl yanına bile yaklaşmıyor Birleşik Metal yönetimi. Bu tablo bin işçi ile oluşturulan TİS kurullarıyla sürece hazırlanıldığı iddiasına karşı süreci örgütleyecek iradenin hali hazırda oluşmadığını gösteriyor.

Birleşik Metal'in MESS'e sunduğu taslağın temel hatlarını ise bir kez daha esnek üretim uygulamalarının engellenmesi oluşturuyor. Bu açıdan haftalık çalışma süresinin 35 saate düşürülmesi talebini dile getiren Birleşik Metal tüm olumsuzluklara rağmen önemli bir adım atmış görünüyor. Zira, uzun yıllardır MESS'in saldırılarına karşı savunma ile geçen TİS süreçlerine böylece metal işçileri böylece bir karşı atakla girmiş oluyorlar. Ücretlerin Türk Metal tabanına göre görece daha yüksek olduğu Birleşik Metal tabanında da zaten temel duyarlılık noktasını esnek üretim uygulamaları oluşturuyor. Türk Metal fabrikalarından ve kriz döneminde yaşanan örneklerden esnek üretimin yol açtığı sonuçları gören Birleşik Metal üyesi işçiler MESS'in bu saldırı dalgasına kolaydan boyun eğmeğe benzemiyor.

Görev öncü metal işçilerinin omuzlarındadır!

2010-2012 MESS Grup TİS'leri derin bir sessizlik ile başladı. Ancak kriz döneminin etkileri ile yaşanan bu sessizlik kısa vadede kırılacaktır. Her ne kadar hali hazırda bir iş örgütüllükten ve sınıf bilincinden yoksun olsa da metal işçilerinin hoşnutsuz ruh hali kriz dönemi saldırıları ile daha da artmıştır. İşte bu tablo MESS'in saldırı hazırlıklarına karşı öfkeyi bilemekte, beklentileri ise güçlendirmektedir.

MESS'in saldırı hazırlıklarını büyük bir pervasızlıkla sürdürdüğü bugün bu saldırıları yanıt vermek her zamankinden daha güçlü bir örgütüllüğü ve mücadele iradesini gerektirmektedir. Oysa Türk Metal'in ihanetçi kimliği TİS taslağı ile bir kez daha ortaya çıkarken, Birleşik Metal'de de bu süreci örgütleyecek iradede yoksunluk göze çarpmaktadır.

Ortaya çıkan bu tabloda görev bir kez daha öncü-devrimci metal işçilerinin omuzlarındadır. TİS sürecinin resmi olarak başlaması ile birlikte işçilerdeki duyarlılık gittikçe yükselmektedir. Bu duyarlılık iyi bir şekilde değerlendirilip, mücadeleciler bir kanala akıtılabildiği koşullarda MESS'in saldırı hazırlıklarını püskürtüp metal işçilerinin temel taleplerini toplu sözleşmeye yazdırmak hiç de zor olmayacaktır.

MİB'den MESS önünde TİS eylemi!

Metal İşçileri Birliği (MİB), 2010-2012 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin başladığı 15 Eylül günü Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) önündeydi. MİB bu eylemle MESS'i dayatmaları konusunda uyarırken, sendika yönetimlerini de mücadeleyi yükseltmeye çağırdı.

MİB, "MESS'i ezeceğiz, çaldıklarımızı alacağız! Pazarlıkla değil, mücadele ile kazanacağız! / Metal İşçileri Birliği" pankartını açıp yürüyüşe geçti.

MESS Merkez binası önüne gelindiğinde Metal İşçileri Birliği adına basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını belirleyecek 2010-2012 toplu iş sözleşmesi hazırlıklarının bir süre önce başladığı, işçi sendikalarının bu süre içerisinde kendi hazırladıkları sözleşme taslaklarını MESS'e verdikleri ve görüşmelerin başlatıldığı hatırlatılarak, krizin faturasının, metal işçilerine ağır çalışma ve sömürü koşullarının ödettirildiği bir dönemin ardına gelen TİS görüşmelerinin metal işçileri için büyük önem taşıdığı vurgulandı.

BOSCH işçilerinin hain Türk Metal sendikasının toplu sözleşmede ücret artışı için %5 sefalet zammı talep ettiğini öğrenince sokaklara çıkması örnek olarak verildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Hem bugün hem de yarın işçi sınıfını zafere götürecek tek yol İŞGAL, GREV, DİRENİŞ'tir. Metal İşçileri Birliği bugünden yarına, sermayenin her türlü saldırısına karşı hazır olmak için öncelikli olarak metal işçilerini bu sürece fiili olarak dahil olmaya, tek bir çatı altında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz."

Eyleme Tuzla Gemi Tersanesi önünde kararlı direnişini sürdüren BETESAN direnişçisi ve TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bosch'ta tepki

Bursa'da kurulu Robert Bosch fabrikasında çalışan Türk Metal üyesi işçilerin, metal patronlarıyla el ele vererek yüzde 5 zam talebiyle görüşme masasına oturması beklenen **Türk Metal** çetesine yönelik eylemli tepkisi gösterdi.

3 Eylül sabahı gece vardiyasından çıkan Türk Metal üyesi Bosch işçileri Bursa Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikaları önünden yine Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu Oyak Renault önüne kadar yürüdüler. Burada kısa süreli olarak yolu trafiğe kapatan Bosch işçileri sendikanın %5 zam oranıyla masaya oturmasını protesto ettiler. Renault işçilerine mücadele çağrısı yaptılar. Kamera kaydı ve tehditler nedeniyle tepki vermeyen Renault işçilerinden bazılarının sendika şubesine gittikleri belirtildi. Yine Renault fabrikası içinde işçilerle sendikacılar arasında tartışmalar yaşandığı öğrenildi.

4 Eylül sabahı ise Bosch işçileri Türk Metal Sendikası'nın İhsaniye'deki 2 No'lu şubesini basarak sendika binası önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Renault işçileri, gece fabrikaya gelen sendika yöneticileri tarafından tehdit edilirken işçilere, eyleme katılmamaları yönünde uyarılarda bulunuldu.

Kızıl Bayrak / Bursa

Mutaş işçileriyle sınıf dayanışması büyüyor

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu Mutaş Demir Çelik Sanayi ve Ticaret AŞ'de, Birleşik Metal-İş üyesi 7 işçinin tazminatsız olarak işten atılmasının ardından başlayan direniş kararlılıkla sürerken, Mutaş işçileriyle sınıf dayanışması da giderek büyüyor.

Mutaş patronu ise işçilere yönelik baskılarını giderek arttırıyor. İşçileri bayram tatilinde çalışmaya zorlayan Mutaş patronu, işçileri tek tek yanına çağırarak ikna etmeye çalışıyor. İşçilerse sendikayla aldıkları karar gereği arkadaşlarını yalnız bırakmayacaklarını ve mesaiye kalmayacaklarını ifade ediyorlar.

Fabrikanın önüne iki adet güvenlik kamerası yerleştiren patron, hem içeride çalışan hem de dışarıda direnen işçiler üzerinde baskı kurma çabalarını da yoğunlaştırıyor.

6 Eylül günü Gebze Meydanı'na yürüyüş gerçekleştiren Mutaş işçileri mücadele kararlılıklarını haykırdılar. Aynı gün öncü Çel-Mer işçileri direniş çadırını ziyaret ederek kendi direniş ve işgal deneyimlerini aktardılar. Direnişin başarıya ulaşması için izlenmesi gereken yola ilişkin sohbetler gerçekleştirdiler.

Yürüyüşe BMİS üyesi işçiler, Metal İşçileri Birliği çalışanları, BDSP, ESP, ÜİD-DER ve SODAP da katılarak Mutaş işçilerine destek verdi.

Gebze Meydanı'na geldiğinde BMİS Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer konuya ilişkin basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasının ardından kitle alanda beş dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemi sırasında yapılan konuşmalarda, BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ın direnişine de değinildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

HABAŞ işçisi boyun eğmiyor

HABAŞ Demir Çelik'te, 2 Eylül 2010 tarihinde işten atılan Türk Metal üyesi Muharrem Subaşı, 8 Eylül günü İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde basın toplantısı düzenledi.

Habaş'taki çalışma koşullarını anlatan Subaşı, birlikte hareket eden işçilerden patronların korktuğunu söyledi. Habaş patronunun, Türkiye'nin 500 büyük sanayi işletmesi arasında 8. sıraya yükseldiğine değinen metal işçisi, Habaş'taki kurlsız sömürünün işçiler arasında öfke biriktirdiğini söyledi.

İşten atılmasının tesadüf olmadığına işaret eden Subaşı, bir yıl arayla verdikleri 2 ihbar bahanesi ve işçilere kötü örnek olduğu gerekçesiyle işten atıldığını söyledi. Habaş patronu ve vekillerin, işçilerde biriken öfkесinin örgütlü bir kanala akmasından korktuklarını söyleyen Subaşı, Metal İşçileri Birliği ve Demir-Çelik İşçileri Bülteni'nin yaptığı mücadele çağrısıyla, patronların korkularının arttığını, hakkını arayan işçileri işten atarak biriken öfkeyi susturmaya çalıştıklarını dile getirdi. Türk Metal Sendikası'na üye olmasına rağmen sendikanın patronla birlikte davrandığı ifade eden metal işçisi Metal Grup TİS süreci ve TİS'lere de değindi.

Subaşı'nın ardından Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi'nden Av. İmdat Ataş söz aldı. Konuşmasında, Subaşı'nın örgütlü mücadeleyi savunduğu için, sömürüye karşı çıktığı için işten çıkarıldığını söyleyen Ataş, yaşanan işten atmanın keyfi bir işten çıkarılış olduğunu, bir yıl önce verilen ihbarların işten çıkarılma sebebi olduğunu belirterek yasal sürecin başlayacağından bahsetti.

Kızıl Bayrak / İzmir

İş kazaları ve cinayetleri durmuyor...

İşçi elektriğe kapıldı

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde, beton dökümü sırasında elektrik akımına kapılan bir işçi ağır yaralandı. Osman Yılmaz Mahallesi 636. Sokak Çınar Cami karşısındaki bir inşaatta çalışan 45 yaşındaki Ali Akbaş Söğüt, elektrik tellerinin üzerinden uzanan mikserin ucundan tutarak, yere beton sermeye çalıştı. Bir anda elektrik akımına kapılan Söğüt, ağır yaralı olarak Darıca Farabi Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Çolakoğlu Metalurji'de iş cinayeti

Kocaeli Dilovası'nda kurulu bulunan Çolakoğlu Metalurji Fabrikası'ndan bir kez daha iş cinayeti haberi geldi.

Çolakoğlu Metalurji'de çalışan bir işçi, üzerine forklift düşmesi sonucu feci şekilde can verdi. Ölen işçinin kimliği, fabrika yönetiminin, o gece vardiyasında görevli bütün işçilerin evlerini tek tek aramasıyla ortaya çıktı. Hangi işçinin eve dönmediğini öğrenmeye çalışan yetkililer iş cinayetine kurban giden işçinin Şirintepe'de oturan 3 çocuk babası **Hamza Zengin** (44) olduğu bilgisine ulaştılar.

Antalya'da iş cinayeti

Antalya'da bir dönercide meydana gelen patlama sonucu bir işçi hayatını kaybetti. Yeşilbahçe Mahallesi Metin Kasapoğlu Caddesi'nde bulunan bir dönercide, ilk tespitlere göre gaz kaçağından meydana gelen patlama sonucu İbrahim Özgün hayatını kaybetti.

Aslantepe işçi kanıyla yükseliyor

Ali Sami Yen Stadı'nın yerini alacak olan ve yapımı süren Seyrantepe'deki Türk Telekom Arena'nın kanal inşaatında çalışan iki işçi kayan toprağın altında kalarak iş cinayetine kurban gitti. Galatasaraylı taraftarlar tarafından Aslantepe olarak anılan stadın inşaatında yer alan taşeron şirketlerden Oyaş'a bağlı çalışan Gökhan Yavuz ile Raşit Ek, 11 Eylül günü kanalizasyon için açılan 4 metrelik çukurda çalıştı. İşçiler saat 16.00 sıralarında stadın Cendere Yolu tarafına geçti. Ancak bu bölgeye daha önce dökülen inşaat hafriyatlarının gevşek olan toprağı işçilerin çalıştığı kanala kayd. Atık su borusunun döşeneceği kanalda işçiler toprak altında kalırken, iş makinesi ile işçilerin üzerindeki hafriyat toprağı alındı. Fakat işçiler havasızlık yüzünden yaşamını yitirdi.

Taşeronlaştırmaya bir kurban daha

İstanbul Arnavuktöy'de elektrik direğine çıkarak arızaya bakan taşeron şirket işçisi Erkan Keleş (31), 35 bin volt elektrik akımına kapılarak iş cinayetine kurban gitti.

Boğaziçi Elektrik Dağıtım AŞ'ye (BEDAŞ) bağlı taşeron firmada 7 yıldır çalışan Keleş, 9 Eylül günü elektrik teknisyeni ile birlikte arızanın meydana geldiği Eski Edirne Asfaltı üzerindeki yüksek gerilim hattına geldi. Keleş, elektrik teknisyeni tarafından vince bindirilerek yüksek gerilim hattına çıkartıldı. Maltepe Trafosu'na elektrik akımını kesmeye giden yetkili teknisyen, elektrik arızası tamir görevini ise Erkan Keleş'e bıraktı. Direğe çıktıktan sonra telefonla

akımın kesildiğini öğrenen Erkan Keleş, yüksek gerilim hattında meydana gelen patlamayla 35 bin voltluk elektrik akımına kapıldı.

gitti. Ölen işçilerin tankın temizlendiği sırada zehirlendiği, yaralı kurtulan işçilerin de arkadaşlarını kurtarmak için tanka girdikleri belirtildi.

Adana'da iş cinayeti

Adana'da petrol ürünleri imal eden bir fabrikada tank temizliği yapan 3 işçi zehirlenerek hayatını kaybetti. 2 işçi de yaralı kurtarıldı.

Adana Hacı Sabancı Organize Sanayi Bölgesi'nde petrol ürünleri imal eden bir fabrikada tankı temizleyen işçiler zehirlenerek iş cinayetine kurban

Yine taşeron yine patlama

Zonguldak'ın Gelik beldesinde 15 Eylül günü meydana gelen patlamada 3 maden işçisi yaralandı. Patlamada yaralanan işçiler önce Zonguldak merkezde bulunan A Tıp Merkezi'ne kaldırıldı. Vücutlarının büyük bir bölümü yanan işçiler, daha sonra Atatürk Devlet Hastanesi'ne nakledildi.

Açılış şovu için işçi cinayetini gizlediler!

Başbakan Erdoğan'ın 5 Ağustos günü gerçekleştirdiği ve AKP mitingini andıran törenle açılan Aydın-İkizdere barajında bir iş cinayetinin yaşandığı ortaya çıktı.

11 yıldır yapımı devam eden ve Eylül ortalarında bitirilmesi hedeflenen Aydın-İkizdere Barajı, Erdoğan'ın bölgede gerçekleştireceği toplu açılış törenine yetiştirilmek için tamamlanmadan faaliyete sokuldu. Kapakların açılmasının ardından sular altında kalan Ali Karataş adlı işçi ise boğularak can verdi. Karataş'ın memleketi Dersim'de cenaze töreni yapıldığı sırada ise barajda Erdoğan şovu vardı. Olay, Karataş'ın ailesinin yaklaşık bir ay sonra İHD'ye başvurmasıyla ortaya çıktı.

İkizdere Barajı'nın, Erdoğan'ın 5 Ağustos'ta gerçekleştirdiği toplu açılış törenine yetiştirilmesi için, işçiler 16 saatlere varan sürelerde aşırı yoğun çalıştırıldılar. Açılışa iki gün kala ise barajın test işlemi gerçekleştirildi. İnşaatta ustabaşı olarak çalışan Ali Karataş'ın itirazlarına rağmen gece saat 22.30'da baraja su verildi. Kapakların açılmasının ardından boruların patlaması üzerine suyla dolan tünelde kalan Ali Karataş ise patlayan borulardan gelen suyun içinde boğularak can verdi.

Cinayetin, Karataş'ın ailesine kalp krizi olarak duyurulduğu belirtildi.

Geleceksizliğin resmi!

Yarattığı onca illüzyona rağmen kapitalist sistemin emekçi halka tek vaadinin geleceksizlik olduğu gizlenemiyor. “Geleceğini kurtarmak” adına umut kapısına çevirilen sınavların tamamında bütün eşitsizliklerin üstüne yolsuzluklar, hırsızlıklar eklenirken, sınav birincileri “kapkaç yapmak zorunda” kalıyor. Mücadele alternatifini göremeyen binlerce kişi çözümünü intiharda buluyor.

YGS birincisi kapkaç yaptı

Konya’da yaşayan ve Yükseköğretime Geçiş Sınavı’nda (YGS) ilçe birincisi olan 21 yaşındaki A.K., üniversiteye kaydını yaptırdıktan sonra parasız kalınca kapkaç yaptı.

Konya’da ailesiyle yaşayan ve YGS-1’den 454.422 puan alarak ilçe birincisi olan A.K., Dokuz Eylül Üniversitesi Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon bölümünü kazandı. A.K., okula kaydını yaptırdıktan sonra Konya’ya döndü ancak parası kalmadı. İzmir’e geri dönmek isteyen AK, çareyi kapkaç yapmakta buldu. Olayın ardından polis tarafından yakalanan AK, “İzmir’e gidip, üniversiteye kaydımı yaptırıp, Konya’ya döndüm. Fakat param kalmamıştı. İzmir’e yeniden gitme kararı almıştım. O anda kapkaç yaptım, pişmanım” dedi.

İntihar yaygınlaşıyor

Dünya Sağlık Örgütü’nün yaptığı açıklamalara göre, her yıl yaklaşık 1 milyon kişi intihar sonucu hayatını kaybediyor, her üç saniyede bir kişi intihar girişiminde bulunuyor. Türkiye’de ise tablo oldukça vahim; 30 yılda intihar edenlerin sayısı yüzde 440 arttı.

Burjuvazinin sınıfa yönelik saldırıları gün geçtikçe artarken, mücadele alternatifini göremeyen çok sayıda insan ise çareyi yaşamaya veda etmekte buluyor. Son 10 yılda Türkiye’de toplam 25 bin kişi intihar ederek hayatını kaybederken genç yaşta intihar oranları gün geçtikçe artıyor.

İntihar edenlerin gerekçelerinin başında ekonomik kayıplar gelirken yalnızlık, başarısızlık, aile içi çatışmalar gibi nedenler de hemen arkasından sıralanıyor.

İntiharlar tüm dünyada en çok 15-24 yaş grubu arasında görülüyor. Türkiye’de intihar edenlerin yüzde 25’i bu yaş grubunda.

Özdemir’in tutuklanmasına uluslararası tepkiler...

Hakkari’de ‘KCK operasyonu’ kapsamında yapılan baskınlarla 25 Ağustos’ta gözaltına alınan DİVES Genel Başkanı ve DTK Daimi Meclisi Üyesi Lokman Özdemir’in tutuklanmasına tepkiler sürüyor.

Avrupa Kamu Hizmetleri Sendikaları Konfederasyonu (EPSU) ve İspanya’daki İşçi Komisyonları (CC.OO) ve Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Genel Sekreteri Sharan Burrow, Özdemir’in serbest bırakılmasını talep etti.

EPSU adına mektup gönderen Carola Fischbach-Pyttel (Genel Sekreter), Özdemir’in tutuklanmasının herhangi bir yasal zemini olmadığını, bu nedenle bir an önce serbest bırakılmasını ve Türkiye’deki yetkililerin, üye sendikalarından birine yönelik tutumunu açıklamasını talep etti. DİVES de dahil olmak üzere, KESK’e bağlı tüm sendikalara yönelik bu tacizlerin tümünden sona ermesini ve sendikal harekete yönelik demokratik bir yaklaşımın uygulamaya konmasını da talep etti.

ETUC adına mektup gönderen Javier Doz (Uluslararası İlişkiler Sekreteri) da Özdemir’in tutuklanmasına yönelik derin endişelerini ifade ederek, 29 Ağustos 2010 tarihinde tutuklanan Lokman Özdemir’in bir an önce serbest bırakılmasını talep etti.

ITUC Genel Sekreteri Sharan Burrow, Tayyip Erdoğan’a yazdığı kınama mektubunda Özdemir’in serbest bırakılmasını talep etti. Burrow, Özdemir’in sendika karşıtı yaklaşımların ilk kez hedefi olmadığını hatırlatarak 2008 yılında da kamu görevinden çıkarıldığını söyledi. Burrow şunları söyledi: “Bu tutuklamayı ülkenizde sendikalara yönelik tacizlerin hala daha yaygın olduğunu doğrulaması nedeniyle esefle karşılıyoruz. ITUC daha önceden de olduğu gibi, sendikacıların tutuklanmasını ve sendikaların yüz yüze kaldığı sürekli adli tacizleri açıkça kınamaktadır.

Bu gibi bir tutuklama ülkenizin 1993 yılında onayladığı ILO’nun Örgütlenme Özgürlüğüne ilişkin 87 Sayılı Sözleşmesi’nin ciddi bir ihlalidir. Uluslararası sendikal bir örgüt olarak ITUC, hükümetinizin sendika yöneticilerine ve üyelerine yönelik her türlü şiddet, misilleme ya da tehditten uzak bir ortamda temel sendikal hakların uygulanabilmesini sağlamasını talep ediyor. Bu ilkeye saygı gösterilmesini sağlamak hükümetinizin sorumluluğundadır.”

Eğitim Sen: YÖK kaldırılınsın

Eğitim Sen, YÖK’ün kaldırılmasını talep etti. Açıklamada, 12 Eylül 1980 askeri darbesinin ardından üniversiteler üzerinde denetimin sağlanması amacıyla kurulan YÖK’ün, anti-demokratik bir kurum olarak 29 yıldır varlığını sürdürdüğü söylendi.

Referandum öncesinde KPSS’de yaşanan kopya skandalı karşısında YÖK’ün kendi sorumluluğunu yok saydığı belirtildi. Yıllardır üniversitelerin ve bilimin tepesinde “Demoklesin Kılıcı” gibi sallanan YÖK’ün anti demokratik ve bilim dışı karakterini bir kez daha ortaya çıkardığını belirten Eğitim Sen, bugüne kadar ÖSYM üzerinden yürütülen tartışmaların asıl muhatabı olması gereken YÖK’ün, sanki yaşanan skandalda hiçbir etkisi yokmuş gibi, kendisini yaşananların dışında tutmaya özen gösterdiğinin altını çizdi.

Açıklamanın sonunda şu ifadelerle yer verildi: “YÖK sisteminin getirdiği anti demokratik ve bilim dışı uygulamaların yaygın olduğu günümüz Türkiye üniversitelerinde üniversite yönetimleri, baskı ve korku kültürünü üretirken ve sürdürerek kurumsal olarak ‘özgür düşüncüyü’ ortadan kaldırmakta; böyle bir ortamda özgür bilim üretimi olanaksız hale gelmektedir. Disiplin yönetmeliklerinin, öğretim elemanları ve öğrenciler üzerinde her türlü baskı ve korkunun bir aracı olarak işlev gören ve 29 yıldır üniversiteler üzerine çöken 12 Eylül kurumu YÖK kaldırılmalıdır.

Bilimin özgürleşmesi, kamusal, özerk ve demokratik bir üniversite anlayışının hayat bulmasının önündeki en büyük engel YÖK tür. YÖK kaldırılmadıkça ne özgür bilim ne de özerk, demokratik üniversite mümkündür.”

Filistin-İsrail temsilcileri doğrudan görüşmelere başladı...

Ezilen halkları emperyalist planlar değil, militan-kitlesele direniş özgürleştirebilir!

Batı Şeria'daki Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas ile siyonist İsrail'in başbakanı Benyamin Netanyahu, 20 aylık bir aradan sonra doğrudan görüşmelere yeniden başladılar. İlk görüşmeyi Washington'da gerçekleştiren taraflara, ABD'nin Ortadoğu özel temsilcisi George Mitchell eşlik etti. Görüşmenin ardından basına açıklama yapan George Mitchell, tarafları öven sözler sarf etse de, sorunun çözümüne dair temennilerde bulunmanın ötesine geçmedi.

Filistin sorununa bir yılda "çözüm" üretmeyi hedefleyen tarafların, iki haftada bir görüşme yapacağı açıklandı. ABD Başkanı Barack Obama'nın girişimiyle başlatılan görüşmeler, 14-15 Eylül'de Pentagon'un savaş baronlarının denetiminde sürecek.

Irak ve Afganistan bataklıklarından henüz kurtulamayan emperyalist ABD rejimi, Filistin sorununa "çözüm" üreterek, Ortadoğu'da bir "başarı"ya imza atma derdinde. Barack Obama yönetimi, bu "başarı"ya sadece ABD kamuoyu için değil, emperyalist/siyonist güçlerden nefret eden Ortadoğu halkları nezdinde imaj düzeltmek için de ihtiyaç duyuyor. Ancak yeni başlayan görüşmelerin fiyaskoyla sonuçlanma olasılığı çok yüksek olduğundan, Obama yönetimi, her iki hedefe de ulaşma şansından yoksun görünüyor.

Emperyalistlerden medet ummak, Filistin halkına kaybettiriyor

Filistin-İsrail arasındaki doğrudan görüşmeler, 1991'de İspanya'nın başkenti Madrid'de başlatılmıştı. Yıllara yayılan birinci intifadanın, siyonist vahşeti dünya nezdinde teşhir ettiği o dönemde, ABD güdümünde başlatılan görüşmelerin hedeflerinden biri, İsrail'i rahatlatmaktı. Diğerisi ise, Körfez savaşı ile başlatılan "Amerikan barışı"na meşruluk kazandırmaktı.

"Oslo Barışı" ilan edildiğinde, Filistin sorununun çözüldüğü, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya istikrar getireceği vaaz edilmeye başlandı. Oysa Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde kurulan Filistin yönetimi, ABD güdümünde, iradeden yoksun bir yapıdan ibaretti. Buna karşın kısa sürede görüldü ki, ırkçı-siyonist İsrail rejimi bu kadarına da tahammül etmeye niyetli değil. Zira dünyada sınırları belli olmayan tek devlet olan İsrail, bu "özel konum"u yitirmek istemiyordu. Sınırlarının çizilmesini kabul etmesi, Filistin topraklarını gassetme çabasından da vazgeçmesi anlamına geleceğinden, İsrail, Oslo'da varılan anlaşmaları ilk fırsatta çöpe attı.

Emperyalistler, siyonist rejimin kural tanımaz küstahlığını izlerken, "Amerikan barışı"ndan medet uman Filistin yönetimi, İsrail'in kirli niyetleri açık olmasına rağmen, kararlı bir duruş sergileme iradesinden yoksun kaldı.

Siyonist rejim, kural tanımazlıkta ısrar ederken, Filistin yönetimi, Washington güdümündeki görüşmelere devam ederek, sürekli mevzi kaybetti. Zira İsrail'in kural tanımaz pervasızlığı, ABD emperyalizminin "özel himaye" sağlaması sayesinde

mümkün oluyor. Yani Filistin yönetimi, her zaman karşısında ABD-İsrail ikilisini buluyordu.

Emperyalist/siyonist güçlerin bu uğursuz ittifakı ayan/beyan ortada iken, "barış zirveleri"ne katılmaya devam eden Filistin yönetimi, düzenli bir şekilde mevzi kaybetmeye tahammül etmek zorunda kalmıştır. ABD güdümündeki zirveler 19 yıl önce başladığında, Filistin topraklarının %22'si Filistin halkının elindeydi, % 78'i ise siyonistler tarafından gassetilmişti. Oysa geline yerde Filistin halkının elindeki topraklar %14'de kadar gerilemiştir. Bunun yanısıra Gazze vahşi bir saldırı ile tahrip edilmiş, sınırlı sayıdaki sanayi tesisi bombalanmış, 700 km'lik ırkçı-duvar inşa edilmiş, Doğu Kudüs'ün Araplardan arındırılması politikası pervasızca uygulanmıştır...

"Doğrudan görüşmeler" Filistin halkının sorunlarına çözüm üretmeyecektir

İsrail'in "güvenliği" konusunda siyonist rejime güvence üstüne güvence veren Barack Obama yönetimi, bu politikayı değiştirmedeği sürece, Filistin halkının sorunlarının çözümüne zerre kadar da olsa bir katkı sunamaz. Zira siyonist rejim, doğrudan görüşmelerin devam etmesi için bile, Yahudi yerleşimi kurmaktan, yani Filistin topraklarını gassetmekten vazgeçmiyor. Washington'a giden Benyamin Netanyahu, 26 Eylül'de Yahudi yerleşimleri inşaatına devam edeceklerini ilan etmekten geri durmadı. Küstahlığı elden bırakmayan bu siyonist şef, Filistin topraklarını gassetmeye devam edeceklerini ilan ederken, İsrail'in "barıştan yana" olduğunu iddia edecek kadar da yüzsüz...

Hal böyleyken Barack Obama ile siyonizmin Beyaz Saray'daki diğer hamileri, doğrudan görüşmelerin başlamasıyla Filistin sorununun çözümü için önemli adımlar atıldığını iddia ediyorlar. Bir yıl içinde tarafların anlaşmaya varabileceğini de öne süren Obama ile havarileri, bu iddialı söyleme rağmen, çözüm için siyonist rejime en ufak bir baskı

bile yapmıyorlar. Yahudi yerleşimleri inşaatının yeniden başlatılacak olması, Obama ile müritlerinin kaba ikiyüzlülüğünü gözler önüne sermeye yetiyor.

Filistin tarafı adına görüşmelere katılan Mahmud Abbas ekibinin de, bu konuda pek umutlu olmadığı görülüyor. Zira Filistin topraklarının gaspı devam ederken, siyonist rejimle bir anlaşma yapılabileceğine budalalar bile inanmaz.

Bu şartlarda doğrudan görüşmelerle bir yere varılamayacağını Filistin halkı ve yeni sürece karşı çıkan El Fetih dışındaki örgütler de dile getiriyor. Bu arada Filistinli örgütlerin yanısıra, Mervan Barguti gibi direnişten yana tutum alan El Fetih liderleri de, bu şartlarda doğrudan görüşmelere itiraz ediyor.

Oyalanma değil, direniş ve dayanışma

ABD güdümündeki doğrudan görüşmeler kesintiye uğramazsa, Batı Şeria'daki Filistin yönetimi bir yıl daha İsrail'e zaman kazandıran işlerle oyalanacak demektir. Siyonist rejimi kısmen de olsa rahatlatan, Washington'daki savaş baronlarına ise, "Filistin sorununu çözmek için çaba harcıyoruz" demagojisi yapma fırsatı sunan bir planda, Filistin yönetiminin yeri olmamalıdır. Mahmud Abbas yönetiminin halk nezdindeki itibarının dibe vurmasının önemli nedenlerinden biri de bu türden planların figüranı olmasıdır.

Masa başı görüşmelerle siyonist rejimden ödünler koparılmayacağı, defalarca kanıtlanmıştır. Geline yerde, Filistin halkının bu uğursuz planlarla kaybedecek zamanı kalmamıştır. Artık emperyalist/siyonist ablukayı delmenin tek yolu kitlesele, militan direnişten geçmektedir. Barı Şeria ve Gazze başta olmak üzere, Filistin halkının yaşadığı tüm alanların birer direniş mevzisine dönüştürülmesi, aynı zamanda enternasyonal dayanışmanın güçlenmesini de sağlayacaktır. Ancak bu kapsamda geliştirilecek birleşik bir mücadele, laik-demokratik bir Filistin devletinin kurulmasına giden yolu açabilir.

Fransa'da işçi ve emekçiler ayakta...

Neoliberal saldırıya karşı kitlesele-militan genel grev!

Kapitalizmin küresel krizinin faturasını işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkmaya çalışan gerici Nicolas Sarkozy yönetimi, kitlesele militan direnişle karşılaştı. Son aylarda iki genel grev ve çok sayıda kitlesele yürüyüşe sahne olan Fransa'da, tekelci sermayenin arsız temsilcisi Sarkozy yönetiminin işi giderek zorlaşıyor.

İrkçi politikalar eşliğinde pervasız saldırılar...

Kapitalizmin küresel krizinin çöküşe sürüklediği şirketleri kurtarmak için milyarlarca avro harcayan Sarkozy yönetimi, son aylarda bu kabarık faturayı işçi sınıfı ile emekçilere ödetmek için çaba harcıyor. Üç yılda 100 milyar dolar "tasarruf" elde etmeyi hedefleyen Fransız sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin bu kapsamlı saldırıya karşı tepkisini saptırmak amacıyla, ırkçılığa sarıldı. Başta Romanlar olmak üzere göçmen işçi ve emekçileri "günah keçisi" ilan eden Sarkozy yönetimi, Naziler'in zihniyetini hortlatma eğiliminde olduğunu gösterdi.

Doğu Avrupa kökenli Romanlar'ı sınır dışı ederek işe başlayan gerici rejim, işçi ve emekçilerin haziran ayında gerçekleştirdiği genel grevle ivme kazanan kitle hareketini baltalama telaşına düştü. Ancak ırkçi politikalarla sınıfın birliğini dinamitlemeye heveslenen Sarkozy yönetimi, baltayı taşa vurmuş görünüyor. Zira yaygın bir şekilde gerçekleştirilen ırkçılık karşıtı gösterilerin hemen ardından ilan edilen yeni genel grev, Sarkozy yönetiminin kirli planının hedefe ulaşma olanağından yoksun olduğunu gözler önüne serdi.

İşsizliğin, yoksulluğun, sefilliğin ve her tür yozlaşmanın nedeni kapitalizmin yapısal hastalıkları olduğu halde, bu musibetlerin kurbanı olan göçmen emekçileri bundan sorumlu tutmak, sermaye egemenliğinin barbarlıkta sınır tanımadığını kanıtıdır. Bu hamle ile bir taşla iki kuş vurmayı hesaplayan Sarkozy yönetimi, hem sınıfın birliğini parçalamayı hem göçmen emekçilere günah keçisi yaftası asmayı hedefliyor. Bu plan, tekelci burjuvazi ile onun hizmetindeki devlet aygıtının, sömürü ve kölelik düzeninin bekası için, hiçbir barbarlıktan

çekinmeyeceğini bir kez daha kanıtlamaktadır. Bu örnek, en gelişmiş kapitalist devletlerin bile ırkçi zihniyeti eksiksiz bir şekilde muhafaza ettiğini gözler önüne seriyor.

Milyonların genel grev ve direnişi...

Sermayenin neoliberal saldırılarına karşı kararlı bir direniş sergileyen Fransa işçi sınıfı, emekçileri ve gençliği son yıllarda defalarca genel greve çıkmıştır. Ülkenin dört bir yanını eylem alanlarına çeviren emekçiler, saldırıları sineye çekmeme konusunda kararlılık gösteriyorlar.

Geçen haziran ayında genel greve çıkan 2 milyonu aşkın işçi ve emekçi, ülkenin dört bir yanını eylem alanlarına çevirmişti. Buna karşın faturayı işçi sınıfıyla emekçilere ödetmekte ısrarlı olan rejim, "emeklilik reformu" adı altındaki saldırı paketini yeniden gündeme getirdi. 60 olan emeklilik yaşını 62'ye çıkarmayı planlayan Sarkozy yönetimi, üç yılda emekçilerin sırtından 100 milyar dolar sızdırmayı hedefliyor.

Emeklilik yaşının yükseltilmesini reddeden 3 milyona yakın işçi ve emekçi ise, bir kez daha genel greve çıktı. Kamu ve özel sektörde uygulanan genel grev sırasında ulaşım, eğitim, sağlık hizmetleri büyük oranda durdu; özel sektörde de pek çok alanda hizmet üretilmedi. Genel grevi gerçekleştiren sendikalar, hükümetin geri adım atmaması durumunda eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar.

Genel greve çıkan milyonlarca işçi, emekçi ve genç, 200'ü aşkın kentte gösteri ve yürüyüş düzenledi. Emeklilik yaşının yükseltilmesi planının derhal geri alınmasını talep işçi ve emekçiler, saldırıyı geri püskürtme konusunda kararlı olduklarını ortaya koydular. Paris, Marsilya, Bordeaux gibi büyük kentlerdeki gösterilere yüz binler katılırken, toplam 2.7 milyon işçi, emekçi ve gencin sokaklara çıktığı bildirildi.

Genel grevin basıncı altında kalan rejimin şefleri, medyada boy göstererek "emeklilik reformu" nun neden gerekli, hatta zorunlu olduğunu içeren vaazlarda bulundular. Sarkozy dahil sermaye temsilcilerinin

sergilediği tutum, kolayından geri adım atmayacaklarına işaret ediyor. Emeklilik yaşı yükseltilmezse, önümüzdeki 10 yıl içerisinde emeklilerin parasının ödenemeyeceği tehdidini savuran Çalışma Bakanı Eric Woerth, faturayı işçi ve emekçilere ödetme konusunda kararlı olduklarını ilan etti.

Sınıf çatışmaları, devrimci önderlik sorunu...

Görünen o ki, Fransız burjuvazisinin çıkarlarını korumakla mükellef olan Sarkozy yönetimi, kapitalizmin krizinin faturasını işçi ve emekçilere ödetme konusunda pervasızlıkta sınır tanımayacak. Öte yandan işçiler, emekçiler ve gençler de, sermayenin saldırılarına karşı direnme konusunda kararlılar...

Bu tablo, iki zıt dünyaya ait olan burjuvazi ile işçiler ve emekçiler arasındaki çatışmanın, önümüzdeki dönemde keskinleşme ihtimalinin yüksek olduğuna işaret ediyor. Zira sermaye iktidarı saldırmakta, işçi ve emekçiler ise bu saldırıya karşı direnmekte kararlılar.

Fransız işçi sınıfının, emekçilerinin, gençliğinin direniş konusundaki deneyim, birikim ve kararlılığı, Sarkozy yönetiminin kabusu olmaya aday. Yine de direnişin neoliberal saldırıyı püskürtebilmesi için kararlı, militan ve uzun soluklu olması şarttır. Bu noktada direnişin en temel zaafı, devrimci önderlikten yoksun olmasıdır. Gerçi "sol/sosyalist" parti ve örgütler işçi ve emekçilerin mücadelesine destek sunuyorlar, ancak söz konusu güçler, verili koşullarda işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacını karşılama niteliğinden yoksunlar.

Hal böyleyken, sınıf hareketinin yükseliş eğiliminin devam etmesi ya var olanlardan birinin ileriye çıkması ya da yeni bir devrimci akımın boy vermesine zemin hazırlayabilir. Dünya proletaryasına Paris Komünü gibi şanlı bir deneyim armağan eden Fransız işçi sınıfı, devrimci önderliği ile bulunduğu neoliberal saldırıyı püskürtmekle kalmayacak, sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmle nihai hesaplaşmanın zeminini de döşemeye başlayacaktır.

Foxconn patronu konuştu

İnsan öğüten fabrikalarda “insan sevgisi”!

Foxconn, daha birkaç ay öncesine kadar kimsenin adını duymadığı bir şirketken bugün dünya ekonomi çevreleri tarafından gerek yaşanan trajik intiharlar gerekse de üretim modeli nedeniyle mercek altında.

Foxconn, Çin ve Tayvan'daki 20 fabrikasındaki 920 binin üzerinde çalışanıyla birlikte iPhone, Play Station ve Dell marka bilgisayarlar gibi çok sayıda ürünü olağanüstü düşük fiyatlara mal ediyor. Ancak yaşanan intiharlar hem şirketi hem de 59 yaşındaki kurucusu ve başkanı Terry Gou'yu eleştiri oklarının hedefi haline getirdi. Gou, ilk kez ABD'li BusinessWeek dergisine konuştu.

Gou maliyetleri düşürmek için çalışanlarına makine muamelesi yapıyor. Foxconn patronu işçilerini genelde kırsal kesimden gelen, 18 ile 25 yaşlarındaki genç, deneyimsiz ve ucuz işçi gücü arasından seçiyor. Kelimenin tam anlamıyla kölece çalışma koşulları altında işçilerini öğüten şirketin “parlak” patronu Bloomberg BusinessWeek'e intiharla ilgili şunları söylüyor: “Sizinle açık olmalıyım. İlk intihar, ikincisi, üçüncüsü... Bunları ciddi bir sorun olarak görmedim. Yüz binlerce çalışmamız var ve Tayvan'ın Longhua kentindeki fabrikada toplam 2.1 kilometre karelik bir alanda çalışıyoruz. Ancak kendimi şimdi suçlu hissediyorum. Ama o zamanlarda, sorumluluk üstlenmem gerektiğini düşünmemiştim.” Bununla birlikte Gou, ancak beşinci intihardan sonra harekete geçmeye karar verdiğini anlattı. Elbette bunun da farklı bir anlamı var. Meseleye insan sevgisi süsü verilmeye çalışılsa da bu intiharların Foxconn'un iş ortakları IBM, Cisco, Microsoft, Nokia, Sony, Hewlett-Packard ve Apple gibi prestiji her şeyin ötesinde tutan şirketler açısından tam bir fiyasko olmasının etkisini görmezden gelemeziz.

Her ne kadar Gou, beşinci intihardan sonra harekete geçmeye karar vermiş olsa da Foxconn, üretimdeki hızını işçileri için göstermekten özenle kaçarak, bu cinayetlerin sayısının dokuz olmasını bekledi. Fabrika ve üretim tesislerinin etrafına 3 milyon metre karelik sarı ağ geren şirket, bu şekilde tesislerden kaçan insanların önüne geçmek istedi. Foxconn aynı zamanda, 100 kişilik deneyimli bir ekibin 24 saat boyunca aralıksız olarak çalıştığı bir danışmanlık merkezi de açtı. Çalışanların ücretinin aşamalı olarak artırılması da şirket içindeki suların durulmasına katkı sağladı.

Forbes dergisine göre, Gou da 5.9 milyar dolarlık servetiyle Tayvan'ın en zengin iş adamı.. Kendini "insanlığın hizmetine" adadığından olsa gerek servetiyle ilgilenmeyen Gou, “Her yıl önüme bazı kağıtlar getiriyor. İşte servetiniz diyor. Ancak ben ne kadar param olduğuyla ilgilenmiyorum. Şu anda para için değil, toplum için, işçilerim için çalışıyorum” diyor.

İşte bir vampirin ilk ağızdan sözleri özetle böyle. Para için artık insan öğüten fabrikalar kurulurken daha kaç patronun insan sevgisi, toplum yararı vs. sözlerine tanık olacağımızı biz de bilmiyoruz.

Son söz olarak Foxconn yakında Çorlu'ya geliyor...

France Telekom'da intiharlar...

Geçtiğimiz yıl peş peşe yaşanan intiharlarla gündeme gelen Fransız telekomünikasyon şirketi France Telekom'da beş çalışan daha intihar etti. Kapitalist krizin etkilerinin görülmeye başlandığı 2008 yılından bu yana hayatına son veren France Telekom çalışanının sayısı 58'e çıktı.

Fransa'nın 5'inci, dünyanın 71'inci şirketi olan France Telecom'da ağır ve yorucu çalışma koşulları son 18 ayda 23 can aldı.

Diğer yandan sendikalar da intiharlarla ilgili soruşturma açılmasını talep etti. France Telekom'da geçen haziran ayında bir intihar vakası “iş kazası” olarak kabul edilmişti. 51 yaşındaki personel, yazdığı veda mektubunda, intiharının nedeni olarak çalışma koşullarını göstermişti.

Bu yılın başında kamuoyuna açıklanan bir soruşturma raporunda, şirket üst düzey çalışanlarına yönelik ağır suçlamalar yöneltilmişti. Raporda çalışanlara mobing yapıldığı yer alıyordu. Ayrıca sendika, firma doktorları ve sigorta şirketlerinin uyarılarına yeterli tepki gösterilmediği belirtildi.

MMO maden göçüğünü değerlendirdi

Maden Mühendisleri Odası, Şili'deki Cerro San Jose bakır madeninde 5 Ağustos günü meydana gelen ve 33 madencinin yer altında mahsur kalması neden olan göçüğü değerlendirmek için 6 Eylül günü basın toplantısı düzenledi.

Türkiye'de son yıllarda özellikle yer altı işletmelerinde birçok ölümlü iş kazasının yaşandığına dikkat çekilen açıklamada, “2010 yılı başından bugüne kadar 89 maden emekçisi iş kazalarında yaşamını kaybetmiştir. Son maden kazalarından birisi de 17 Mayıs 2010 tarihinde Zonguldak-Karadon'da yaşanmıştır. Bu kazada ikisi maden mühendisi olmak üzere toplam 30 maden emekçisi yaşamını yitirmiştir. Hayatını kaybeden 2 işçiye ise hala ulaşılamamıştır.” denildi.

Açıklamada, iki işçiye hala ulaşılmamasının hiçbir mazereti olamayacağı söylenerek, “Bu gün her türlü teknolojik olanak mevcut iken hangi gerekçe olursa olsun işçilere ulaşma çalışmasının gecikmesini anlamak mümkün değildir. Bu durum ancak çalışanları sarf malzemesi gibi gören bir anlayışla açıklanabilir.” denildi.

Açıklamada, Şili'deki göçüğün yeraltı ocaklarındaki “sığınma odalarının” önemini gözler önüne serdiği vurgulanarak, Türkiye'deki maden ocaklarında bu uygulamanın çoğaltılması ve yasalarla düzenlenmesi gerektiği ifade edildi.

Yapılan bilimsel çalışmaların, iş kazalarının % 98'inin önlenabilir kazalar olduğunu gösterdiği vurgulanan açıklama, Maden Mühendisleri Odası'nın konu dahilindeki görüş ve önerileri paylaşarak sonlandırıldı

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri

500 metre derinde işgale devam!

İspanya'nın Kuzey Palencia bölgesindeki Guardo kenti yakınlarında bulunan bir kömür ocağında çalışan maden işçileri ücretlerini alamadıkları için işgal başlattı. İki aydır ücret alamayan işçiler, devletin vaat ettiği yardımları yapmasını talep ediyorlar.

Kömür ocağının 500 metre derinlikte bulunan galerisinde işgal eylemlerini sürdüren madenciler, haklarını alana kadar eylemlerine devam etme kararlılığında olduklarını söylüyorlar. Eylemleri boyunca ailelerinden de destek gören işçiler, çocuklarının yaptıkları resimlerden bir duvar panosu da hazırlamışlar.

İşçiler "Sorunumuza kesin bir çözüm bulunana kadar burada kalacağız. Bugün için ekmek alıp yarın aç kalmak istemiyoruz." diyerek mücadele kararlılıklarını ifade ettiler.

İsrail'de uçuşlar durdu

İsrail'in en büyük havalimanı olan Ben Gurion'da çalışan işçiler "emeklilik sandıklarındaki paranın başka amaçlarla kaynak olarak kullanılmayacağı konusunda garanti" talebiyle süresiz greve çıktı. Grev nedeniyle İsrail'den yapılan seferler 13 Eylül günü durdurulurken, sadece havada olan uçakların inmesine izin verildi.

Tel Aviv'de bulunan uluslararası havalimanında başlayan grev, İsraililer için tatil ve seyahatlerin en yoğun olduğu zamana rastlaması nedeniyle oldukça kilit bir yerde duruyor. Havalimanı çalışanlarını temsil eden sendika, emeklilik sistemi konusundaki görüşmelerin sonuçsuz kalmasının ardından grev kararı almıştı. Grev kapsamında İsrail'e sefer yapan uçakların inmesine olanak sağlanıyor; ancak uçaklardaki valizler indirilmiyor.

Londra metrosunda grev

İngiliz hükümetinin, bilet ofislerinde çalışan 800 kişinin işten çıkarılma planına karşı alınan grev kararı Deniz ve Demiryolu Çalışanları Sendikası (RMT) ile Transport for London (TfL) adlı metro işletmesi yapan kuruluş arasındaki görüşmelerin sonuçsuz kalmasıyla 6 Eylül günü grev gerçekleştirildi.

Bütün hatlarında aynı anda grev başlatılan Londra metrosunun devreden çıkmasıyla milyonlarca kişi işyerlerine, okullarına ulaşmakta zorluk yaşadı.

Londra metrosunda başlayan grev, Londra'da ulaşımı sağlayan TfL adlı şirketi ise telaşa düşürdü. TfL, grev nedeniyle yaşadığı sıkışmayı aşmak için ekstra otobüsleri ve nehirde ise tekneleri devreye sokmaya çalıştı

Daha fazla çalışanın işten çıkarılmasından endişe eden sendikalar, benzer grevlerin 3 Ekim, 2 Kasım ve 28 Kasım tarihlerinde de yapılacağını açıkladı.

Yunanistan'da ulaşım grevi

Yunanistan'da demiryolu ve toplu taşıma çalışanları hükümetin ulaştırma sisteminde planladığı reformlar ve kemer sıkma politikalarını protesto etmek için greve gitti. Sendikaların düzenlediği ve iki gün süren grev ülke genelinde hayatı durdurdu. Grev nedeniyle bütün demiryolu taşımacılığı dururken uluslararası tren seferleri de iptal edildi. Başta başkent Atina'da olmak üzere bütün şehirlerde metro, otobüs ve banliyö tren seferlerinde de aksamlar yaşandı.

İş bırakma eylemi yapan çalışanlar başkent

Atina'nın merkezindeki Kotsia Meydanı'nda protesto gösterisi düzenledi. Protestocular, Yunanistan Ekonomi Bakanlığı'nın önüne kadar yürüdü.

Yunanistan'da ülke demiryollarının 10 milyar Euro'luk borcu bulunuyor. Yunan hükümeti, ulaştırma sisteminde planladığı "reform" çerçevesinde demiryollarını borç batağından çıkarmak gerekçesini öne sürerek sermayeye peşkeş çekmek istiyor.

Yunanistan'da Papandreu protesto edildi

75. Uluslararası Selanik Fuarı'nın açılışında konuşan Başbakan Papandreu, 11 Eylül günü protesto edildi. Fuar alanını gezen Papandreu'ya 60 yaşındaki bir doktor tarafından ayakkabı fırlatıldı.

Stergios Prapavezis adlı eylemci polis ve korumalar tarafından karga tulumla gözaltına alındı. Prapavezis'in fuardan önce halka hükümete eski ayakkabılarını fırlatma çağrısında bulunduğu ve binlerce ayakkabı toplandığı belirtildi.

IMF ve AB'yle yapılan anlaşmalar sendikalar tarafından da protesto edildi. Fuar'ın açılışını yapmak üzere Selanik'e gelen Papandreu 20 bin kişilik bir mitingle karşılandı. Sendikaların öncülük ettiği

eylemde yeni "kemer sıkma" politikaları protesto edildi.

Gösteriler nedeniyle kentte yoğun bir abluka yaşanırken, 4500 polisin konuşlandırıldığı belirtildi. Papandreu'nun konuşma yaptığı salona doğru yönelen gruplarla polis arasında çatışmalar yaşandı. Polisin tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırdığı göstericiler taşlar ve sopalarla polise direndiler.

AEGIS protesto ediliyor

İngiltere'nin paralı asker şirketlerinden olan AEGIS'in merkezini Londra'dan Basel'e taşımasının İsviçre kamuoyunda neden olduğu tepkiler sürüyor. Şirketin taşınmasının ardından İsviçreli ve Türkiyeli devrimci-ilerici güçler, paralı katil yetiştiren ve bir çok bölgede katliamlar yapan bu ölüm şebekesine karşı ilk protesto gösterisini 23 Ağustos günü gerçekleştirmişti. Eylem Basel'de belli bir etki yaratmış ve ölüm şebekesinin temsilcisi gazetelere açıklamalar yapmak zorunda kalmıştı.

13 Eylül günü de ikinci protesto gösterisi örgütlendi. "Ölüm mangası defol!" pankartı açılan eylemde sloganlar atıldı, bildiriler dağıtıldı ve okundu. Canlı geçen miting fiili yürüyüşe dönüştürüldü. Kalabalık bir alana gelinerek orada da pankartlar açıldı, bildiriler dağıtıldı. Megafonlarda yapılan konuşmayla şirket hakkında yürütülen teşhir, emperyalist savaşların ve kapitalist barbarlığın teşhiriyle birleştirildi.

BİR-KAR / Basel

Köln'de 12 Eylül sempozyumu ve Yılmaz Güney anması

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) tarafından, 12 Eylül Pazar günü Almanya'nın Köln şehrinde bir etkinlik gerçekleştirildi. "30. yılında 12 Eylül askeri faşist cuntasını lanetliyor, ölümünün 26. yılında Yılmaz Güney'i anıyoruz!" başlığıyla düzenlenen etkinlik, sempozyum ve anma olmak üzere iki bölümden oluştu.

Etkinlikte, ATİK adına açılış konuşması yapıldı. Konuşmayı, 12 Eylül konulu sinevizyon gösterimi izledi. Sinevizyonun hemen ardından "30. yılında nedenleri ve sonuçlarıyla 12 Eylül faşist cuntası!" ana başlığıyla sempozyuma geçildi.

ATİK Başkanı Musa Demir '12 Eylül ve göçmenler' başlıklı sunumunda, darbeden sonra toplam 14 bin politik mültecinin Batı Avrupa'ya geldiğini belirtti. Demir, politik göçmenlerin yurtdışındaki politik faaliyete yaklaşımının da kusurlu olduğunu, onların emekçi kitlelerle kaynaşmada sorunlar yaşadıkları yönlü tespitlerde bulundu.

BDP Temsilcisi ise '12 Eylül ve Kürtler' başlıklı sunumunda 12 Eylül'ün Kürtler açısından sadece ideolojik-politik bir saldırı değil aynı zamanda bir fiziki imha süreci olduğunu dile getirdi.

Yazar Mukaddes Erdoğan Çelik ise 12 Eylül öncesi kadınların devrimci mücadelede aktif olarak yer aldığı fakat ne yazık ki karar verme süreçlerinde katılımlarının sınırlı olduğunu belirtti. 12 Eylül'de çok sayıda kadının da, devrimci mücadele içindeki eş ve akrabalarından dolayı baskıya uğradığını, gözaltına alınan çok sayıda kadının işkencede tecavüze uğradığını fakat gelişmemiş politik bilinç ve oturmamış kadın kimliğinden dolayı bununla hesaplaşamadığını sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak Temsilcisi sempozyumda yaptığı '12 Eylül ve cezaevleri' başlıklı sunumuna, 12 Eylül döneminde cezaevlerinde sergilenen direniş örnekleriyle başladı. 12 Eylül zindanlarında teslimiyetin ve direnişin yan yana olduğunu, o gün direnenlerin, -kusurları bir yana - daha sonra varlıklarını sürdürdüklerini, o gün teslimiyeti seçenlerin ise yok olup gittiklerini dile getiren temsilci, bu bağlamda çeşitli direniş örnekleri verdi.

Kızıl Bayrak temsilcisi sunumunun son kısmını geleceğe ilişkin bazı siyasal tespitlere ayırarak şu görüşleri dile getirdi: "Yeni dönemin devrimciliği, sınıf devrimciliğidir artık. Yeni bir kalkışmaya işçi sınıfı öncülük edecektir. Bu perspektif ve bilinçle bizim işimiz gücümüz, ne yapıp edip bu sınıfı örgütlemek olmalıdır. Kürt sorunu, alevi sorunu vs. bütün sorunların çözümü işçi sınıfı mücadelesinin gelişmesine bağlıdır. Bunun en bariz örneği TEKEL direnişidir. İşçiler kardeş olmadan halklar kardeş olamaz. Tarihin tek devrimci sınıfı olan işçi sınıfını devrimleştirme çabası olmadan devrim ve sosyalizm üzerine söylenen her söz boş bir laftan ibarettir!"

Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır '12 Eylül, işçi sınıfı ve sendikalar' başlıklı sunumunda darbenin uluslararası gelişmelerle bağını kurdu. Bunun, kapitalizmin dünya çapında neoliberal politikalar çerçevesinde içerisine girdiği yeniden yapılanma çabasının ülkemizdeki yansıması olduğunu vurguladı. Dünyada aynı döneme denk gelen Vietnam savaşı, Avrupa'da, 68 hareketi ve yine Şili-Peru-Brezilya-Pakistan'da gerçekleşen askeri darbeler anlaşılardan Türkiye'deki 12 Eylül darbesinin tam olarak

anlaşılacağına belirten Yaraşır, kapitalizmin o dönemde krize bulduğu "çözüm"ün merkez ülkelerde neoliberal politikalar, periferide ise askeri-faşist diktatörlükler olduğunu söyledi.

Konuşmasının ilerleyen bölümlerinde ise 12 Eylül'ün Türkiye işçi sınıfı üzerinde yarattığı tahribata değinen yazar, bunu, sınıfın bilinç ve kimliğinin deforme edilmesi, sınıfın cemaatleştirilmesi ve sınıfın onurunun çöğnenmesi şeklinde özetledi.

Sempozyumun diğer konuşmacıları olan **Prof. Cengiz Güleç** (Ankara Alevi Enstitüsü Başkanı) "12 Eylül ve Aleviler" başlığıyla, **Önder Çakar** (senarist-film yapımcısı) ise "12 Eylül'ün kültür-sanat

üzerindeki baskısı ve Yılmaz Güney" başlığıyla, **Ercan Kanar** (Avukat) ise "12 Eylül ve hukuk" başlıklı sunumlar gerçekleştirdiler.

Sempozyumun ardından etkinliğin ikinci bölümü olan Yılmaz Güney anmasına geçildi. Kültürel programından oluşan bu bölümde Pınar Sağ, Nurettin Rençber, Tiyatro Piya (Medine Akbaş), Grup Haykırış, sinevizyon ve halkoyunları sahne aldı. Salona 12 Eylül'deki uygulamaları yansıtan çeşitli fotoğraf ve bilgilerin yer aldığı ozalitler asılırken, çeşitli yapıların stand açtığı etkinlik gecenin geç saatlerine kadar devam etti.

Kızıl Bayrak / Köln

12 Eylül Berlin'de lanetlendi

BİR-KAR'ın da bileşeni olduğu "12 Eylül Askeri Faşist Darbesi Karşıtı Platform" (Bir-Kar/Berlin - Allmende - AGİF Berlin - ADHP - Mala Kurda - Sosyalist Gelecek Berlin - Kurdistan Solidaritätskomitee - Munzur İnisyatifi Berlin - Emek ve Özgürlük Avrupa İnisyatifi ve destekleyen Die Linke) 12 Eylül Pazar günü Almanya'nın Berlin şehrinde yaptığı yürüyüşle askeri faşist darbeyi lanetledi.

Eylem, Hermannplatz'da çalınan marşlar ve kısa konuşmalarla yürüyüşün neden yapıldığının çevrede bulunanlara duyurulmasıyla başladı. Ortak metnin okunmasının ardından atılan sloganlarla yürüyüş başladı. Türkiye'den 12 Eylül'le ilgili bir panel için Berlin'e gelen Teslim Töre ve Celalettin Can da yürüyüşe katılarak destek verdiler.

300'ün üzerinde kişinin katıldığı yürüyüş boyunca Türkçe, Kürtçe ve Almanca şarkı ve marşların söylendi, sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca 12 Eylül askeri faşist darbesini teşhir eden konuşmalar yapılarak metinler okundu. Bunlardan biri 68'ler Vakfı'nın Cumartesi günü Ankara'da yaptığı yürüyüşün ortak metninin okunması oldu. Bir diğeri ise Almanca olarak Kürdistan Solikomitee, Kürtçe olarak Mala Kurda, Türkçe olarak Bir-Kar adına yapılan konuşmalardı.

Miting alanına gelindiğinde gazeteci Nick Brauns Almanca olarak yaptığı konuşmayla 12 Eylül askeri faşist darbesinin tarihçesini özetleyerek, o süreçte Alman devletinin bu faşist darbeye nasıl destek verdiğini anlattı. Ardından AvEG-Kon temsilcisi 12 Eylül darbesini lanetledi.

Kızıl Bayrak / Berlin

Kadın sözkonusu olunca sermaye devleti 3 maymunu oynuyor

Gazetelerin 3. sayfalarında hemen her gün kadına yönelik şiddet olaylarına dair haberlere yer veriliyor. Töre cinayeti, taciz, tecavüz, dayak ya da kocası tarafından katledilen kadınların haberleri... Sıradanlaşan bu haberlerin ortak noktası ise kadınların "kader"inin yıl ve yıl hiç değişmemesi. Polis ve jandarmanın, 'Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddet' verileri de "toplumsal olaylarda" şiddetin hedefinin kadın olduğunu teyit ediyor. Özellikle cinsel istismar ve taciz olaylarının son iki yılda tavan yapması dikkat çekiyor.

Kadına yönelik şiddet her yerde

'Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddet' verilerinden yansıyanlar kadınlara yönelik fiziksel, ekonomik, psikolojik şiddetin yaşamın her alanında temel bir sorun olduğunu ve bu sorunun derinleşerek sürdüğünü gösteriyor.

2004-2010 yılları arasındaki rakamlar, İstanbul'da her gün yaklaşık 90 suçun işlendiğini gösterirken bu olaylarda 39 kadının mağdur olması sermaye devletinin kadına yönelik bakış açısını ortaya sermeye yetiyor. Cinayet, tecavüz, cinsel istismar, namus cinayeti, yaralama, fuhuşa teşvik ve darp işlenen suçlar arasında yer alırken, kadına yönelik şiddeti engelleme yönünde sermaye devleti tarafından herhangi bir adım atılmıyor. Aksine devlet emniyetinden yargısına bütün kurumlarıyla şiddeti üreten zemini kendisi besliyor. Suçu işleyenleri ise cezasızlıkla ödüllendiriyor ve kadına yönelik şiddeti bizzat kendisi teşvik ediyor.

2004: 103 cinayet

2004 yılında meydana gelen 24 bin 995 olayda 4 bin 889 kadın mağdur oldu. 20 kadın töre ve namus cinayetine kurban giderken, 103 kadın öldürüldü. Bin 662 kadın ise işlenen diğer suçların mağduru oldu.

2005: 124 kadın öldürüldü

2005 yılı İstanbul'da işlenen 32 bin 245 "suç"ta, 8 bin 844 kadın mağdur oldu. 7 kadın töre ve namus cinayetine kurban giderken, 124 kadın öldürüldü. 3 bin 201 kadın ise daha farklı suçların mağduru oldu.

2006: 10 bin 802 kadın mağdur

2006 yılında kişilere karşı 30 bin 319 suç işlendi. Bu olaylarda 10 bin 802 kadın mağdur oldu. 16 kadın töre ve namus cinayetine kurban giderken, 125 kadın öldürüldü. 3 bin 820 kadın darp edildi. 2 bin 500 kadın ise farklı suçların mağduru oldu.

2007: 129 tecavüz

2007 yılında kişilere karşı 29 bin 723 suç işlendi. Bu olaylarda 13 bin 205 kadın mağdur oldu. 34'ü namus cinayeti olmak üzere 89'u öldürüldü. 129 kadına tecavüz edildi. 2 bin 704 kadın daha farklı suçların mağduru oldu.

2010: 7 ayda 12 bin kadın mağdur oldu

2010 yılının ilk 7 ayında kişilere karşı 22 bin 141 suç işlendi. Bu olaylarda 12 bin 17 kadın mağdur oldu. 3 kadın töre ve namus cinayetine kurban giderken, 28 kadın öldürüldü. 6 bin 978 kadın kasten yaralandı. 281 kadın cinsel saldırıya uğrarken, 3 bin 167 kadın tehdit mağduru oldu. 76 kadın fuhuşa zorlanırken, 936 kadın cinsel taciz mağduru oldu. 291 kadın ise aile içi şiddete maruz kaldı. 257 kadın ise farklı suçların

mağduru oldu.

Kapitalist sömürü düzeninin kadına yönelik suç defterinin yalnızca bir bölümünü oluşturan bu veriler kadının maruz kaldığı şiddetin vahametini ortaya koyuyor. Referandum oyununda kadına yönelik pozitif ayrımcılık üzerinden koparılan yaygaranın ise bir safsatadan ibaret olduğu böylece bir kez daha görülüyor. Zira var olan kanunlar dahi uygulanmıyor, kadınlar mahkeme salonlarından, karakollardan şiddet uygulayan eşlerinin kollarında ölüme gönderiliyor.

Sakine için eylem!

İzmir KESK Kadın Platformu 14 Eylül günü saat 18.30'da Eski Sümerbank önünde Sakine Mohomed Aştiyani için basın açıklaması gerçekleştirdi.

2006 yılından beri İran Tebriz hapisanesinde tutulan 43 yaşındaki iki çocuk annesi Aştiyani'ye recm cezası verilmişti. Oluşan baskılar sonucu bu cezasının geri alındığının belirtildiği açıklamanın devamında idam cezasının da kaldırılması istendi. 22 yaşındaki oğlu Secad Gaderzade tarafından dünyaya duyurulan davanın devam ettiği belirtildi. Dine dayalı neoliberal politikaların hakim olduğu ülkelerde kadın cinsine yönelik ayrımcılığın halen sürdüğü vurgulandı.

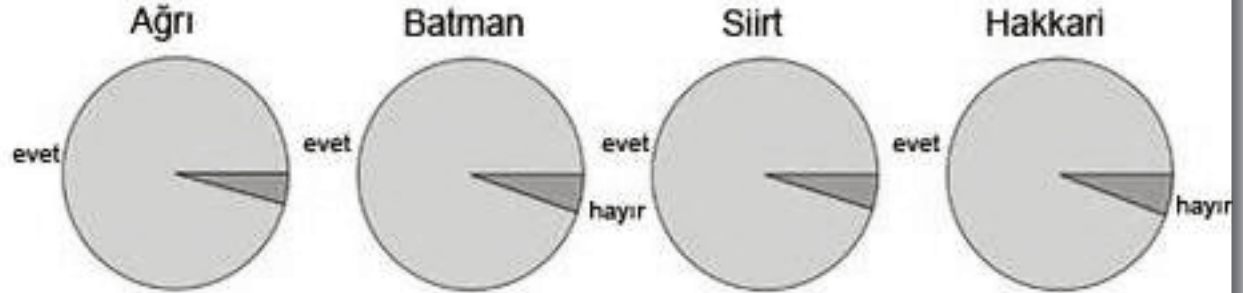
Eylem atılan sloganların ardından bitti.

Referandum sonuçları üzerine...

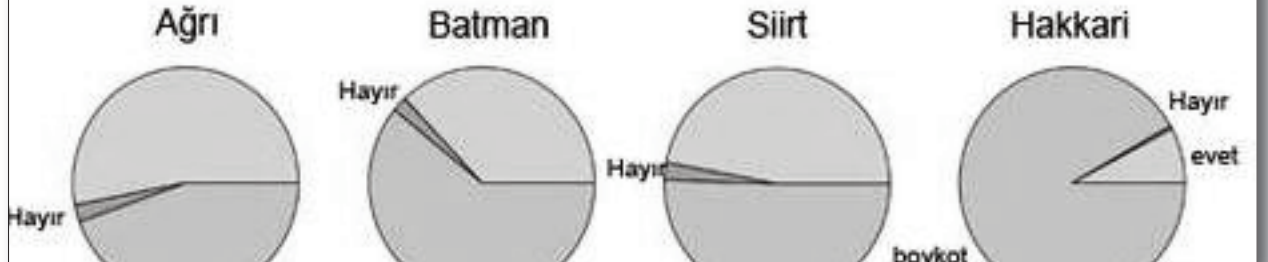
M. Can Yüce

BOYKOT EDENLER KATILMADAN

BOYKOT EDENLER KATILINCA

12 Eylül referandumunu sonuçlandı, kısmi Anayasa değişikliği paketi hatırı sayılır bir çoğunluk oyuyla onaylandı. Böylece egemenler cephesindeki iktidar mücadelesi yeni bir aşamaya çıktı. Doğası gereği anılan iktidar savaşı, mantiki sonucuna doğru yol alamaya devam edecek, yeni "muharebe" ve çatışmalara konu olacaktır.

Referandum sonuçlarından sonra yapılan tartışmalarda yeni bir anayasa çalışmasından söz edilmesi, hedeflenen "sistemin" "başkanlık sistemi" olacağını dile getirilmesi, anılan "savaşın" yeni ve daha şiddetli aşamalarına işaret etmektedir.

Belli ki, "geleneksel" kanat, askeri ve yüksek yargı erki kan kaybetmeye devam ediyor; iç ve dış dengeler bunu koşulluyor, buna zemin sunuyor.

Kuşkusuz bu iktidar savaşının birçok açıdan etkileri ve sonuçları olacaktır. Bundan dolayı dikkatle takip etmekte ve değerlendirmeler yapmakta büyük yarar vardır. Yaklaşık bir yıl içinde genel seçimlerin yapılması da anılan savaşın şiddeti ve derinliğini koşullamaktadır. Bunun ortaya çıkaracağı sonuçları değerlendirmek her zamankinden daha önem kazanmaktadır.

Daha da önemlisi bu referandumun Kürdistan açısından da ortaya çıkardığı önemli sonuçlar var. Bunlar üzerinde de durmakta yarar var.

Bir kez daha vurgulamakta yarar var: Egemenler cephesinde yaşanan çatışmanın ortaya çıkardığı sonuçlar ve etkiler vardır. Devletin, Kemalizm'in, ordunun, büyük yargı kurumları ve yargı bürokrasisinin tartışma konusu olması, bu tartışma sürecinde kaçınılmaz olarak yıpranması, devrimci yurtsever güçler açısından dolaylı etkileri oluyor, olmaya devam ediyor. Kürt sorunu konusunda ordunun, resmi çizgisinin ve genel olarak kurulu düzenin tartışma konusu olması, bir yönüyle anılan iktidar çekişmesiyle bağlantılıdır. Elbette belli yönleriyle, yoksa temel ve itici etken olarak değil...

Bunlar önemli ve her zaman altı çizilmesi gereken gerçeklerdir. Ancak bu iktidar çekişmesinin

ekseninde "demokratikleşme" olduğunu sanmak, söylemek aslında kendi kendisini aldatmak anlamına gelmektedir. "Eski" etkisizleştirilirken ve "yeni" de henüz kurulma sürecinde olduğu için kimi boşlukların ortaya çıkması, "özgürleşme" alanlarının kısmen ve görece, daha çok da fiilen "genişlemesi" izlenmeye ve dikkate değerdir.

Ancak bu gerçekler, bu iktidar çekişmesinde taraf tutmak, onun veya diğerinin peşinde gitmek anlamına gelmiyor, tersine kendi bağımsız duruşunda ısrar etmeyi kaçınılmaz kılıyor. Doğru sonuçlar çıkarmak, çıkan sonuçları hakkıyla değerlendirmek ve bunların tümünden yararlanmak ancak bağımsız bir duruş ve stratejik bakış açısıyla mümkündür!

Bu kısa vurguyu yaptıktan sonra özellikle referandum sonuçlarının Kürdistan açısından anlamına kısaca bakabiliriz.

Bilindiği gibi, belli tereddüt ve kararsızlıklardan sonra BDP etkin "boykot" tutumunu uyguladı. Eğer oylama öncesinde AKP belli sözler verseydi, BDP'nin de tutumu farklılaşacaktı. Tutumu, ya etkin bir "evet" ya da "kitleleri kendi bireysel eğilimleriyle" baş başa bırakma tutumunu sergileyecekti.

Belirtmeye gerek yok ki, bu tutumun ilkesel bir yaklaşımla, stratejik bir bakış açısıyla ilgisi yoktu. "Pazarlık", kimi talepleri kabul ettirme veya genel olarak düzene kabul edilme koşullarıyla belirlenecek bir tutumun, en yumuşak değerlendirmeyle günübürlük ve ilkesiz olduğu çok açıktır. Öncelikle tespit edilmesi gereken birinci nokta budur!

Ancak bu günü birlik ve ilkesiz yaklaşıma, stratejik bir ufuktan yoksun bu tutuma rağmen Kürdistan halkının belli başlı il ve ilçelerde etkin bir biçimde boykot tutumunu sergilemesi, çok önemli bir siyasal gösterge niteliğinde olmuştur. Başka bir ifadeyle nesnel ve politik olarak referandumdan çıkan sonuç, BDP'nin, PKK ve Öcalan'ın politik bakış açılarını, "boykot tutumlarının arkasındaki gerekçe ve beklentileri" aşan bir niteliğe sahiptir. Aslında bu,

belli yönleriyle Kürt halkının bu düzene sığmadığını, sığdırılmayacağını ortaya koymuştur.

Devletten, sömürgeci düzenden kopuş çok açıktır, Hakkâri bunun en somut örneğidir! Diğer gelişmelerle birlikte bu referandum sonucu birlikte değerlendirildiğinde şu sorunun sorulmasının yeridir:

Devlet, açık ve çıplak şiddet aygıtı dışında Hakkâri'de var mı?

Bu soruya verilecek yanıt, aynı zamanda Kürt halkının TC ile ilişki ve çelişkilerinin geleceği hakkında önemli ipuçları verecektir.

Devletten kopuş çok açık ve nettir. Sorun ve soru şu: Bu kopuşun "geleceği" nasıl şekillendirilecek? Bağımsızlık, kendi kaderi üzerinde özgürce söz ve karar sahibi olma yönünde mi? Yoksa bu açık kopuşu bir pazarlık unsuru olarak kullanarak kendini kabul ettirme yönünde mi?

Egemenler cephesinde de Kürdistan'da yaşanan kopuş artık açıkça tespit ediliyor ve yüksek sesle ifade ediliyor. Onların içinde bir eğilim, "bu sorunu açıkça ve tüm seçenekleri ile tartışalım, gerektiğinde PKK ve Öcalan ile müzakere edelim, yeter ki bu kopuş süreci tersine çevrilsin" biçiminde somutlaşmaktadır. Bu eğilimin daha geniş bir taraftar bulma olasılığı da epey yüksektir.

"Bizim" cephede ise referandumla bir kez daha somut olarak ortaya çıkan kopuş ve onun şiddeti, bir pazarlık unsuru olarak kullanılmaya çalışılıyor. Fiili olarak "demokratik özerkliğin" ilanı ve halk nezdinde fiilen uygulanması, bir yönüyle kopuş sürecini derinleştirir, ama bir yandan da devletle yeniden "buluşmanın" kozu olarak kullanılacaktır!

Bu paradoksal politik durum, aslında nesnel olarak belli bir gelişme düzeyine gelmiş, devletten belli ölçülerde kopmuş Kürt halkının önündeki en önemli handikaplardan biridir. Bu engel aşılmadan, kopuşun tüketilmesi, çürütülmesi ve tersine çevrilmesi ciddi bir olasılık ve tehlike olarak durmaktadır...

Tutsak BDSP'lilerden mektup...

“Mücadelenin gereklerini yerine getirmeye devam edeceğiz!”

25 Ağustos tarihinde Ankara'da gerçekleştirilen operasyonla gözaltına alınan ve 28 Ağustos günü çıkartıldıkları mahkemece tutuklanan sınıf devrimcileri, Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi'nden sesleniyorlar...

Merhaba dostlar, yoldaşlar;

Günümüz sınıf ilişkileri ve çatışmaları, burjuvazi ile proletarya arasında ve onların tarafında saf tutanlar arasında amansız bir mücadeleyi gerektiriyor. Bu mücadele, düzen güçleri açısından baskı ve zor aygıtları kullanılarak sürdürülüyor. Biz sınıf devrimcileri açısından ise, bu mücadelede cezaevleri sık uğranılan, mücadelenin parçası haline gelen yerler olarak karşımıza çıkıyor.

Özellikle son bir yıldır Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklamalara bir yenisi daha eklendi. 25 Ağustos 2010 günü yedi sınıf devrimcisi gözaltına alındı. Ve dördümüz 28 Ağustos 2010 günü tutuklanarak Sincan F-1 No'lu cezaevine getirildik. Gerekçe olarak geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı 6-7-8 Ağustos'ta Mamak İşçi Kültür Evi tarafından gerçekleştirilen Mamak 7. Kültür Sanat Festivali gösterilmektedir. Festivaldeki stantlardan konuşmalara, Eksen Yayıncılık kitaplarından Kızıl Bayrak gazetesine ve İşçi Kültür Evi pankartlarına, koli taşımaktan Kültür Evi'nin adresini tarif etmeye kadar birçok 'suç' unsuru tutuklanmamıza delil olarak gösterilmektedir. Bunlar, ancak korkunun ve burjuva hukukunun ifadesi olabilir.

25 Ağustos 2010 günü gerçekleştirilen gözaltılar için hazırlanan yakalama kararında 5 isim yer alırken, 3 sınıf devrimcisi ise yoldaşlarının yanında buldukları gerekçesiyle gözaltına alındılar, hem de hiçbir hukuki dayanağı olmamasına rağmen ardından açılan dava dosyasına dahil edildiler. Bu bile, uygulamanın, gözaltı ve tutuklamaların keyfilikini ortaya koymaktadır. Hakkında yakalama kararı bulunan bir devrimcinin yanında olmak da suçtur.

Yedi yıldır Mamaklı emekçilerin mücadele mevzisine dönüşen Mamak Kültür Sanat Festivali, bu yıl da binlerce emekçiye ulaşarak, yüzlerce emekçiyi festivalin örgütlenmesine katarak amacına ulaşmıştır. Mamaklı emekçiler festivallerine sahip çıkmışlardır, bundan sonrada sahip çıkacaklarına dair inancımız tamdır.

Geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı örgütlenme şiarı ile düzenlenen festival, düzen güçlerinin de yoğun ilgisine konu olmuştur. Festival öncesinde ve esnasında, mahallede, Mamak İşçi Kültür Evi çevresinde ve festival alanında sürekli olarak takip, kamera-fotoğraf çekimi, ses kaydı gibi yöntemlerle abluka oluşturulmuştur. Referandum sürecine, aile hekimliği uygulamasına ve sağlık hakkının gaspına, işçi kardeşimiz Yunus Dönmez'in meslek hastalığına yakalanması üzerinden meslek hastalıkları ve iş kazaları konuları üzerinden yürütülen devrimci mücadele ile birleşince önemli bir mevziye dönüşen Mamak İşçi Kültür Evi ve Mamak Kültür Sanat Festivali'nin düzen güçleri tarafından yoğun bir ilgi ile karşılanması sınıf çatışmasının dolaysız sonucudur.

Ancak bu saldırı da daha öncekiler gibi boşa düşecektir. Devrimci kültür-sanat faaliyeti engellenemeyecektir.

Referandum süreci ile beraber düzen güçleri anayasal hayaller yaymaya, güç toparlamaya ve işçi emekçileri düzen içi kanallara yöneltmeye çalışmaktadır. Sınıf mücadelesinin gerçek gündemleri karşısına çıkardıkları 'evet-hayır' sahte ikilemine, 12 Eylül'le hesaplaşılması yalanlarına, her ikisi de düzene çıkan seçeneklere aldanmamak, düzene karşı devrimi savunmak için en tutarlı kesimi oluşturan sınıf devrimcilerine yönelik tutuklamalar, düzenin sonunu değiştiremeyecektir. Bizler, bugün alınan anlık sonuçlara bakmaksızın bilimsel sosyalizmin ışığında sınıflar mücadelesinin gereklerini yerine getirmeye devam edeceğiz.

Proletaryanın kurtuluşunun savunucuları ve mücadelesini verenler olarak, özgürlüğe ve geleceğe her zamankinden daha çok sarılacağımız ve duvarların parmaklıklarının bizler için bir hükmünün olmadığını daha önce nasıl gösterdikse yeniden göstereceğiz.

Yaşamları köleleştirilen, cehennem hayatına mahkûm edilen milyonların özgürleştirilmesi için ilk önce düşüncelerimizin özgür olması, bu düzenin sınırlarını aşması, onun içine sığamaması gerekmektedir. Özgürlüğü hayatlarımızda var edebilmek, özgürlük için mücadeleyle olur, bunu gerektirir. Bu da ancak devrim ve sosyalizm için mücadele ile olur. Proletarya, mevcut sınıf iktidarına karşı bağımsız sınıf tutumunu ortaya koymadan, burjuvazinin egemenliğinden kurtulamayacaktır.

Sincan'dan özgür tutsaklar olarak moralimiz ve coşkumuz tamdır. Sınıf kinimiz bilinmektedir. Hayatın her anında mücadeleyi büyüteceğimizi ve bedenen olamasa da yüreklerimizle hep bir arada olduğumuz bilinmelidir.

Özgür yarınlarda buluşmak dileğiyle, özgür yarınlarmın mücadelesini birlikte örmeye devam

edeceğiz. “Vardık, varız, var olacağız!”

Tüm dostları ve yoldaşları devrime olan tüm inancımız ve mücadele azmimizle sınımsız kucaklıyoruz.

Sincan'dan tutsak sınıf devrimcileri

İletişim:

Emre Azapçı, Hızlan Erpak, Hüseyin Ünal

(B1-1-37)

Onur İnce

(B1-1-38)

Hasta tutsaklar için eylem

Hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle Adana'da her hafta gerçekleştirilen eylemlerden biri daha 11 Eylül günü İnönü Parkı'nda yapıldı.

Açıklamada cezaevlerinde işlenen insanlık suçlarının katlanarak devam ettiği ve 12 Eylül rejiminin tutsaklara yönelik teslim alma politikalarının bugüne kadar iktidara gelen tüm partilerin ortak paydası olduğu vurgulandı.

İHD'nin hazırladığı raporlara göre cezaevlerinde, 2009 yılında 39, 2010 yılının ilk 7 ayında ise 26 tutuklunun hayatını kaybettiği belirtilerek siyasal iktidarın toplumun sessizliğinden cesaret bulduğu söylendi. Cezaevlerinde hasta tutuklu ve hükümlülerin yaşam savaşı verdiği ifade edildi.

Cezaevlerinde 325 hasta siyasal ve adli tutuklu ve hükümlü bulunduğu, bunlardan 55'inin durumunun aciliyetini koruduğu belirtilerek bu tutsaklardan Ümit İlter, Erol Zavar ve Kemal Özelmali'nin sağlık durumlarına değinildi.

Açıklama son olarak hasta tutsakların derhal serbest bırakılması gerektiği, bunun için bugüne kadar sürdürülen mücadelenin bundan sonra da devam ettirileceği belirtilerek sona erdi.

İHD, ODAK, ESP, Halk Cephesi, Devrimci Proletarya, Emek ve Özgürlük Cephesi, TUHAYDER, BDSP ve SDP tarafından gerçekleştirilen eylem oturma eyleminin ardından sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Tekirdağ F Tipi'nde hak ihlalleri sürüyor

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden Hüseyin Uzundağ, Umut Yayıncılık'a gönderdiği mektubunda yaşanan hak ihlallerini anlattı. Mektupta, birçok devrimci yayın tutsaklara verilmezken, yapılan itirazların da reddedildiği belirtiliyor. Tutsakların yakınlarına gönderdikleri mektupların çoğu zaman engellendiğinin ya da karalanarak gönderildiğini belirten Uzundağ, İnfaz Hakimliği'ne ve Ağır Ceza Mahkemesi'ne yapılan itirazlara ise yine red kararları verildiğini ifade ediyor.

F. Ergin Arpaç'a kapılara vurduğu gerekçesiyle soruşturma açıldığı, sözlü savunma vermek istediği halde savunması alınmadan 3 ay ziyaret yasağı verildiğinin belirtildiği mektupta, tutsakların avukatlarına göndermek istedikleri mektupların da engellendiği söylendi. "Avukatlarımıza göndermek istediğimiz mektuplarımızın engellenmesi nedeniyle infaz hakimliğine yaptığımız başvuru (...) rededildi. Alınan bu kararlar yasada yeri olmadığı halde hapishane idaresine avukat müvekkil yazışmalarını denetleme imkanı tanınarak hukuksuz bir uygulamaya daha imza atılmıştır" ifadelerine yer verildi.

Havalandırma kapılarının erken kapatıldığının söylendiği mektupta, bu hakkın kısmen gaspedilmesine karşı tutsakların yaptığı suç duyurusuna karşılık, başsavcılık tarafından kovuşturma yapılmasına yer olmadığına karar verildiği ifade edildi. Fehmi Karaman'ın ise iki aydır yinelediği yer değişikliği talebi karşılanmadığı gibi dilekçelerine de yanıt verilmediği belirtildi. Murat Karayel ve Mehmet Sarar'ın haklarında verilen disiplin cezalarının karar fotokopilerinin idareden istemesine rağmen verilmediği ifade edildi.

Mektubun devamında şu ifadeler yer veriliyor: " (...) 9 Ağustos 2010 tarihinden itibaren musluklardan çamurlu-kirli su akmaktadır. Haftalardır bu suyu kullanmak zorunda bırakılıyoruz. Kullanılmaz olduğunu iletmiş kantinden şişe su satın almamız söyleniyor. Sorunu iletmiş bir 2. Müdür "Ben ve çocuklarım da içiyoruz" diyerek suyu avuçlamış yeminler etmiş

ancak içmek için ağzına götürdüğü suyu oruçlu olduğu gerekçesiyle içmemiştir. (...)

Tekirdağ'da Aile Hekimliği uygulaması başlatılmış. Bu nedenle artık hapishane revininde Salı günü öğleden sonra, Cuma günü ise sabah olmak üzere haftada iki gün sabit doktor bulundurulacak. Önceden haftada 5 gün doktor bulunurken şimdi iki güne indirildi. Ancak doktorun iş yükü nedeniyle talebi karşılayamadığı bazen bir

haftadan fazla revire çıkarılmayan tutsakların bulunduğu bir durum söz konusu. Bu uygulamanın olumsuz sonuçlarını her zamanki gibi tutsaklar yaşayacaklardır ve önceden olduğu gibi bundan da bu uygulamayı hayata geçirenler sorumlu olacaklardır. Öcal Doğan rahatsızlığı nedeniyle uzun süredir revire çıkmakta hastaneye gitmektedir. Tedavisi tam yapılmayıp geçiştirilmiş ve bugüne kadar teşhis konulamamıştır."

Cezaevlerinde 'sessiz katliam' sürüyor

Sermaye devletinin cezaevlerine yönelik tecrit politikaları ile siyasi tutuklular ve hükümlüler sessizce katledilmek isteniyor. Cezaevindeki hasta tutuklular hakkında şimdiye kadar birçok skandal karara imza atarak sessiz katliama onay veren Adli Tıp Kurumu ise yeni ölümlere kapı aralıyor.

1996'da TKP/ML'ye üye olduğu gerekçesiyle müebbet hapis cezasına çarptırılan, aynı yıl başlatılan ölüm orucu eylemi sonrasında 'wernicke korsakoff' hastası olan Kemal Özermalı 3. Adli Tıp İhtisas Kurulu'nun hazırladığı yeni raporla ölüme gönderiliyor.

ATK tarafından 2001 yılında hastalığından kaynaklı tahliye edilen ancak kaçabileceği gerekçesiyle 2004 yılında tekrar cezaevine alınan Özermalı hakkında hazırlanan yeni raporla Adli Tıp skandallarına bir yenisi eklendi.

Özermalı'nın sağlıklı olduğuna, cezasının ertelenmesine gerek olmadığına karar veren 3. Adli Tıp İhtisas Kurulu, 14 Haziran 2010 tarihinde hazırladığı raporda ise, Özermalı'nın 'wernicke korsakoff' hastası olmadığını belirtti. ATK, cezaevinde olduğunu çoğu zaman unutan, uykudan uyandıığında belirli bir süre düşündükten sonra cezaevinde olduğunun farkına varan, sürekli baş ağrısı, kalp çarpıntısı, solunum sorunu, göz sorunu, sindirim sistemi bozukluğu, uyuşma, yürüme zorluğu gibi şikayetleri bulunan Özermalı hakkında, hastanelerin ve Milli Savunma Bakanlığı'nın yazısını ve işlediği 'suçtan' dolayı pişman olmamasını göz önünde bulundurarak Özermalı'nın cezasının ertelenmesine gerek olmadığı konusunda oy birliği ile karar verdi.

Özermalı ise, hastalığının ilerlemesi halinde kendisinin tamamen belleğini yitirip, bitkisel hayata gireceğinden endişe ettiğini belirtiyor.

Diyarbakır D Tipi Kapalı Cezaevi'nde lenf kanseri olan ve tam teşekküllü hastanelerden ölümcül hasta olduğuna dair rapor verilmesine rağmen ATK raporu nedeniyle cezaevinde ölümü bekleyen Nurettin Soysal da sessiz imhanın pençesindeki bir diğer hasta tutsak.

Tedavisi için artık hiçbir şey yapılamayan ve en küçük enfeksiyonda bile hayatını kaybedebilecek olan Soysal, buna rağmen yaşamının son günlerini cezaevinde geçirmek zorunda kalıyor.

Alliano: Bir varmış, bir yokmuş...

İzmir'in Bergama ilçesinde, Roma İmparatorluğu döneminden kalma bir sağlık tesisi olan Alliano; antik köprüleri, mozaikli sütunları, tünelleri, çeşmesi, caddeleri, ılıcası ve tüm taşınmaz eserleriyle birlikte yerinde korunması gereken bir kültür varlığıdır. İsmi bugün varlığını tehdit eden "su"dan alan Allinoi, Roma döneminde, dünyanın dört bir yanında şifa arayanların da adresi olmuştur.

İzmir II No'lu Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu tarafından 2001 yılında 1. derece arkeolojik sit alanı olarak tescil edilen bölge, bununla birlikte bilimsel araştırma ve kazılara da resmi olarak açılmıştır. %20'sinin kazılabildiği bildirilen antik merkezde, bugüne kadar pek çok tarihsel bilgiye rastlanırken, çok sayıda tarihi eser de gün yüzüne çıkartılmıştır. Taa ki 2006 yılına kadar...

1970'li yıllarda projelendirilen ve yapımı devam eden Bakırçay Sol Sahil Sulama Projesi kapsamındaki Yortanlı Barajı'nın, Alliaoni arkeolojik sit alanından geçeceği önkabulü ile bölge tehdit altındadır. Barajın kapaklarının kapatılmasıyla sular altında kalacak olan tarihi bölgede, henüz ortaya çıkarılmamış eserler de yok olacaktır. Barajın ortasında kalan Alliano'de 2006 yılında bilimsel kazı ve araştırma projesi izinleri durdurulmuş, bugünlerde ise yok edilmesi planlanan bölgeye bilimsel kazı heyetinin dahi girişi yasaklanarak katliama başlanmıştır.

Ayakoyunlarının hukuktan üstünlüğü

Başta Alliano gönüllüleri olmak üzere, meslek odaları ve stk'ların çabalarıyla yapılan itirazlar sonucu İzmir II No'lu Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu, bölgenin korunması gerektiğine dair kararlar verse de, kurulun verdiği her raporun ardından DSİ türlü oyunlarla projeyi devam ettirmiş, bu süreçte açılan davalar ve verilen yürütmeyi durdurma kararları dahi DSİ ve Çevre ve Orman Bakanlığı'nın geri adım atmasını sağlamamıştır.

Son müdahale ile Alliaoni isminin doğruluğunu sorgulayan DSİ, bölgenin isminin bu olmadığına dair dava açarak bölgenin sular altında kalmasını meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Yavuz hırsız misali her türlü yolu deneyen yetkililer bölgede bulunan kültür varlıklarını yok sayarak, isim tartışması üzerinden bilim dışı bir yol çizmiş, kurula bu gerekçeyle kararı değiştirmesi yönünde baskı uygulamıştır.

Geçmişte Hasankeyf ile ilgili "birtakım tahrip olmuş eserler" açıklaması yapan Çevre ve Orman Bakanının bu defa ağzından dökülen "Alliaoni diye bir yer yok" gafının aslında kişisel bir hata değil, devletin uzun süredir yürüttüğü ayak oyunlarının bir yansıması olduğu gerçeği ise açılan bu dava ile belgelenmiş bulunmaktadır.

Nihayet bakanlıktan gelen baskılar sonucu, koruma kurulu sorumluluğu bakanlığın kendi seçtiği ve bu konuda hiçbir deneyimi olmayan bilim kuruluna atarak, su altında kalması yönünde karar vermiştir. Yani Alliano için verilen son karar "gömün" olmuştur!

Sermaye talan etmeye devam ediyor!

Alliano'de yaşanan ne ilk, ne de son olacak. Hısu Barajı ile sular altında kalacak olan Hasankeyf, Kaz Dağları'nda siyanürle altın arama girişimleri, Munzur Vadisi üzerine yapılması planlanan barajlar, dünyada

korunmaya değer bölgelerden biri olarak gösterilen Fırtına Vadisi üzerine hidroelektrik santral kurma girişimleri, sermaye sözcülerinin türlü ayakoyunlarıyla gerçekleştirmeye çalıştığı katliamlardan sadece birkaçı.

Doğanın her parçasından rant elde etme niyetindeki sermaye devleti, çıkardığı torba yasalarla ormanları talan ederken, kent merkezlerini ve kıyıları

sermayeye açıyor; insanlık tarafından oluşturulan eserleri yağmalarken, gerektiğinde de katletmekten kaçınmıyor. Alliano'de yaşananlar bir kez daha gösteriyor ki, bu sistemin efendileri için ne insanca yaşam ne de doğa bir şey ifade etmiyor.

Sonuç olarak; pervasızlık sessizliği bastırıyor, 2000 yıllık bir kültür bütün dünyanın gözü önünde katledilmeye devam ediyor!

Yılmaz Güney anıldı

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney ölümünün 26. yıldönümünde Fransa'nın başkenti Paris'teki mezarı başında anıldı.

12 Eylül günü ATİK-Paris, ACTİT, BİR-KAR, Odak, Yaşanacak Dünya ve FDHF'nin çağrısıyla Güney'in Paris Pere la chaise'deki mezarı başında gerçekleştirilen anma etkinliği, Yılmaz Güney şahsında devrim ve sosyalizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından anmayı örgütleyen kurumların konuya ilişkin ortak açıklama metni okundu.

Açıklama metninde, "Ölümünün 26. yılında devrimci sanatçı Yılmaz Güney ve tüm devrimci ilerici sanatçıları bir kez daha anıyoruz. Yılmaz Güney, Nazım Hikmet ve Ahmet Kaya sürgünde hayata gözlerini yumdular. 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde tedavisi faşist cuntacılar tarafından engellenen Ruhi Su gibi değerli sanatçılarımız ise ölüme terk edildi. Enver Gökçe, Hasan Hüseyin, Ahmed Arif, Kemal Tahir'ler ömürlerinin çoğunu zindanlarda geçirdiler. Türkiye'de sanatçı olmak, her türlü baskıya maruz kalmak, Sivas'ta olduğu gibi yakılmak demektir" ifadelerine yer verildi.

Okunan şiirler ve hep birlikte söylenen türkülerin ardından, araştırmacı Yazar Şehmuz Güzel, Yılmaz Güney ve 12 Eylül üzerine kısa bir konuşma yaptı.

Mücadele Postası

Tutuklamalar İzmir'de protesto edildi

10 Eylül günü İstanbul'da gerçekleştirilen ev baskınlarıyla gözaltına alınan ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) üyelerinden 7'sinin tutuklanması İzmir'de protesto edildi.

14 Eylül günü Kemeraltı girişinde gerçekleştirilen eyleme BDSP, BDP, Ege 78'liler, DSİP, DHF, Partizan, Halk Cephesi, EHP, İHD ve DİP-G destek verdi.

"Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez / ESP" pankartının açıldığı eylemde basın metnini okuyan Kamil Ağaoglu, anayasada yapılan değişikliğe rağmen 12 Eylül'ün sürdüğünü söyledi. Tutuklananların serbest bırakılmasının talep edildiği açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Burjuva partilerin sahte demokratiklerinden emekçilere ve ezilenlere yeni haklar ve özgürlükler gelemes. Halkların adalet ve özgürlükler talebi ancak ezilenlerin mücadelesiyle gelecektir."

Kızıl Bayrak / İzmir

Tek Gıda-İş önünde zincirli eylem

Devrimci İşçi Hareketi, 14 Eylül Salı günü Tek Gıda-İş Sendikası'nın genel merkez binası önünde gerçekleştirdiği eylemle Tek Gıda-İş ağalarını teşhir etti.

"4 C'yi onaylamak köleliği onaylamaktır 4 C'yi dayatan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele edelim" pankartının açıldığı eylemde, kendilerini sendikanın kapısındaki demire zincirleyen DİH'liler polis müdahalesiyle karşılaştı. 2 DİH'li yerlerde sürüklenip, darp edildi.

"Tek Gıda-İş cevap vermelidir; TEKEL direnişini bitirirken açıkladığımız eylem takvimine neden uymadınız? Kim veya kimler engel oldu? Ne karşılığında vazgeçildi bu eylemlerden?.." ifadelerine yer verilen açıklamanın ardından söz alan Cevizli TEKEL işçisi Metin Arslan da "Bir sürü şey yapacağız dediler. Sonra bu işçilerin bizle alakası yok diyorlar. Aidat aldıklarında iyiyiz ama almadıklarında tanımıyorlar. Eylem sürecinde gelen yardımlar ne oldu? Trilyona yakın para ne oldu? En büyük yolsuzluk Tek Gıda-İş'te" diye konuştu.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Yüreği umut dolu küçük dostumuz Dilan'a...

Küçük bir dostumuzu kaybettik. Geçirdiği kalp krizi sonrası gerçekleştirilen ameliyatı bünyesi kaldırmadığı için Dilan Bulut adlı kardeşimizi 7 Eylül akşamı kaybettik. 13 yaşında yaşamın tüm kirliliğinin dışında, küçük yaşam penceresinden dünyaya umutla bakan Dilan'ı kaybettik.

Dilan, çocukluğundan bu yana sahip olduğu hastalığından dolayı kalbinde sorun yaşamaya başlamıştı. 1 Eylül günü ağırlaşan durumu nedeniyle Kadıköy Siyami Ersek Hastanesi'ne kaldırıldı. İlk üç gün yoğun bakımda kaldıktan sonra hastanede tutulmaya devam edildi. 7 Eylül günü ameliyata alındı. Yaklaşık 6 saat süren operasyon sonrası yoğun bakıma alındı. İçimizi bir nebze de olsa rahatlatan bu durum çok sürmedi. Annesi ve babasıyla bir süre görüştikten sonra fenalaşan Dilan, yaşamını yitirdi.

Dilan bir işçi ailemizin iki çocuğundan biriydi. Dilan'la ilk tanıştığımız andan itibaren devrimcilerle büyük bir saygı ve sevgiyle yaklaştı. Söylediklerimizin kendi hayatındaki gerçeklerle örtüştüğünü gördükçe bize daha da yakınlaştı. Mütevazı, paylaşımcı kişiliğiyle, o sevimli gülüşüyle hep bizden biri oldu. Evinde misafir olduğumuzda da, Kültür Evi'ne geldiğinde de o, bir şeyler yapmak için koşturandı.

Evde yazdığı öykülerde, hep küçük bir kızın mücadeleye atılışını anlattı. Tüm dünyayı değiştirmeye çalışan zayıf kalpli kızın hikâyesini yazdı. Yazmayı sürdürdükçe umutlanıyor, yapabileceğine olan inancı artıyordu. Geleceğe umutla bakan, bu dünyayı değiştirebileceğine inanan biri vardı karşımızda. Bizimle büyüdü, büyüdüğü daha da yakınlaştı. Artık, İşçi Kültür Evi'nin şiir ekibinde yer alan ilk isim Dilan'dı. Umudun, kavganın, insanlığın şiirlerini okuyordu. Şiir topluluğunun en sevilen ismiydi. Hastaneye son gittiğimizde yapacağımız etkinlikleri ve okuyacağı şiirleri konuşmuştuk. Evinde, odasının duvarına Ümit'ten bir alıntı yazmıştı. "Yaratıcılığın sınırı, isyanın sonu yoktur!" bu onun yaşamının özeti. Umudu güzel bir dünya içindi. Fakat kalbi bu büyük düşü kaldırmayacak kadar zayıftı. Yazdığı öykülerin gerçekleştiğini görece kadar zamanı olmadı. Belki bunun hep farkındaydı. Ama tek başına o öykülerin okunduğundaki gözlerindeki ışıltı bile ona yeterdi.

Ama ona bir sözümüz var! Adını yarınlar umut dolu günlerin çocuklarına taşıyacağız. Şiir topluluğumuzun adını ona atıyoruz. Dilan aramızdan ayrılma da adını, yapmak istediklerini, düşlerini yaşatacağız. Dilan Şiir Topluluğu'yla geleceğe umutla bakan çocukların güzel günler göreceğini söylemeye devam edeceğiz. Dilan kardeşimizin adını kardeşleriyle, şiirlerle söyleyeceğiz. Seni asla unutmayacağız!

Kartal İşçi Kültür Evi çalışanları

Çorum'da dayanışma faaliyeti!

Yoksulluğun ve yozlaşmanın had safhada olduğu Çorum'dan merhaba!

Ankara'da İvedik Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Buse Metal'de çalışırken meslek hastalığına yakalanan ve kapının önüne konularak ölüme terk edilen Yunus Dönmez'in yalnız olmadığını ve yalnız kalmayacağını haykırmak istedik.

Bu amaçla bir çalışma başlattık. Metal İşçileri Birliği'nin başlattığı kampanyaya destek olmak istedik. Tanıdığımız işçi ve emekçilerle yüz yüze sohbetler ederek Yunus Dönmez'in yaşadıklarını anlatıyoruz.

Şu an sağlık durumu kötü olan, solunum makinesi yardımıyla nefes alabilen, gündelik yaşamını hiçbir geliri olmadığı için sürdüremeyen Yunus Dönmez'le dayanışmanın önemini vurguluyoruz. Yunus Dönmez'in yalnız olmadığını, nice Yunusların olduğunu, çünkü asalak sermaye sınıfının işçi kanıyla çarklarını çevirdiğini anlatıyoruz. İnsanca yaşamak için sosyalizmin gerekliliğini anlatıyoruz. Bunun için işçi sınıfının kızıl bayrağı altında örgütlenmek gerektiğini anlatıyoruz.

Sohbetlerimiz çok anlamlı geçmekte ve geri çevrilmemekteyiz. Karşılaştığımız emekçiler onurlu işçiyle dayanışmanın kendilerine mutluluk verdiğini anlatıyorlar.

Ayrıca devrimci mirasımızın tek savunucusu ve ileriye taşıyıcısı olan tutuklu sınıf devrimcileriyle de dayanışma çalışması başlattık. Bu çalışmayı Yunus Dönmez çalışmasıyla birlikte yürütmekteyiz.

Çalışmada, işçi sınıfının kızıl bayrağını taşıyan o onurlu insanları yalnız bırakmamak ve yanlarında olamasak da desteklerimizi ulaştırmak gerektiğini vurguluyoruz. Sermaye devletinin devrimci faaliyeti engelleyemeyeceğini anlatıyoruz.

İşçi ve emekçiler bizleri sarılarak karşıyorlar. Görülüyor ki işçilerin emekçilerin yüreğinde yer edinmişiz.

Toplanan desteği çalışmalarımız bittiğinde ulaştıracağız. Çorum'dan Kızıl Bayrak okurları olarak böyle bir çalışmanın bir sorumluluk olduğunun bilincindeyiz. Çalışmalarımıza durmadan devam edeceğiz. Hiçbir korku bizi bundan alıkoyamaz.

Çorum'dan Kızıl Bayrak okurları

